BESTSELLER

LINDA HOWARD

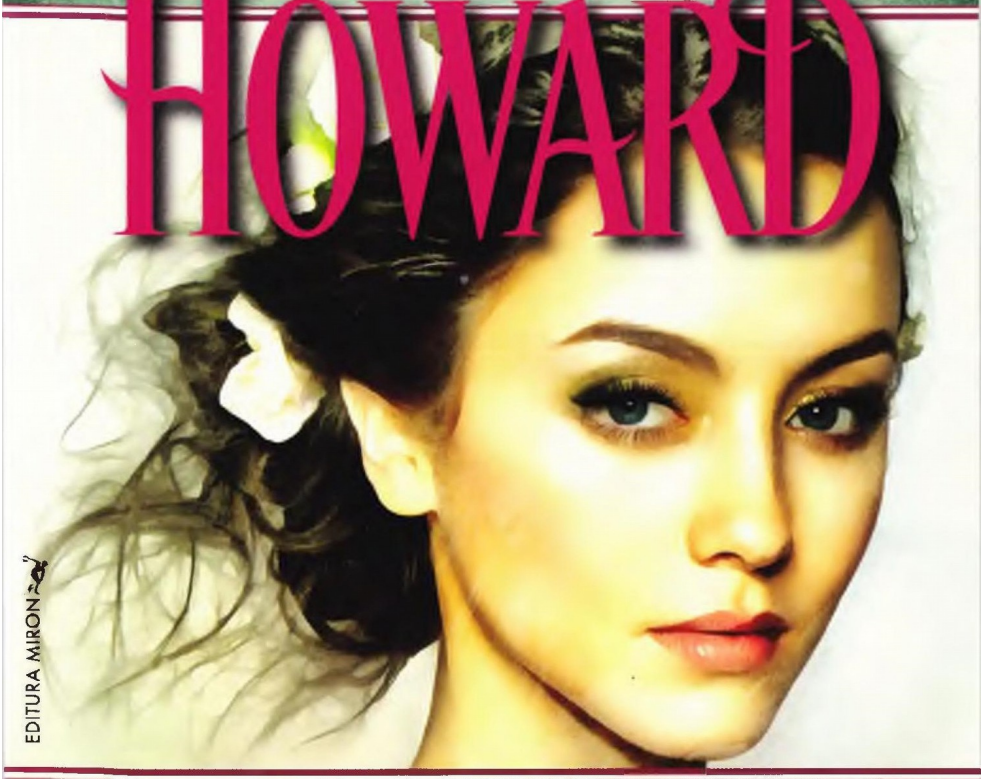

EDITURA MIRON

DRAGOSTE CU UN MILIONAR

Linda Howard

Dragoste cu un milionar

Traducerea:
Dagmar H. Popescu
Editura Miron

Now You See Her
By Linda Howard

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

PROLOG

Clayton, New York

Era trei septembrie, una dintre zilele acelea perfecte, fără nori, cuibărită între fierbințeala verii şi răcoarea iernii care se apropia. Cerul era atât de albastru, încât coborând din maşină în parcarea de la supermarket, Sweeney încremeni cu gura căscată, uitându-se în sus, la bolul uluitor de albastru, ca şi cum nu ar mai fi văzut niciodată cerul. Nu-l văzuse – nu, aşa.

Dacă era ceva în viață la care se pricepea cu adevărat, atunci acelea erau culorile, dar niciodată până atunci nu mai văzuse acea nuanță specială de albastru. Un albastru incredibil, mai profund şi mai întunecat, mai bogat decât avea dreptul un cer să fie. Tocmai astăzi, pentru această zi perfectă, ceața uşoară a atmosferei dintre cer şi pământ se subțiase şi ea stătea mai aproape de limita universului decât se aflase vreodată, atât de aproape încât avea senzația că putea fi aspirată de pe pământ şi purtată direct spre albastrul acela.

Ar putea oare să reproducă această culoare? Amesteca în minte pigmenții, renunțând în mod automat la unii, pe măsură ce ochiul ei intern aprecia rezultatele. Nu, albul acesta ar face nuanța prea copilăroasă. Acesta nu era un albastru smiorcăit – era albastrul cel mai obraznic pe care-l văzuse vreodată. Era pur şi dramatic, trăgând-o spre el şi copleşind-o cu bogăția frumuseții lui.

Când în sfârşit îşi aminti să-şi smulgă privirea înapoi spre pământ, ochii îi erau orbiți. Văzu un flash de… ceva şi cu toate că nu se uitase direct în soare, îşi spuse că cerul trebuie să fi fost mai strălucitor decât crezuse, pentru că ochii ei aveau

nevoie să se ajusteze. Clipi des, apoi se uită cu ochi mijiți. Era ceva solid dar totuşi nu chiar… Era un copil, ciudat de bidimensional.

Se uită la copil, clipi, se uită din nou. Şocul o izbi ca un baros, înghețându-i sângele, amorțindu-i vârfurile degetelor.

Copilul era mort. Asistase la funeralii în urmă cu o lună. Dar în ziua aceasta perfectă, în timpul unei banale ieşiri, văzuse un copil mort, traversând parcarea.

Mută, Sweeney îşi aruncă privirea spre femeia pe care o urma băiețelul: mama lui. Sue Beresford ducea într-o mână o pungă cu articole de băcănie, iar cu cealaltă ținea pumnişorul neastâmpăratului ei băiețel de patru ani, Corbin. Avea fata trasă, ochii încercănați de neostoita durere a unei mame care îşi pierduse fiul mai mare, bolnav de leucemie, doar cu o lună în urmă.

Dar iată-l acum, micuțul Sam, mort de o lună, mergând în urma ei.

Lui Sweeney îi înghețară picioarele pe pavaj, trupul întreg îi amorțise, incapabil să se mişte, în timp ce-l urmărea pe băiețel târându-se cu disperare în spatele mamei lui, încercând să-i atragă atenția. „Mamă”, striga într-una băiatul de zece ani, Samuel Beresford, cu vocea slabă de disperare. „Mamă!” Dar Sue nu îi răspundea, continuând să meargă, trăgându-l după ea pe micuțul Corbin. Sam încercă să o apuce de fustă, dar materialul alunecă din imateriala lui strânsoare. Se uită la Sweeney şi ea îi văzu din plin frustrarea, neînțelegerea şi groaza. „Nu mă poate auzi”, spuse el, cuvintele tremurând ca şi cum le-ar fi auzit printr-un sistem imperfect de sonorizare. Alerga să o prindă din urmă, picioruşele lui subțiri strălucind de sub şortul larg.

Sweeney se clătină şocată şi-şi puse mâna pe capota maşinii, ca să-şi menţină echilibrul. Sub degetele ei, metalul înfierbântat de razele soarelui se simţea uşor rugos. Bolul albastru al cerului apăsa în jos, ca şi cum ar fi vrut să o înghită, în timp ce ea continua să se zgâiască, amuţită, la copilul mort.

Silueta firavă se căţără pe bancheta din spate, alături de Corbin, mişcându-se repede, ca mama lui să nu apuce să închidă portiera. Sue se aşeză la volan şi conduse afară din parcare. Faţa palidă, translucidă a lui Sam se întrezări scurt prin luneta maşinii, în timp ce se uita înapoi, spre Sweeney; mâna i se ridică într-un mic, disperat salut. Automat, Sweeney îi făcu înapoi cu mâna. În minte i se formă un singur cuvânt:

Fantomă.

CAPITOLUL UNU

New York City
Un an mai târziu

Una era să crezi în fantome şi alta, să le vezi efectiv. Iar Sweeney descoperise că provocarea pentru ea era dacă *recunoştea* sau nu fantoma respectivă. În micuţul orăşel Clayton, New York, unde locuia de aproape un an, îi cunoştea cel puţin din salut aproape pe toţi locuitorii, inclusiv pe cei morţi. În New York nu cunoştea pe nimeni, aşa încât putea să treacă cu privirea pe deasupra chipurilor translucide, prefăcându-se că nu le vedea. În Clayton însă, după ce-i văzuse fantoma lui Sam Beresford, nu putea niciodată şti dacă

vreo altă stafie se va opri şi-i va vorbi şi nu avusese niciodată suficient sânge rece încât să nu îi pese şi să pretindă că nimic nu se întâmplase. Nu, ea pur şi simplu *trebuia* să reacţioneze, încât oamenii începuseră să-i arunce privirile acelea care vorbeau de la sine, trădând bănuiala că nu mai era întreagă la minte.

Da, la New York era mai bine. Şi mai cald. De când începuse să vadă stafii, termostatul ei intern părea şi el să se fi dereglat. În ultima vreme, de un an de fapt, îi era întotdeauna frig. Poate că frigul acesta începuse chiar înainte de a-i vedea fantoma lui Sam Beresford nu-şi putea aminti pentru că, în fond, cine acordă importanță unor asemenea lucruri? Nu era ceva ce să marchezi în calendar: 29 august: mi-a fost frig. Chiar aşa.

Sweeney nu ştia ce anume îi adusese în minte fantomele, în dimineața aceasta strălucitoare de septembrie, dar la ele se gândise din prima clipă în care făcuse ochi. La ele şi la frig, care părea şi mai rău. Coborî din pat, se grăbi să-şi schimbe pijamaua cu sveterul şi se duse la bucătărie, pentru prima ei ceaşcă de cafea, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru programatoarele automate. Era atât de plăcut să-ți găseşti cafeaua aşteptându-te când te trezeai, pentru că altfel ar fi înghețat probabil de moarte, aşteptând-o să se facă.

Prima sorbitură o încălzi pe dinăuntru în timpul coborârii ei în stomac şi Sweeney oftă uşurată. Efectiv savură a doua înghițitură şi se pregătea pentru a treia când sună telefonul.

Telefoanele erau un deranj necesar, dar totuşi, un deranj. Cine naiba putea s-o sune la – se uită la ceas – la şapte patruzeci şi trei, dimineața? Iritată, lăsă ceaşca şi se duse să smulgă receptorul din perete.

O voce plăcută răspunse salutului ei reținut:

— Candra la telefon, iartă-mă că te sun atât de devreme, dar nu-ți cunosc programul şi am vrut să fiu sigură că te prind.

Candra Worth era proprietara galeriei prin care Sweeney îşi vindea lucrările. Şi iritarea dispărând pe loc, Sweeney răspunse:

— M-ai prins din prima aruncare.

— Poftim?

— Nu contează. Este o expresie pescărească. Nu cred c-ai fost vreodată la pescuit.

— Slavă Domnului, nu.

Ca şi vocea, râsul Candrei era cald, intim.

— Motivul pentru care te-am sunat este să ştiu dacă poți fi aici pe la unu, să te întâlneşti cu nişte potențiali clienți. Am discutat aseară, la un party şi mi-au spus că doresc să-şi facă portretele. Fireşte că m-am gândit imediat la tine. Cum doamna McMilian vroia să vină la galerie să studieze o anumită piesă pe care tocmai am achiziționat-o, mi-am spus că ar fi convenabil să faceți cunoştință cât timp se află ei aici.

— O să fiu acolo, promise Sweeney, deşi sperase într-o zi de lucru fără întreruperi.

— Bine. Ne vedem atunci.

Sweeney se înfioră punând receptorul în furcă şi alergă înapoi la cafeaua ei. Nu-i plăcea să cunoască potențiali clienți, dar îi plăcea să facă portrete – şi avea nevoie de lucrarea aceasta. De când începuse să vadă fantome, munca ei avusese al naibii de suferit. Delicatețea caracteristică a peisajelor ei şi a studiilor de natură moartă cedase locul unei nespecifice exuberanțe şi nu-i plăcea asta. Culorile ei fuseseră întotdeauna transparente, ca şi cum ar fi fost acuarele şi nu uleiuri, dar

acum, indiferent cât s-ar fi străduit, se pomenea gravitând spre umbre profunde, pasionate, nerealiste. De luni de zile nu mai adusese nimic nou la galeria Candrei şi cum lucrările ei vechi continuau să se vândă, era imposibil să fi rămas prea multe.

Îi era datoare Candrei să accepte lucrarea, în cazul în care celor doi le-ar fi plăcut stilul ei. Sweeney era conştientă că nici în prezent şi probabil niciodată, nu va fi considerată un pictor la modă, pentru că arta ei era considerată prea tradiționalistă, dar totuşi Candra îi îndruma întotdeauna spre ea pe clienții care preferau abordarea tradițională, asigurându-i astfel lui Sweeney un venit aproape constant, moderat consistent. Mai mult, anul trecut, când Sweeney îşi anunțase intenția de a părăsi Claytonul, Candra a fost aceea care i-a găsit un apartament.

Nu că New Yorkul ar fi fost prima alegere a lui Sweeney; ea se gândise la un loc mai cald. Desigur, New Yorkul era mai cald decât Claytonul care se afla pe râul St. Lawrence, chiar la est de lacul Ontario şi unde iernile erau toate recipientul ninsorilor datorate lacului. New York City era un oraş de coastă; ningea iarna, dar nu atât de des şi atât de mult şi temperaturile erau considerabil mai moderate. Nu suficient de moderate; Sweeney se gândise mai curând la ceva care să semene cu Miami, dar Candra o convinsese să vină aici şi Sweeney nu regreta. Aici se petrecea întotdeauna ceva, asigurându-i suficiente diversiuni, în momentele în care îi venea să urle de frustrare.

Mai presus de orice, New Yorkul era suficient de mare pentru ca ea să nu-i fi ştiut pe cei morți, să nu se simtă obligată, din cauza bunelor maniere, să-i recunoască. Oraşul îi furniza totodată o constantă cantitate de chipuri – vii. Iubea

chipurile, iubea să le studieze, motivul pentru care portretistica ei se îmbunătățea constant – slavă Domnului, pentru că altfel contul ei în bancă ar fi avut probleme serioase, în loc să aibă doar probleme.

Până una alta oraşul i se potrivea, iar conform standardelor newyorkeze, chiria era rezonabilă. Candra aflase de apartament pentru că soțul ei, Richard Worth, era proprietarul clădirii. Tipul era un fel de geniu al afacerilor din Wall Street, un milionar ridicat de unul singur; Sweeney văzuse cuplul de vreo două ori şi încercase să stea cât mai departe posibil de Richard Worth. Omul avea un chip interesant dar intimidant şi şi-l imagina trecând ca un tăvălug peste oricine îl întâlnea în drumul lui. Iar Sweeney îşi propusese să nu-i stea niciodată în drum.

Vecinătatea nu era cea mai bună, nici clădirea, dar apartamentul era unul de colț, cu ferestre uriaşe. Ea ar fi putut trăi fericită şi într-un hambar dacă avea lumină bună – şi încălzire centrală.

Cafeaua îi opri dârdâitul. În ultima vreme îi era întotdeauna răcoare, dar dimineţile erau cele mai rele. Ar fi trebuit să se ducă la doctor, dar ori de câte ori se imagina vorbind cu cineva despre ceea ce se petrecea cu ea, bunul ei simț o împiedica. *„în urmă cu un an am început să văd fantome, doctore şi atunci mi se face frig. Ah, apropo, lumina semafoarelor se face verde de câte ori mă apropii de ele. Şi plantele mele înfloresc în afara sezonului. Ce se întâmplă cu mine?”* Fireşte. Nu în viața asta. Fusese privită ca o ciudățenie încă de când era copil. A fi artist era suficient de neobişnuit; nu avea de gând să se lase etichetată şi ca nebună.

Ultimul an o pusese la încercare şi cu altele, nu doar cu

văzutul stafiilor. Sweeney rezistase schimbării cu o determinare care nu era mai puțin necruțătoare din cauza lipsei de ferocitate. Ea nu era feroce în nimic altceva decât în pictură. Totuşi, de-a lungul anilor, cei care o cunoşteau bine învățaseră cât era de tenace. Îi plăcea rutina, îi plăcea ca viața ei să aibă o scurgere lină. Ea putea funcționa foarte bine fără drame, disperare şi surescitare. Avusese destule din toate acestea în copilărie. Pentru ea, predictibilitatea şi normalitatea erau egale cu siguranța. Dar cum se putea simți în siguranță când ea se schimbase, când ea ştia că nu mai era normală, chiar dacă reuşise să ascundă totul de restul lumii? Iar acum părea că-şi pierduse direcția, dacă nu talentul; dar la ce bun talentul, dacă nu mai ştia ce să facă cu el?

Aprinse televizorul ca să-i țină companie în timp ce-şi pregătea repede micul dejun, deşi cerealele nu necesitau prea multă pregătire. Îşi mâncă fulgii de porumb uscați, fără lapte, pentru că laptele era rece, ori ei abia îi trecuse senzația de frig şi nu era nerăbdătoare să şi-o provoace din nou. În timp ce mânca, pe ecran apăru reclama la Coka Dietetică şi se opri, cu lingurița la jumătatea drumului spre gură, cu ochii mari, cu buzele formând un mut „wow.”

Când reclama se termină, se simți aproape transpirată. Poate că secretul să se simtă caldă era să se uite la cât mai multe reclame.

* * *

După câteva ore de muncă în atelier, Sweeney constată că era aproape ora unu şi că trebuia să se pregătească să se ducă la galerie. Ura să se îmbrace, dar se pomeni căutând o fustă şi

un top, în loc de obişnuiţii ei ginşi şi tricou. Un flash de roşu aprins îi reţinu privirea şi împinse umeraşele într-o parte, ca să scoată un pulover roşu pe care-l primise cadou de Crăciun, în urmă cu câţiva ani. Încă mai avea etichetele pe el. Studiind culoarea aprinsă, bogată, decise că asta era exact ce vroia astăzi.

Îşi spuse că ar trebui să se obosească puţin şi cu părul. Stând în faţa oglinzii, se încruntă. Fusese binecuvântată, sau blestemată cu un păr foarte buclat, sălbatic pe care şi-l purta mult peste umeri, pentru că greutatea îl trăgea în jos. Opţiunile ei erau limitate; şi-l putea da pe spate, arătând ca o şcolăriţă, putea să şi-l prindă în sus cu ace, sperând că nu va sfârşi cu bucle rebele ţâşnind ca nişte tirbuşoane, sau şi-l putea lăsa liber. Optă pentru liber. Posibilitatea de a fi umilită era mai mică.

Luă un pieptene şi-şi netezi părţile cele mai rebele. Când era mică, îşi ura părul. Moştenise buclele sălbatice de la mama ei, doar că mama ei îşi făcuse un punct de glorie din a avea o coamă de păr neîmblânzită, atrăgând chiar atenţia asupra lui, vopsindu-l în cele mai inimaginabile nuanţe de roşu. Dorise să-i vopsească şi lui Sweeney părul în roşu, dar încă de copil Sweeney se agăţase de cele mai mici fărâme de normalitate din viaţa ei. Părul ei era castaniu şi avea de gând să şi-l păstreze castaniu. Nu roşu, nu negru, nu platinat. Castaniu. Culoarea era banală, chiar dacă buclele erau uşor flamboaiante.

Lăsând jos pieptenele, se studie cu ochi critic. Da. Exceptând părul, nimic altceva la ea nu putea atrage atenţia, înălţime medie – mă rog, aproape, l-ar fi plăcut un centimetru sau doi în plus. Ochi albaştri, păr ondulat, castaniu. Ten

sănătos. Avea treizeci şi unu de ani şi încă niciun rid. Fusta neagră se oprea exact deasupra genunchilor, pantofii erau destul de comozi ca să poată merge pe jos până la galerie dar nu arătau cu adevărat ca ai bunicii şi puloverul roşu era… măreț. Mai că îi veni să şi-l scoată, dar era prea vrăjită de culoare.

Se cerea puțin machiaj. Nu era niciodată sigură că ştia ce să facă cu chestiile astea, aşa încât se limită la esențial; fard de pleoape şi ruj. Era garanția ei că nu va arăta ca un clovn. Sau ca *mama.* Subconştientul ei aproape că se revoltă. Sweeney făcuse întotdeauna un adevărat efort ca să nu arate sau să nu se comporte ca mama ei. A fi pictoriță era deja suficient, ca trăsătură de familie.

Pentru că era aproape sigură că tot ce mai avea Candra la galerie din picturile ei erau doar vreo două peisaje, căută în teancul de schițe de portrete, alegându-le pe acelea aproape gata şi le puse în mapă, să le prezinte familiei McMilian. Nu avea niciun portret terminat, pentru că toate erau executate la comandă şi toate plecau la subiectul respectiv de îndată ce erau terminate.

Cu mapa sub braț, părăsi apartamentul ca să o ia în jos spre galerie. Ieşind pe trotuar, soarele cald de septembrie se revărsă asupra ei şi îi inspiră căldura adânc, cu plăcere. Majoritatea trecătorilor, exceptând tipul *business*, care se culca probabil în costum şi cravată, erau în mâneci scurte. Un indicator alternând ceasul şi temperatura, arăta 28 de grade.

Era o zi plăcută, genul de zi când mersul pe jos era o plăcere.

Se apropie de colțul unde vânzătorul ei preferat de hot dogs îşi avea ghereta şi se opri.

Bătrânul avea unul dintre cele mai blânde chipuri pe care le văzuse vreodată. Zâmbea întotdeauna, cu dinții strălucitori şi egali pe fața cu pielea smeadă. Proteză, probabil; oamenii de vârsta lui rar mai aveau dinții lor. Avea şaizeci şi opt de ani, îi spusese el odată; era timpul să se retragă. Bătrânii ca el trebuiau să se retragă şi să le lase locul de muncă celor tineri. Râsese când spusese asta şi Sweeney ştiu că nu avea nici cea mai mică intenție să se retragă. El continua să-şi vândă crenvurştii şi să le zâmbească clienților cu zâmbetul lui atât de cald. Îl remarcase în prima săptămână a ei la New York şi-şi propusese să treacă pe lângă ghereta lui cât mai des cu putință, ca să-i studieze chipul.

Expresia lui o fascina. O schițase de câteva ori, lucrând repede şi sumar, nevrând ca el să observe ce făcea şi să să se controleze. Încă nu reuşise să surprindă aşa cum trebuia privirea unui bărbat care nu avea altercații cu lumea. El pur şi simplu se bucura de viața pe care o ducea. Tocmai asta era, totala lipsă de cinism din ochii lui, ca ochii unui copil, care îi făceau degetele să-i ardă de dorința de a o capta pe hârtie şi pe pânză.

— Sweeney, iată-te!

Făcură schimbul între hot dog şi banii din mâna ei şi Sweeney îşi vârî mapa între gambe, în timp ce-şi întindea o tonă de muştar pe crenvurşti.

— Arăți trăsnet, astăzi. Ai întâlnire?

Cum să nu! Nu mai avusese o întâlnire de… de atât de multă vreme încât nu-şi mai putea aminti exact de *cât de mult* anume. De cel puțin doi ani. Poate de mai mult. Dar nu-i lipsise.

— De afaceri, spuse ea şi muşcă din hot dog.

— Păcat, când arăți atât de sexi ca astăzi. Îi făcu cu ochiul şi Sweeney îi făcu înapoi, deşi era puțin descumpănită de compliment. Sexi? Ea? Era cea mai puțin sexi persoană din câte cunoştea, din toate punctele de vedere. Ea prefera să muncească toată ziua, să se piardă în culori şi forme, în lumină şi în texturi, decât să-şi irosească timpul închipuindu-şi ce anume credea nu ştiu ce bărbat despre părul ei sau dacă tipul se mai întâlnea şi cu altele.

La colegiu încercase şi ea, spunându-şi că trebuia s-o facă, dar în afară de vreo două rare mici pasiuni în timpul liceului, nu-i păsase niciodată cine ştie ce, de vreun băiat. Nu mai simțise nici măcar un frison de lascivitate, până… ei bine, până în dimineața asta, dacă stătea să se gândească puțin. Era mai mult decât surprinsă că se lăsase copleşită de reclama aceea pentru Cola Dietetică. Această izbucnire de dorință o contrariase. Se considerase imună față de nevoile hormonale, nesăbuite, care distrugeau carierele creatoare ale atâtor femei, sau mă rog, le diluau cel puțin.

— O să-i dai gata în ținuta asta, îi spuse vânzătorul făcându-i din nou cu ochiul.

Ciudat, nu se gândise că fusta simplă şi puloverul ăsta pot avea un asemenea efect. Culoarea era de vină, îşi spuse ea. New Yorkezii umblau întotdeauna în negru; uneori îşi spunea că nimeni din oraş nu avea măcar o singură rochie viu colorată. Probabil că arăta ca un cardinal printre ciori, cu puloverul ei roşu. Iar faptul că-şi pieptănase părul contribuise şi el. La naiba, îşi pusese până şi cercei.

Îşi scoase mapa dintre gambe şi îşi reluă mersul, cu hot dogul în mână. Galeria se afla la o distanță de încă patru cvartale, suficient ca să-şi termine hot dogul şi să-şi şteargă

muştarul de pe gură. Să-i salute pe McMiliani cu muştarul întins pe față, n-ar fi lăsat o impresie prea bună.

Fusese drăguț din partea Candrei să-i aranjeze întâlnirea asta. Probabil că alți proprietari de galerii nu ar fi fost atât de preocupați de persoana ei. Banii grei se făceau cu arta primitivă şi cu cea modernă, nu cu stilul tradițional preferat de ea, dar Candra era întotdeauna preocupată de interesele lui Sweeney, îndrumând clienții spre stilul ei. Ea făcea asta pentru toți artiştii ale căror lucrări le expunea, de la cel mai puțin vandabil la cel mai mult, cu o căldură naturală, care atrăgea clienții, scoțând probabil din galerie o groază de bănet, anual. Nu că trebuia să-şi facă griji pentru bani; averea lui Richard făcea ca rentabilitatea adevărată sau nu, a galeriei, să nu conteze.

Gândindu-se la Richard Worth, în minte îi răsări chipul acestuia, însoțit de obişnuita senzație de tulburare, l-ar fi plăcut să-l picteze, dar nu se putea vedea cerându-i asta. Chipul lui era numai unghiuri dure şi ochi scrutători. Niciodată nu i-ar fi făcut portretul într-unul din costumele lui din mătase italienească, la două rânduri, de trei mii de dolari, pe care îi plăcea să le poarte; i-ar fi plasat chipul într-un port sau în spatele volanului unui camion. Richard Worth părea mai curând genul de tip în maieu transpirat, nu expertul de pe Wall Street.

Cât de diferiți păreau el şi Candra. Candra era drăgălaşă, aristocrată, cu părul ei negru drept şi ochii ciocolatii, dar totuşi era genul de drăgălăşenie banală, cel pe care îl aveau mii de femei: atrăgătoare dar nu remarcabilă. Adevăratul ei farmec rezida în personalitatea ei prietenoasă care, asemenea vânzătorului de hot dogs, se afla undeva dincolo de chip. Pe

când natura lui Richard părea turnată în oasele lui, în chipul lui aspru, unghiulos, dovada palpabilă a personalității lui. Păreau un cuplu nepotrivit, deşi mariajul lor dura de zece ani. De câte ori îi văzuse Sweeney împreună, avusese senzația că alăturarea lor nu era decât o întâmplare. Richard părea prea rece, prea dependent de muncă, încât să-i poată plăcea unei femei pline de căldură cum era Candra, dar cine ştie ce se petrece între doi oameni, în momentele de intimitate? Poate că şi el se relaxa efectiv, uneori.

În timp ce Sweeney se apropia de intersecție, semaforul îşi schimbă culorile şi apăru semnalul pentru pietoni. Se obişnuise să nu trebuiască să mai aştepte la intersecții schimbarea culorilor. Câțiva şoferi părură contrariați de scurtimea semnalului verde pentru ei, dar asta nu mai era problema lui Sweeney. Aproape că le zâmbi ironic, în timp ce traversa strada. Ura să piardă timpul, ori statul la stopuri, într-un colț de stradă, chiar era pierdere de timp. Ura atât de mult orice clipă departe de pictatul ei, încât până şi mâncatul îl considera timp pierdut.

Dar nu şi dormitul. Iubea să doarmă. Unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult, era să lucreze până târziu noaptea, până când se simțea epuizată, după care să se prăbuşească pe pat, simțind acea delicioasă greutate în timp ce-şi pierdea conştiința, ca şi cum s-ar fi prăbuşit într-o gaură. Singurul lucru care îi făcea şi mai plăcută senzația, era ploaia. Plăcerea de a adormi ascultând ploaia, era aproape senzuală.

În zilele acestea, dormitul era o adevărată aventură, pentru că o dată cu somnul veneau şi visele. Sweeney visase întotdeauna în culori, dar acum visele ei erau aproape dureros de vii, în technicolor bogat, strălucitor. Era fascinată de

tonurile viselor ei, atât de intense şi atât de vibrante. Când se trezea, încerca să reproducă acele culori, dar constata că nu se potriveau cu lucrările ei şi că, oricum, nu le putea reproduce întocmai. Erau nepotrivite cu delicateţea tehnicii ei, cu tuşa precisă care era marca ei. Totuşi îi plăceau culorile şi era dezamăgită în dimineţile în care memoria ei eşua în a-i aminti visele avute.

Îşi termină hot dogul, aruncă hârtia în lada de gunoi şi-şi trecu degetul în jurul gurii ca să îndepărteze orice urmă de muştar. Nu-i plăceau prea mult hot dogii, aşa încât simţea nevoia să le mai ia din gust cu foarte mult muştar. Poate că ar fi trebuit să mănânce ceva care *să-i placă,* doar că vânzătorul se afla întotdeauna acolo şi îi îndrăgise chipul şi nu trebuia să facă un ocol, aşa că îşi lua hot dogul fără să piardă timp. În plus, nu mai trebuia să piardă timpul mâncând imediat ce se întorcea acasă.

Oamenii mărşăluiau de-a lungul trotuarelor fără să-şi vorbească – decât, eventual, la mobilele lor – şi rareori se priveau unii pe alţii. Sweeney le studia făţiş chipurile, ştiind că ei nu se vor uita la ea, surprinzând-o. Sweeney ignoră un chip care i se păru prea transparent. Era uşor; fiind New Yorkezi, chiar şi stafiile tindeau să evite contactul cu ochii.

Uriaşa diversitate de chipuri din acest oraş era o constantă sursă de uimire şi inspiraţie pentru ea. Parisul… da, Parisul era în regulă, dar chiar şi numele lui o făcea să se simtă inconfortabil. Văzuse prea mulţi aşa zişi artişti, ca mama ei, fălindu-se că pictaseră la Paris şi Sweeney efectiv nu se potrivea cu mulţimea artiştilor de acolo. Nu că s-ar fi potrivit cu mulţimea artiştilor de aici, reflectă ea, dar într-un fel, la New York avea mai mult spaţiu, era mai sigură că nu era

văzută. Ideea Candrei de a se muta aici fusese strălucită. Deşi Sweeney ştia că va veni o zi când va pleca şi de aici, acum îl iubea.

Într-o bună zi, oraşul îşi va pierde atracţia; toate locurile în care a trăit, au sfârşit prin a o plictisi. Nu pictase niciodată un peisaj tropical şi-şi imagina că într-o bună zi va simţi pornirea să plece în Bora Bora, deşi cu bugetul ei se va stabili probabil în Florida. În fond, un palmier era tot un palmier. Dar până una alta era încă fascinată de chipuri şi aici era locul cel mai bun pentru ea.

Galeria era discret instalată în spatele a două uşi duble din sticlă, cea exterioară, antiglonţ, la insistenţele lui Richard. Inscripţia de pe uşă era mică şi simplă, anunţând *„Galeria Worth”,* nimic mai mult. Nicio înfloritură, nimic şi Sweeney aprecia acest lucru. Literele aurite, ornamentate, i-ar fi întors stomacul pe dos.

Prima apariţie care să să-i salute pe cei care intrau în galerie era Kai, iar acesta, după părerea lui Sweeney, era într-adevăr o apariţie. Era frumos; acesta era singurul cuvânt care să-l definească. Sweeney presupunea că îndeplinea funcţia de recepţioner, dar nu era foarte sigură care era titlul lui oficial sau dacă avea cu adevărat unul. Judecând după felul în care unele cliente se uitau la el, era suficient să fie doar aici; nu avea nevoie de nicio altă funcţie. Avea un păr negru lung, lucios, până la umeri şi ochi mici, negri, plasaţi deasupra pomeţilor delicaţi, cu buze voluptoase, care o făceau să se gândească la posibila lui moştenire polineziană şi îi întăreau dorinţa de a picta palmieri. În timpul liber era model şi urma cursuri de artă la seral, ceea ce făcea din Kai un băiat foarte ocupat.

Bănuia că între Kai şi Candra existase dacă nu o legătură efectivă, cel puțin un flirt. Sweeney putea fi uluitor de indiferentă la tot ce se petrecea în jurul ei, dar preocuparea ei pentru portretistică o făcuse un observator atent al chipurilor şi expresiilor şi de câteva ori surprinsese o idee de intimitate între el şi Candra. Nimic pe față, doar o mică tresărire, un scurt schimb de priviri, un inefabil gest posesiv în comportamentul lui Kai. Candra nu şi-ar fi expus niciodată inima, dar Kai era mai puțin sofisticat. Cum Candra nu şi-ar fi permis niciodată să răspundă unor sentimente puternice, Sweeney spera ca el să nu fie implicat emoțional. Banii lui Richard cântăreau cu mult mai greu decât frumusețea lui Kai.

Kai îşi părăsi locul din spatele biroului elegant, Queen Anne, de unde supraveghea toate intrările şi veni spre ea zâmbind, înălțându-şi sprâncenele negre.

— Sweeney. Wow! Ce sexi arăți, spuse el plimbându-şi privirea de-a lungul trupului ei. Avea un vag accent, o calitate melodioasă care trebuia să fie havaiană. Expresia lui era vizibil admirativă.

Uşor preocupată, Sweeney se uită în jos la ea. Doi bărbați, într-un interval de zece minute, îi spuseseră că arăta „sexi.” Probabil că puloverul acela simplu, roşu, avea un efect mai mare decât ar fi crezut ea. De acum se va gândi de două ori dacă să-l îmbrace sau nu. Totuşi, adora culoarea.

Atingându-i cotul, cu vârfurile degetelor întârziind pe partea interioară a brațului ei, Kai spuse:

— McMilianii nu au venit încă. Vrei un ceai, cât timp aştepți?

Aceasta era tratația lui pentru clienți. Îngrijorarea ei se apropia de alarmă. Indiferent ce puteri misterioase avea roşul

intens, nu-i plăcea toată această atenție masculină. Bărbații însemnau probleme cu P mare. Ori ea nu avea timp pentru bărbați, mai ales nu pentru o jucărie de douăzeci şi patru de ani, scumpă, cum era Kai. Nu trăise cu şapte ani mai mult decât el fără să fi învățat câteva lucruri despre ea însăşi, anume că făcea parte dintre oamenii care funcționau mai bine singuri.

Totuşi, un ceai suna bine.

— Earl Gray, un cub de zahăr brun.

Candra avea obiceiul european de a oferi lângă ceai atât zahăr brun cât şi alb. Sweeney aprecia gestul ca extrem de civilizat.

— Vin acum. Kai îi zâmbi din nou cu zâmbetul lui strălucitor şi dispăru în micul alcov unde ținea serviciul de ceai. Sweeney se uită în jur, întrebându-se unde era Candra. Candra trebuia să fie deja aici, aşteptându-i pe McMiliani; Candra era extrem de punctuală, întotdeauna acolo, ca să-şi salute clienții cu care avea întâlnire.

Stând în picioare în locul unde se oprise, Sweeney putea vedea cea mai mare parte din galerie. Avea două etaje, cu scări regale, curbate, arcuindu-se ca nişte panglici de ambele părți ale salonului, dar spațiul era foarte deschis şi minunat iluminat, ceea ce îi oferea lui Sweeney o vedere generală excelentă, dar Candra nu era nicăieri.

Kai se întoarse cu ceaiul parfumat, aburind dintr-o ceaşcă de porțelan translucid.

— Candra e aici? îl întrebă Sweeney luându-i ceaşca şi inhalând aburul cu o plăcere inconştientă.

Kai se uită peste umăr la uşa închisă.

— Este în biroul ei, cu Richard. Presupun că procedurile

amiabile nu se desfăşoară foarte amiabil.

Sweeney se încruntă, cântărind afirmația opacă.

— Ce proceduri?

Kai o privi clipind.

— De divorț, firește.

— Divorț? Sweeney era uluită şi dezamăgită. Presupusese ea că mariajul Candrei nu era perfect, dar totuşi, ura să vadă oamenii despărțindu-se. Lucrul acesta o tulbura întotdeauna, amintindu-i de nenumăratele divorțuri pe care le trăise, copil fiind.

— Dumnezeule, nu-mi spune că nu ştiai. Durează de mai bine de un an, exact de când te-ai mutat tu aici. Nu pot crede că nu ai auzit nimic.

În ciuda şocului, Sweeney aproape că pufni. Ea uitase până şi de *alegerile naționale*; de ce să-i fi activat radarul un simplu divorț? Ea nu se mişca în cercurile Candrei şi cu toate că erau cunoştințe prietenoase şi aveau un aranjament reciproc profitabil – mă rog, de obicei profitabil – nu erau chiar prietene la cataramă. Sau poate Candra nu credea că divorțul era ceva important; era ceva atât de obişnuit în lumea artistică, încât Sweeney se întreba de ce lumea se mai obosea să se căsătorească.

Proprii ei părinți fuseseră, fiecare, căsătoriți de patru ori, dintre care de două ori între ei. Sweeney avea un frate mai mic, după naşterea căruia mama ei decisese că maternitatea o distrăgea de la devoțiunea ei pentru artă şi şi-a legat trompele. Tatăl ei însă a continuat să procreeze cu diversele lui soții şi i-a dăruit lui Sweeney doi frați vitregi şi trei surori vitrege, cu care nu se vedea decât o dată la doi ani. Niciodată nu şi-a pus problema că paternitatea l-ar fi putut distrage pe el de la *arta*

lui, aceea de realizator de filme. Ultima veste pe care o primise de la el era că urma să se căsătorească cu soția numărul cinci, dar asta fusese în urmă cu cel puțin doi ani, așa încât se putea foarte bine afla deja la numărul șase. Sau poate că se întorsese la numărul patru. După cum îl știa, poate că revenise la mama ei. Dar Sweeney nu ținea prea mult legătura cu ei.

— Candra s-a mutat din apartament imediat după Ziua Recunoștinței, cred.

Ochii lui Kai străluceau de plăcerea bârfei.

— Știu că a fost înainte de Crăciun, pentru că a dat o petrecere de Bobotează, în apartamentul ei din Upper East Side. Este absolut șic și modern. Și-a numit petrecerea Bobotează Libertății ei. Nu-ți mai amintești?

— Eu nu merg la petreceri, spuse ea cât se poate de politicos. Ultima petrecere la care luase parte fusese aniversarea ei de opt ani. Reușise să se strecoare în camera ei înainte de a se fi servit înghețata, lăsându-i pe micuții huligani pe care-i invitase mama ei să urle și să se bată fără ea. Înghețata era napolitană, pe care ea o ura, dar mama ei avea teoria că acesta era cel mai ușor mod de satisface preferințele tuturor copiilor, în materie de înghețată.

Adevărul era că Sweeney nu se prea descurca în mulțime, punct. Socializarea nu era punctul ei forte și era perfect conștientă de lipsurile ei. Nu se relaxa niciodată și îi era întotdeauna teamă să nu facă ceva absolut stupid. Mama ei se amuza să spună despre Sweeney că avea grația socială a unei capre tibetane.

— Petrecerea asta n-ar fi trebuit să-ți scape.

Kai se apropie mai mult de ea, atingându-i din nou, cu

vârful degetelor, partea interioară a cotului.

— Mâncarea a fost fantastică, şampania nu se mai termina şi nici nu te puteai *mişca,* de atâta lume. A fost super.

Ideea lui Kai despre super diferea considerabil de a ei. Era profund recunoscătoare că nu fusese invitată, deşi poate că fusese, dar uitase ea, imediat după aceea. Petrecerile erau ideea ei despre iad – şi apropo, ce *naiba* făcea Kai cu braţul ei?

Încruntându-se, îşi îndepărtă braţul de atingerea lui. Ştia că era un afemeiat, dar niciodată până atunci nu-şi întorsese atenţia spre ea, iar ei nu-i plăcea asta. Îşi notă în minte să pună înapoi în fundul dulapului puloverul ăsta afurisit, imediat ce se va întoarce acasă.

— Scuze.

Era suficient de inteligent să-şi dea seama că subtilele lui atenţii nu obţinuseră efectul dorit. Îi zâmbi.

— Aşa cum am spus, arăţi sexi. Merita încercarea.

— Mulţumesc. Întotdeauna mi-am dorit să merit o încercare.

Kai râse, sincer amuzat.

— Desigur. De aceea semnalul tău, „Nu Mă Atinge" este plasat la înălţime, este mare şi flaşul lui, din neon strălucitor. Mă rog, dacă te simţi vreodată singură, sună-mă.

Şi Kai ridică din umeri.

— Daa… Ce-ai mai lucrat între timp? De fapt, nu cred că te-am mai văzut de câteva luni bune. Cum îţi merge munca?

Sweeney ridică din umeri.

— Nu ştiu. Produc, dar nu sunt sigură de *ce anume* produc. Încerc câteva tehnici.

Nu acesta era adevărul, dar nu avea de gând să plângă pe

umărul lui Kai. Nu avea nevoie ca el să ştie cât de profund dezorientată era de direcţia pe care o luase pictura ei, sau că nu reuşea să îi pună un stop. Ea încerca să obţină aceleaşi efecte delicate, aproape eterice, de până atunci, dar se pare că-şi pierduse îndemânarea. Afurisitele acelea de culori vii continuau să-i stea în cale şi chiar dacă le bombănea, continua să fie fascinată de ele. Şi nu doar culorile ei se schimbaseră, ci şi perspectiva ei. Nu ştia ce anume se petrecea, dar rezultatul era strident, oarecum discordant. Avusese întotdeauna încredere în talentul ei, măcar atât, dar acum era atât de paralizată de incertitudine faţă de noile ei lucrări, încât nu avusese curajul să le arate cuiva.

— Ah, nu.

Kai părea interesat. Desigur, era plătit ca să pară interesat, deşi ea nu citi asta în expresia lui.

— Ai ceva gata să fie expus? Mi-ar face plăcere să văd ce mai lucrezi.

— Am câteva pânze gata, dar nu sunt sigură că *eu* sunt gata.

— Cred că nu mai ai aici decât o singură piesă; toate celelalte s-au vândut. Trebuie să mai aduci ceva.

— Aşa o să fac.

Trebuia, chiar dacă nu o făcea cu plăcere. Dacă noile ei lucrări nu se vindeau, nu avea ce să mănânce; nimic mai simplu. Iar ei nu puteau vinde dacă ea nu permitea nimănui să-i vadă lucrările.

Kai se uită la ceas.

— În curând trebuie să apară şi McMilianii. Sper că Richard o să plece până atunci. Candrei nu-i place deloc prezenţa lui aici; preferă să se întâlnească cu el în biroul avocatului, aşa că o să fie furioasă dacă el o s-o întârzie. Oricum este furioasă,

pentru că el continuă să pară indecis.

— Nu vrea să divorțeze?

Kai ridică din nou, grațios, din umeri.

— Cine ştie ce vrea Richard? Tot ce ştiu eu, e că nu este prea conciliant. Cele două stări sufleteşti ale Candrei în ultimele zile sunt îngrijorarea sau furia.

Furia suna destul de normal, în timpul unui divorț; *îngrijorarea,* nu.

— Poate că ea s-a răzgândit şi vrea să revină asupra divorțului, dar nu ştie cum s-o facă.

Ochii lui Kai scânteiară de plăcerea de a împărtăşi o bârfă savuroasă.

— Ah, câtuşi de puțin. Din câte am înțeles eu, Richard este cel care a cerut divorțul. Candra încearcă să facă față, lăsând impresia că decizia a fost reciprocă, dar nu este câtuşi de puțin fericită să se despartă.

Brusc, Sweeney se simți ruşinată de ea însăşi şi iritată totodată. Candra o susținuse profesional, o promovase, îndrumase clienții spre ea. Era împotriva firii ei să bârfească astfel. Dacă măcar bârfa asta n-ar fi fost atât de înnebunitoare. Sweeney încercă să-şi stăpânească avida dorință de a afla mai multe, de a săpa să afle toate detaliile murdare.

Tentația era mare. Murdăria era ca grăsimea; făcea viața mai delicioasă.

Fu salvată de ea însăşi prin deschiderea uşii Candrei. Se întoarse şi o clipă infimă se pomeni privind direct în ochii lui Richard Worth. Ca şi cum ar fi fost împunsă cu baioneta, o conexiune nedorită, electrizantă. După care apăru Candra, cu fața palidă de furie, apucându-l de braț şi răsucindu-l, în timp ce uşa fu trântită la loc, ascunzând sunetele şi imaginea

dezintegrării matrimoniale.

— Ah-ah. O să se lase cu crimă, spuse Kai cu maliţioasă satisfacţie.

CAPITOLUL DOI

Sweeney încremenise de şoc. Nu era sigură ce anume se petrecuse, dar ştia că se petrecuse ceva. Pentru o clipă, doar pentru o fracţiune de secundă, fusese ca şi cum ea şi Richard Worth erau legaţi. Nu-i plăcea senzaţia, nu dorea această intimitate inconfortabilă. Savurase întotdeauna senzaţia de a fi singură, imaginându-se ca o minge care se rostogolea prin viaţă, ciocnindu-se de alte vieţi, dar fără să se oprească vreodată. O clipă, doar o clipă, mingea se oprise şi ea nu ştia de ce. El nu era decât o simplă cunoştinţă, doar ceva mai mult decât un străin. El nu avea motiv să se uite la ea ca şi cum ar fi cunoscut-o. Iar ea nu avea niciun motiv să simtă tresărirea aceea ciudată în stomac, asemănătoare cu plăcerea pe care o resimţise privind reclama la Cola Dietetică.

Dacă aceasta era încă una dintre schimbările ciudate care i se întâmplaseră în ultimul an, ei bine, ca şi celelalte, nici aceasta nu-i plăcea. La naiba, vroia ca totul să se întoarcă aşa cum fusese înainte!

Înainte de a-şi putea reveni, uşile de la intrare se deschiseră în spatele ei. Chipul lui Kai se lumină de zâmbetul pe care îl rezerva cumpărătorilor. Spre surpriza ei, el nu părea să fi remarcat ceva neobişnuit mai înainte.

— Domnule Senator şi Doamnă McMilian, exclamă ei apropiindu-se agale de ei, ce plăcere să vă văd. Să vă servesc cu ceva? Ceai, cafea? Ceva mai tare?

Sweeney se învârti în loc când o femeie înaltă, slabă, imposibil de stilată, spuse „Ceai”, cu o voce moale, aproape acoperită de vocea puternică a soțului ei:

— Cafea, simplă. Tonul lui părea cu atât mai puternic cu cât al ei se stinsese deja.

Spre surprinderea ei, Sweeney îl recunoscu. Deşi era renumită pentru indiferența ei față de evenimente, chipul acesta apăruse la televizor suficient de des ca să ştie cine era. Dacă mai înainte, în loc de „Familia McMilian”, Kai ar fi spus „Senatorul McMilian”, atunci ar fi ştiut. Senatorul Carson McMilian avea o carismă care-l purtase de la administrația locală la parlament şi de aici la Washington, unde se afla la al doilea său mandat. Avea bani, farmec, inteligență şi ambiție – pe scurt, calitățile aşteptate ca să-l ducă, în final, spre preşedinție.

Lui Sweeney îi displăcu pe loc.

Poate că afabilitatea exersată a unui politician de carieră o făcuse să îl respingă. Nu asprimea pe care o citea în el; ea înțelegea asprimea, având şi ea partea ei, când trebuia să curețe locul şi timpul, pentru muncă. Putea fi acel dispreț care transpărea din farmecul lui, ca şuieratul ocazional al gazelor de canalizare ieşind prin grătarul de scurgere. Era tipul de politician care-şi spunea în secret că alegătorii săi erau fie nişte idioți, fie nişte țărănoi, fie ambele la un loc.

Pe de altă parte, avea o înfățişare indiscutabil izbitoare: peste un metru optzeci şi doi înălțime, cu pieptul şi umerii destul de proeminenți, dar nu de grăsime ci de musculatură, era clar, conferindu-i impresia de forță. Părul castaniu era încă des şi grizonat atrăgător, la tâmple. Stilistul lui făcuse o treabă bună cu asta. Ochii erau de un cafeniu limpede, structura feței,

puternică şi aproape clasică, deşi maxilarul şi bărbia ieşeau prea mult în față, pentru o frumusețe clasică.

Ştiu imediat că nu vroia să-i facă portretul. Nu vroia să petreacă nicio clipă în plus în prezența lui. Dar totuşi… ce provocare. Putea ea oare surprinde trăsăturile autentic frumoase, deopotrivă cu expresia de condescendentă superioritate, ca un strat superficial, transparent? Expresia era totul. Senatorul McMilian învățase destul de bine să arboreze expresia potrivită, în beneficiul publicului. În cazul de față, doar cu ea şi Kai în calitate de martori şi cu amândoi în ceea ce el considera o poziție servilă, fața pentru public cedase puțin. Sweeney nu se îndoia că dacă ar fi fost îmbrăcată în haine semnate de un designer şi ar fi purtat bijuterii scumpe şi nu doar o simplă fustă şi un pulover, reacția lui ar fi fost alta decât privirea aceea plină de desconsiderare şi insultătoare, aşa cum poposise pe sânii ei.

Aproape că îşi pufni propriul dispreț, dar se opri la timp. Candra se străduise pentru întâlnirea asta, aşa încât Sweeney putea cel puțin să fie politicoasă. Îşi mută privirea spre doamna McMilian, gata să simtă milă pentru biata femeie.

Dar înclinația ei dispăru repede. În mod vizibil, doamna McMilian se considera mult superioară şi de aceea simpatia din partea ființelor mai mărunte era de neimaginat. Senatorul lucrase la persoana lui publică; soția lui nu se obosise. Se simțea mult prea sigură în poziția ei; nu exista perspectiva nici unei alte soții mai tinere, ca un trofeu, care să-i ia *ei* locul, decât dacă senatorul ar fi fost dispus să-şi rişte cariera. Orice proces de divorț care să o implice pe femeia asta, îşi spuse Sweeney, ar fi fost o nenorocire, un scandal extrem de public. Doamna McMillan s-ar fi ocupat personal de asta.

Soția senatorului era slabă, așa cum cerea moda, stilată, plictisită. Părul ei avea culoarea șampaniei, cel puțin săptămâna asta, tuns paj clasic, exact până la umeri și dat spre spate, ca să-i lase la vedere cerceii de aur, înzorzonați, bătuți cu diamante minuscule. Ca o bună newyorkeză, purta o rochie tub simplă, neagră, care o făcea cumplit de slabă și care costase probabil mai mult decât toată garderoba lui Sweeney, împreună cu o parte din mobilier, cu tot.

Kai se întoarse cu o tavă cu ceai și cafea și o observă pe Sweeney stând acolo, tăcând alături de McMiliani. Spuse:

— Îmi cer scuze, nu am făcut prezentările. Domnule Senator, doamnă McMilian, ea este Sweeney, portretista pe care a dorit Sandra să o cunoașteți. Sweeney, Senatorul McMilian și soția lui, Margo.

Sweeney întinse mâna spre doamna McMilian, simțindu-se ca un cățel care-și oferă lăbuța și din privirea pe care i-o aruncă soția senatorului, probabil că asta și era. Doamna McMilian își oferi doar vârfurile degetelor, probabil ca să diminueze riscul contaminării. Dacă senatorul chiar va ajunge în cursa pentru președenție, consilierii săi vor avea mult de lucru cu soția lui, ca să o facă să devină prietenoasă cu alegătorii și să o împiedice să devină o frână în campanie.

Pe de altă parte, strângerea de mână a senatorului era totodată scurtă și fermă, fără să te zdrobească. Avea o strângere de mână foarte plăcută. Probabil că era una dintre primele lecții pe care le lua un politician de carieră. Sweeney avu o bruscă viziune a unei clase plină cu tineri politicieni, cumplit de serioși, cu o inscripție pe ușă „Strângeri de Mână, 101”. Doar că senatorul distruse efectul uitându-se din nou la sânii ei. Începu să-și spună că puloverul ei roșu aprins era mai

mult decât periculos; afurisitul de pulover, era blestemat. Poate că n-ar fi trebuit să-şi perie părul sau să se rujeze, deşi poate că rujul nu supraviețuise hot dogului.

Uşa biroului Candrei se deschise din nou şi Sweeney se întoarse, fericită de întrerupere. În uşă apăru Candra, cu fața încordată de furie, dar expresia din ochii ei era, în mod ciudat, aproape îngrozită. Expresia începu să dispară: de îndată ce îi văzu pe McMiliani, chipul ei îşi recăpătă aerul cald, prietenos, obişnuit.

Richard apăru şi el în uşă, în spatele ei. Sweeney nu vroia să se uite la el, ca nu cumva să se întâmple din nou lucrul acela ciudat, dar curiozitatea şi o pornire irațională îi împinseră privirea spre el. Spre uşurarea ei, de data aceasta el nu-i întoarse privirea. Expresia lui era mult mai controlată, ca şi cum furia Candrei nu l-ar fi atins deloc. Privi cu ochi mijiți micul grup şi se îndreptă apoi încet spre ei. Era un bărbat înalt, dar nu mergea greoi; ca un atlet, îşi ținea sub control înălțimea şi trupul. Amintindu-şi de reclama pentru Cola Dietetică, Sweeney se întrebă cum arăta Richard fără cămaşă.

Tresărirea aceea ciudată îi strânse din nou stomacul. Nu-i era câtuşi de puțin foame, dar gura începea să-i lase apă ca şi cum nu ar fi mâncat toată ziua şi tocmai a simțit aroma de pâine proaspăt coaptă. O femeie se putea regala o zi întreagă gândindu-se la Richard. *Nu ajunge acolo,* se preveni singură, în tăcere, deopotrivă alarmată şi jenată, dar fusese la prea multe cursuri despre artă ca să nu fie în stare să şi-l imagineze fără haine. După felul cum stăteau hainele pe el, se vedea că era un bărbat muşchiulos, care nu se neglijase. Îl văzu cu ochii minții, gol şi întins pe spate şi da, era o privelişte grozavă. Partea tulburătoare era că se vedea pe sine cocoțându-se peste

el, cu gândul de a-l săruta din cap până-n picioare, fără să piardă un centimetru. Sigur că avea câțiva centimetri foarte interesanți, care ar solicita multă atenție.

— Carson, Margo, ce drăguț din partea voastră că ați venit. Vocea Candrei o smulse pe Sweeney din micul şi lascivul ei vis cu ochii deschişi. Îşi luă repede privirea de la Richard, conştientă că rămăsese cu ochii pe el. Îşi simți obrajii luându-i foc şi speră ca fața ei să nu fi împrumutat culoarea blestematului ăstuia de pulover.

Candra se apropie de grup, picioarele ei adorabile fiind subtil expuse de fusta scurtă a taiorului făcut pe comandă, într-o superbă nuanță de bej-cupru, care-i dădea strălucire tenului. Sweeney studie culoarea ca să-şi distragă atenția, remarcând bogăția materialului. Nu putea deosebi stilul unui designer de al altuia, dar nu uita niciodată culorile.

Candra şi Margo schimbară săruturi aeriene, apoi Candra îşi întoarse farmecul ei electrizant spre senator.

Acesta îi luă amândouă mâinile şi se aplecă să o sărute pe obraz, dar de data aceasta nu mai era nimic aerian. Din locul unde se afla, Sweeney văzu mâinile senatorului strângându-le uşor pe ale Candrei, înainte ca aceasta să se elibereze discret şi să se întoarcă spre Sweeney.

— Văd că vi s-au oferit deja răcoritoare…

— Richard, spuse senatorul cu tot sufletul, tonurile lui rotunjite, moderate de un specialist în arta vorbirii, acoperind complet vocea mai slabă a Candrei, aşa cum se întâmplase şi cu soția lui. Sweeney se întrebă dacă îşi făcuse un obicei din a întrerupe femeile. Senatorul întinse mâna; Sweeney văzu sclipirea din ochii lui Richard, care spunea că acesta nu avea nicio intenție să se oprească şi să stea de vorbă, dar bunele

maniere îl obligară să accepte mâna senatorului.

Senatorul McMilian puse tot ce avea în această strângere de mână, folosindu-şi chiar şi mâna rămasă liberă, într-un gest prin care, îi spuseseră fără îndoială formatorii lui, transmitea empatie. Dar cu Richard nu i-a ținut. Chipul acestuia deveni şi mai impasibil.

— Arăți grozav, continuă senatorul.

— Domnule Senator. Salutul, dacă putea fi numit astfel, sună abrupt. Nu există cine ştie ce prietenie aici, îşi spuse Sweeney. Fiind atât de aproape de ei, văzu albindu-se oasele degetelor senatorului şi o clipă mai târziu la fel deveniră şi degetele lui Richard.

A naibii confruntare, îşi spuse ea fascinată. Din cine ştie ce motiv, aversiune sau competiție, sau simplă agresiune masculină, senatorul încercase să-i strivească mâna lui Richard. Nu fusese o mişcare înțeleaptă, pentru că el deveni repede cel strivit, când Richard schimbă rolurile.

— Cum merg afacerile? întrebă senatorul încercând să-şi păstreze expresia neutră, în timp ce continua să-i strângă mâna lui Richard sau pur şi simplu nu şi-o mai putea retrage chiar dacă ar fi vrut.

— Trebuie să meargă bine, cu economia asta. Uluitor, nu?

— Nu am de ce să mă plâng.

O picătură de sudoare apăru pe fruntea senatorului. Obosit de joc, Richard renunță brusc la strângerea de mână. Senatorul McMilian reuşi bărbăteşte să nu-şi maseze mâna dureroasă, deşi impulsul trebuie să fi fost puternic.

Da, îşi spuse Sweeny. Nu ar fi fost surprinsă dacă senatorul l-ar fi provocat pe Richard la un Skandenberg.

Se întreba dacă animozitatea dintre cei doi exista din cauza

a ceea ce văzuse ea în ochii senatorului când o sărutase pe Candra, sau pur şi simplu pentru faptul că Richard putea face pipi mai departe decât el. În timp ce pe Richard, îşi spuse ea, îl lăsau rece ambele variante, ceea ce era foarte matur din partea lui. În orice competiție între el şi senator, ea ar fi fost de partea lui Richard: poate că nu-l plăcea – oricum nu-l cunoscuse destul de bine – dar pe senator îl detestase din prima clipă.

— Am auzit că plecați la Roma, se întoarse Candra spre Margo, cu o voce calmă, ca şi cum i-ar fi fost indiferent că asistaseră la disputa dintre ea şi Richard, dar Sweeney ştia mai bine. Obiceiul ei de a studia fețele o făcuse alertă la cea mai vagă schimbare de expresie şi tensiunea din jurul ochilor Candrei era ca un semnal de neon.

— Nu, am amânat-o. Carson are o întâlnire urgentă mâine dimineață, cu preşedintele. *Ei, ce ziceți de asta*? spunea satisfacția din tonul ei.

— Aşa că am amânat călătoria…

Senatorul începu din nou să converseze cu Richard, vocea lui acoperind-o pe a soției şi Candra trebui să se apropie mai mult de Margo, să o poată auzi. Poate că senatorul întrerupea în mod deliberat femeile, ca un mod de a-şi arăta dominanța, sau poate că efectiv nu observa când vorbeau acestea, ceea ce era şi mai insultător.

Sweeney încetă să mai fie atentă, auzind doar cele patru voci care se confruntau, nu şi cuvintele. Nu o interesa excursia McMilianilor la Roma sau părerile despre bursa de valori, indiferent care erau acelea. Se foi nerăbdătoare, gata să se dispenseze de afacerea asta şi să se întoarcă acasă, la picturile ei. Dar ce mai aştepta şi Richard ăsta? Puțin îi păsa lui de părerile senatorului despre piața de valori. Doar ştia precis că

în absența lui, Candra ar fi fost mai relaxată. Ca şi ea, de altfel, recunoscu Sweeney. Îi evita în mod deliberat privirea, de teamă să nu declanşeze din nou legătura aceea ciudată.

Candra spuse:

— Sunt atât de bucuroasă că ați profitat de această ocazie să o cunoaşteți pe Sweeney.

Auzindu-şi numele, Sweeney redeveni atentă şi o văzu pe Candra zâmbindu-i cu căldură.

— Dacă vă face plăcere să vă uitați, am aici o mostră a picturilor ei, dar din păcate niciun portret, pentru că acestea se execută la comandă.

Sweeney rămase tăcută, ținându-şi mapa strâns sub braț. Nu avea nici cea mai mică intenție să-şi prezinte lucrările acum.

Plictisită, Margo spuse:

— Sunt sigură că o să se descurce, dacă o recomanzi tu. Ce mă interesează pe mine cu adevărat este noul Vandern despre care ne-ai vorbit. Culorile lui, sunt sigură, se vor potrivi perfect în living.

Sweeney se abținu cu mari eforturi să nu-şi dea ochii peste cap. Nu o putea acuza pe femeia asta că vroia ca decorul pereților ei să complementeze încăperea, de vreme ce şi pentru ea culorile erau vitale pentru starea ei de bine, dar… un Vandern? E drept, tipul era foarte căutat în momentul acela, dar era un prost viclean, lipsit de talent, care arunca păleşti de vopsea pe pânză şi numea asta artă.

— Sunt convinsă că se vor potrivi, conveni Candra arătând cu un gest grațios al mâinii direcția spre Vandern.

Sweeney nu avea de gând să se târască în urma lor. Spuse, ținându-şi strâns mapa:

— Eu trebuie să plec.

Avea nevoie de comanda asta, avea cu adevărat nevoie de ea şi se întări să spună ceva politicos şi să facă aranjamente să înceapă după întoarcerea cuplului de la Roma. Deschise gura şi auzi:

— Îmi pare rău, dar nu vă pot face portretele, doamnă McMilian. Sunt deja ocupată.

Cuvintele o surprinseră chiar şi pe ea. S-au dus bunele ei intenții, dar a oferit barem o minciună politicoasă, în loc să spună că disprețuise cuplul din prima clipă şi că nu i-ar fi putut picta decât dacă le-ar fi adăugat coarne, bărbuțe şi o furcă. Era chiar mândră de ea: un cioban tibetan n-ar fi găsit o minciună mai bună.

— Cum? izbucni Margo.

Chipul adorabil al Candrei arătă mai întâi uluirea, apoi alarma, ca şi cum ar fi început să-şi imagineze toate răspunsurile pe care le-ar fi putut da Sweeney la întrebarea mirată a lui Margo. Doar că Sweeney nu se obosi să se gândească la vreunul. Trebuia să iasă de aici înainte ca micul ei strat de toleranță pentru proşti şi ticăloşi să se tocească şi să spună ceva ce ar fi pus-o cu adevărat pe Candra într-o situație jenantă. Se întoarse brusc în loc şi o porni spre uşă, înaintând cât de repede putea, fără să alerge.

Îşi mută mapa în mâna stângă şi o întinse pe dreapta spre butonul uşii, dar lângă ea apăru brusc o siluetă înaltă şi un braț îmbrăcat în negru se întinse în fața ei, blocându-i drumul. Auzi, deasupra capului:

— Permite-mi. Şi eu eram pe plecare. La revedere, domnule Senator, doamnă McMilian. Kai.

Uluită de noutatea de a i se deschide o uşă, Sweeney nu se gândi să-şi strige şi ea saluturile de plecare. Ca să fie sinceră,

nu doar gestul curtenitor al lui Richard o blocase, ci apropierea lui. Stomacul îi tresări din nou. Era tulburător să-l aibă chiar lângă ea, când doar cu câteva minute înainte încercase mental să îl evite.

Richard lăsă uşa din spatele lor să se închidă şi o clipă se aflară sechestrați în tăcerea micului vestibul, geamul fumuriu al uşii exterioare diminuând lumina soarelui de afară. Apoi el o depăşi, deschise uşa, mişcarea lui aducându-l atât de aproape încât sacoul i se frecă de brațul ei şi Sweeney îi simți parfumul discret al coloniei. O nouă tresărire, însoțită de imediata conştientizare a apropierii de el.

Nu, n-avea rost. N-avea rost. Confuză, păşi afară pe trotuar. Mai întâi reclama de azi dimineață la Cola Dietetică şi acum *Richard,* dintre toți bărbații. Poate că o fi lună plină, deşi ciclurile lunare nu i-au afectat niciodată hormonii. Nimic, de altfel. Poate c-ar trebui să-şi facă o programare la doctor, să se asigure că ovarele ei nu au luat-o dintr-o dată razna, inundând-o cu o supradoză de hormoni rebeli. Numai că asta ar fi trebuit să i se întâmple în adolescență, nu acum. Acum avea treizeci şi unu de ani şi nu avea nici timpul şi nici dorința să-şi permită vreo frivolitate hormonală.

— Sweeney? Richard îşi flutură mâna în dreptul feței ei şi ea reveni repede în prezent, înroşindu-se când îşi dădu seama că se uita la el în timp ce cântărea starea ovarelor ei.

— Iartă-mă… Ce-ai spus? mormăi ea.

Colțurile gurii lui se arcuiră puțin, ca şi cum şi-ar fi stăpânit un zâmbet.

— Te întrebam dacă nu vrei să te duc acasă. Începe să plouă.

Chiar aşa. Nu doar geamul fumuriu al uşii făcuse ca ziua să

pară sumbră; soarele strălucitor dispăruse şi cerul se acoperise de nori în timp ce ea se afla în galerie. Privi în sus, când picături de ploaie începură să stropească trotuarul.

Instantaneu strânse mapa mai aproape de ea, ca şi cum ar fi putut-o proteja cu trupul ei. Nu avea altă decizie de luat, nu, când alegerea era între a-şi păstra uscate schițele sau a lăsa ploaia să i le distrugă.

— Mulțumesc, aş vrea. Unde ți-e maşina? întrebă ea privind în jur.

— Chiar aici.

Richard ridică mâna şi un Mercedes cenuşiu închis apăru în fața lor, oprindu-se lin la bordură. Ceea ce o izbi ca fiind mult mai convenabil decât să stea ea la bordură şi să facă înnebunită semne cu mâna la taxiurile în trecere, mai ales că sute de oameni începuseră să o facă, de la primii stropi de ploaie.

Richard îşi puse mâna pe spatele ei, în timp ce se apleca să deschidă portiera. Contactul era atât de neaşteptat, atât de neaşteptat de plăcut, încât aproape că se clătină. Revenindu-şi, îndepărtă puțin mapa în timp ce se apleca să intre în maşină, continuând să alunece pe pielea moale ca untul a banchetei, ca să-i facă şi lui loc să intre. Interiorul ei o luase razna: inima îi bătea cu putere, plămânii îi erau grei, stomacul i se strânsese. Era cel mai uluitor lucru care i se întâmplase vreodată. Păcat doar că asta nu însemna decât că o luase razna.

Richard îşi plie trupul înalt pe banchetă, lângă ea.

— Edward, o ducem pe Sweeney acasă, îi spuse el şoferului.

— Am înțeles, domnule. Care este adresa domnişoarei Sweeney?

Accentul era uşor britanic, iar alegerea cuvintelor, chiar mai mult.

Richard i-o dădu şi o clipă Sweeney se uită surprinsă la el, amintindu-şi apoi că el era proprietarul clădirii în care locuia. Era surprinsă că nu uitase, dar probabil că geniile bursei de valori reţin cel mai mic detaliu. Forţându-se să se relaxeze, se lăsă pe spate, în îmbrăţişarea ultraconfortabilă a pieilor de vacă. Mângâie bancheta, încântată de textura catifelată şi de mirosul delicios. Nimic nu egala o piele de bună calitate în bogăţia ei, în luxul ei unic.

Apoi, copleşită de tentaţie, îi aruncă o privire lui Richard, ca să-l surprindă urmărind-o, zâmbind uşor. Ciudat, niciodată nu-l asociase cu zâmbetul; era un om prea controlat, chiar distant, dar acest zâmbet părea natural, ca şi cum ar fi făcut mereu asta. Avu o clipă senzaţia unei apropieri între ei şi buzele ei se rotunjiră şi ele într-un surâs.

— Presupun că toleranţa ta la prostie este la fel de joasă ca şi a mea, spuse el şi zâmbetul i se desfăcu în râs. Era un râs sincer până la Dumnezeu şi la naiba, chiar şi asta îi trimise din nou fluturi în stomac.

— Credeam că erai gata să treci direct prin geamul uşii, aşa de grăbită păreai să ieşi de acolo.

— Nu ştiu cine este mai rău, senatorul sau nevastă-sa. Amândoi mi-au dat fiori.

— Ceea ce a fost evident pentru toată lumea, cu excepţia lor. Kai încerca să se facă invizibil, dar în acelaşi timp nu vroia să plece, să piardă eventualele scântei.

Vocea lui Richard era neutră când vorbi despre Kai şi Sweeney se întrebă dacă ştia ceva despre relaţia dintre Candra şi asistentul ei. Care putea, cu siguranţă, să fie motivul

divorțului; Richard nu părea omul care să accepte infidelitatea sau să încerce să o depășească, luând ședințe de consiliere matrimonială.

Primii stropi anunțători de ploaie se transformară brusc într-un potop, gonind pietonii să caute taxiuri sau intrări; umbrelele se deschiseră ca ciupercile. Sweeney iubea oricum sunetul ploii, dar astăzi era în mod special evocator, făcându-i inima să-i bubuie, așa cum i se întâmpla de câte ori auzea muzică de violoncel sau de fanfară. Un tremur delicios îi ciupi pielea și se îmbrățișă cu mâinile.

— Edward, pornește căldura, te rog. Lui Sweeney îi este frig.

— Desigur, *sir*.

— Nu mi-e chiar frig, negă Sweeney, fără să știe de ce. Constanta ei stare de frig era oarecum deranjantă, o slăbiciune pe care nu vroia să o recunoască.

— Auzul ploii mi-a făcut pielea ca de găină.

— Tremurai. Vrei să-ți dau haina mea?

Se întâmplă din nou, făcându-i să-i tremure viscerele, ca și cum ar fi trecut peste ea falia San Andreas. O studiase destul de intens ca să-i observe tremuratul ușor. Nu știa ce era mai tulburător, această conștientizare, sau valul de căldură pe care-l simți la gândul de a fi învăluită în sacoul lui, căldura trupului lui transferându-se într-al ei, mirosul lui, învăluind-o. Căldura era binevenită, dar motivul din spatele acesteia, nu. Fascinația pentru reclama aceea luase barem sfârșit odată cu sfârșitul reclamei. Sigur, și această ciudată stare se va sfârși odată cu coborârea ei din mașină și îndepărtarea de Richard, dar până atunci trebuia să aibă grijă să nu facă vreo prostie, cum ar fi să se arunce în brațele lui. *Asta* oare o să-i ridice sprâncenele lui

Edward? Pe ale ei probabil că i le-ar ridica, pentru că în vârful listei gesturilor care nu-i stăteau în caracter era acela de a se arunca în brațele unui bărbat.

— Sweeney? interveni Richard fluturându-şi din nou mâna în fața ochilor ei. Şi zâmbi din nou. Îşi dori să înceteze cu amândouă. O dată era iritant, dar a doua oară era de-a dreptul deranjant.

— Ce e?

— Vrei haina mea? întrebă el începând deja să şi-o scoată.

— Ah – nu, mulțumesc, iartă-mă, mi-au zburat gândurile.

— Am observat. Richard zâmbi din nou, cu ochii uşor mijiți. În ciuda refuzului, îşi petrecu haina în jurul ei.

Aproape că îi veni să geamă de plăcere. Era exact aşa cum îşi imaginase, atât de minunat de plăcut, încât crezu că se va topi. Se cuibări în haină, trăgând-o în sus, în jurul feței şi inhalând inconştient, trăgând în plămâni mirosul lui, ca un fumător care trage din prima țigară de dimineață.

— Trebuia să fac ceva să acopăr puloverul, spuse el în chip de explicație, pe un ton amuzat.

— Este blestemat. O să-l ard când o să ajung acasă.

— Nu te obosi. Vina o poartă ce se află dedesubt.

Oh, Dumnezeule, şi el a simțit la fel.

Constatarea a fost ca un pumn în stomac. Încremeni, incapabilă să se uite la el, temându-se de ce ar putea vedea în ochii lui. Asta nu era doar o aberație inspirată de puloverul ei roşu. Asta nu era un ciudat ciclu al lunii. Nu putea spune cum de ştia; cu siguranță nu putea fi experiența care să-i spună asta, de vreme ce îşi făcuse o virtute de-a lungul anilor să evite să lase relații distrugătoare să-i intre tropăind în viață. Richard era al treilea bărbat în decurs de o oră care se uita apreciativ la

ea – mă rog, al patrulea, dacă-l punea la socoteală şi pe senator, doar că privirea acestuia fusese mai curând insultătoare decât apreciativă – dar în cazul lui Richard, era ceva mai mult. Nici măcar încercarea instinctivă a lui Kai de a o seduce nu fusese ca aceasta, dar Kai era un uşuratic, pe când Richard… Richard nu era.

Ar fi fost totuşi tentată, dacă el nu s-ar fi aflat în plin divorţ; mai mult, un divorţ de o femeie foarte implicată în cariera lui Sweeney. Nu, fii sinceră. *Era* tentată, fără doar şi poate şi împotriva *oricărei fărâme* de bun simţ din trupul ei. Dar faptul că era tentată nu însemna că trebuia să dea frâu liber tentaţiei; o femeie care poate vedea fantome şi care poate face semafoarele să-şi schimbe culoarea la apropierea ei, nu avea nevoie de un bărbat în viaţa ei, care să complice lucrurile. Cu fantomele putea să se descurce; dar nu se putea descurca cu un bărbat, mai ales nu cu Richard. Iar motivul pentru care credea că el însemna mai multe neplăceri decât orice alt bărbat, era o întrebare la care nu vroia să se gândească.

Totuşi, nevoia de a se uita la el, de a-l studia, de a-l urmări, era ceva aproape copleşitor. Ca să-şi ţină privirea departe de ochii aceia negri intenşi, ştiutori, şi-o coborî în jos şi se pomeni uitându-se la mâinile lui. Erau mâini elegante, deşi într-un mod aspru, îşi spuse ea surprinsă. Întotdeauna se gândise la el ca la un docher îmbrăcat scump, dar niciodată până acum nu-i observase mâinile şi acum se întreba de ce. Forma lor era frumoasă, având frumuseţea forţei, ca la *David* al lui Michelangelo, cu degete lungi şi viguroase. Văzu asprimea bătăturilor, câteva cicatrici, unghiile manichiurate. Senatorul McMilian fusese un prost să-şi măsoare forţa cu acest bărbat.

Chicoti, amintindu-şi.

— Sunt sigură că senatorul nu o să mai încerce vreodată *să-ți* strivească mâna, spuse ea amuzată.

Sprâncene negre, bine conturate, se ridicară întrebător.

— Ai văzut această cascadorie juvenilă?

— Îhî. A fost amuzant. Degetele lui s-au albit, apoi ale tale şi apoi l-a cuprins transpirația. Cât pe ce să ovaționez.

Richard râse.

— E cam relativ stratul tău de civilizație. Nu mi-am data seama până acum.

— Nu eu eram implicată în competiția aia de doi bani, sublinie ea uşor iritată că el o credea o sălbatică. Ea se considera o persoană foarte civilizată. Ea nu i-ar strivi niciodată mâna cuiva, de teamă să-şi nu producă sieşi durere. Poate că nu era egal cu a nu dori să-i faci rău cuiva, dar oricum, rezultatul era acelaşi.

— Nu, nu erai. Richard zâmbi din nou, aproape invizibil. Ridicând privirea, văzu că ajunseseră aproape la apartament.

— Drumul n-a fost prea lung, remarcă el şi tonul nu era de încântare.

Ea nu-i spusese de ce toate semafoarele trecuseră pe culoarea verde sau de ce, în mod misterios, în calea lor traficul parcă dispărea.

— Vrei să cinezi cu mine în seara asta? Richard se întoarse înapoi spre ea şi într-un fel era parcă mai aproape decât înainte, umărul lui atingând-o, piciorul lui stâng lipindu-se de piciorul ei drept. Îi simți căldura trupului ca un magnet, de-a lungul întregii ei părți drepte, acționând în ea un impuls nebun de a se apropia şi mai mult, să vadă doar câtă căldură îi poate el transmite. Multă căldură, parie ea. Ca focul. Să o topească.

— Dumnezeule Mare, nu!

Richard râse.

— Te rog, nu-mi cruța sentimentele!

Sweeney se înroşi ca o adolescentă. Într-o zi, poate când va avea nouăzeci de ani, o să învețe şi ea arta minciunii politicoase. Se descurcase destul de bine cu McMilianii, dar evident, aceea fusese cota ei pentru un an întreg.

— Nu am vrut… Doar că ai însemna pentru mine o mare complicație, cerându-mi timp şi sex şi chestii de genul ăsta, ori ce am acum îmi ajunge ca să mă descurc.

Splendid. El râdea din nou şi când îşi dădu seama ce-i ieşise din gură, vru să-şi ascundă fața în mâini. Dar în loc de asta, continuă cu încăpățânare.

— Şi apoi mai este şi Candra. Ea a fost bună cu mine, făcându-mi reclamă, când multe alte galerii de artă nu ar fi făcut-o. Chiar dacă sunteți despărțiți de aproape un an… în sfârşit, nu cred că ar fi o idee prea bună.

Richard nu spuse nimic o bună bucată de vreme, urmărind-o doar cu o expresie de nedescifrat.

— O să te mai întreb o dată, spuse el într-un târziu.

Nu-şi dădea seama de ce aceste câteva cuvinte puteau suna aproape ca o amenințare, dar aşa sunau. Richard Worth nu era bărbatul obişnuit să fie refuzat.

— Fă asta şi o să te refuz din nou, spuse ea în timp ce Mercedes-ul se opri încet în fața blocului cu apartamente.

Îşi scoase haina de pe ea şi i-o dădu înapoi şi întinse mâna să deschidă portiera.

Richard îi opri mâna.

— Nu fi caraghioasă. Nu are rost să te uzi. Am o umbrelă şi o să te conduc până la uşă.

— Pot să mă descurc, mulțumesc.

— Şi mapa?

Da, afurisita aia de mapă. Iar afară ploua cu găleata. Sweeney se încruntă la el.

— Nu trebuie să fii atât de satisfăcut, mormăi ea ştiind că ieşise învingător.

Gura i se strâmbă, în timp ce se întindea după umbrelă.

— Scumpo, tu habar n-ai cum arăt când sunt satisfăcut.

Nu, dar îşi putea imagina şi imaginea ei mentală îi agită din nou stomacul. Richard se aplecă şi o sărută pe gura bosumflă, contactul fiind delicat şi cald şi devastator.

— Gândeşte-te la asta, şopti el, apoi deschise portiera şi întinzând umbrela în afară, o deschise astfel încât să asigure un cerc protector. Coborî şi i-o ținu, în timp ce ea ieşea din maşină.

— Gândeşte-te la asta, îl imită ea furioasă, făcându-l să râdă.

— Şi la naiba cu tine! Era atât de furioasă, încât nu-i păsă că fusta i se ridicase până la coapse în timpul alunecării pe banchetă, spre portiera din partea lui. Lasă-l să se uite; asta e tot cu ce se va alege.

Traversară repede trotuarul spre intrarea acoperită. El avu grijă să-i ferească mapa de ploaie şi ea îi aprecie preocuparea, deşi îi venea să-i ardă un picior. Richard o lăsă acolo şi alergă înapoi, la maşina care-l aştepta. Iar ea nu-l aşteptă să plece şi intră imediat în clădire. El nu avea nevoie să-i fie mângâiat amorul propriu iar ea avea absolută nevoie să se întoarcă în lumea ei sigură, izolată, departe de tentații.

Avea nevoie de ordine, nu de dezordine; de tihnă, nu de emoții. Dar mai ales, avea nevoie să picteze. Cu o pensulă în

mână, putea închide lumea afară.

CAPITOLUL TREI

Gândeşte-te la asta. Ei bine, se gândise. În ciuda eforturilor şi până a fi fost pe punctul de a avea un acces de urlet, se gândise. Cu atâtea ore bune pentru pictat întinzându-se în faţa ei, se pomenea însă stând în faţa şevaletului cu o pensulă leneşă în mână, cu privirea ațintită în gol, ca o adolescentă năucă. Problema, desigur, nu era atât atracția pe care o resimțea Richard față de ea, ci atracția ei față de el. Ce o tulbura cel mai mult era neputința ei de a înceta să se mai gândească la el. Alți bărbați se distinseseră prin totala lor lipsă de distincție; îi putea uşor scoate din mintea ei, în eventualitatea în care intraseră totuşi acolo, ca să-şi continue viața ei obişnuită. Niciunul dintre ei nu o tentase vreodată. Dar nu putea spune la fel despre Richard.

Ce proastă era cu obsesia asta pentru un bărbat. Oricum nu o să iasă nimic din atracția asta a ei, o să aibă ea grijă, aşa că era o prostie să-şi piardă timpul visând la el. Nu că vreun alt bărbat ar fi avut mai mult noroc, dar faptul că acesta era *Richard* nu înceta să o uluiască iară şi iară, lovind-o drept între ochi. Din toți bărbații de pe lumea asta, de la care s-ar fi putut aştepta să-i trezească libidoul până acum inexistent, Richard nici măcar nu fusese trecut pe listă. Richard era însurat, era însurat cu o asociată a ei de afaceri, iar acum cei doi se aflau în cursul unui divorț înverşunat, un motiv în plus să stea naibii departe de el.

Perfect. Mintea ei primi mesajul. Acum, dacă mesajul ar coborî mai jos, poate că ar fi în stare să se apuce de lucru.

Ploaia încetase, dar ziua rămânea înnorată şi cu toate că îşi instalase lumini puternice în studiou, nu erau acelaşi lucru ca lumina soarelui. În mod normal asta nu ar fi deranjat-o, dar astăzi, da. Avea nevoie de lumina strălucitoare a soarelui. Pictase după o fotografie pe care o făcuse ea râului St. Lawrence, care rămânea unul din subiectele ei preferate, dar fără lumina soarelui nu putea obține culorile potrivite. Dezgustată, vârî pensula în cana cu terebentină, agitând-o. Pe cine păcălea ea? Oricum, nu putea obține culorile dorite. De un an de zile nu mai era în stare să obțină culorile dorite.

Ar fi vrut să poată arăta cu degetul orice întâmplare care să fi declanşat în mod evident schimbarea, dar nu reuşea. Nimic nu-i venea în minte. De ce să fi remarcat ea semaforul singuratic din Clayton, trecând pe culoarea verde? Asta se întâmpla întotdeauna. Observase că plantele ei păreau neobişnuit de fericite, dar la început o pusese pur şi simplu pe seama aclimatizării sau al faptului că dăduse ea peste nişte plante care puteau înfrunta grija ei sporadică. Poate că asta şi era, până la urmă. Totuşi, înainte trebuia să le înlocuiască destul de des, dar acum, indiferent ce făcea ea, plantele prosperau. Nici măcar mutarea la oraş nu le perturbase. Crăciunica înflorea într-o veselie de câteva ori pe an, bromeliile ei erau grase şi suculente, ferigile ei, uriaşe, iar ficusul ei mofturos îşi păstra frunzele indiferent cât de des îl muta prin apartament.

Ea nu vroia să fie *altfel.* Îşi văzuse părinții folosindu-şi talentul ca pe o scuză pentru tot felul de de gesturi cumplite, egoiste, megalomane şi văzuse dezastrul pe care-l provocaseră în viețile altora. Ea nu vroia să fie ca ei. Ea vroia să fie o persoană perfect normală, care, întâmplător, avea talent la

pictură; asta o făcea suficient de diferită, dar se putea descurca. Dar un artist care acționează asupra dispozitivelor electronice, care afectează natura şi care vede stafii – aoleu, asta era cu totul altceva.

Oftă, în timp ce-şi curăța pensulele. St. Lawrence ieşea din discuție astăzi; oricum nu făcuse cine ştie ce progrese. Râul nu o mai fascina aşa cum o fascinase odinioară, nu o mai atrăgea aşa cum o atrăgea chiar şi cel mai banal chip.

Îi apăru în minte chipul vânzătorului de hot dogs, cu tot cu zâmbetul lui blând. Sweeney îşi înălță capul, apreciind imaginea. Arăta atât de tânăr în mintea ei, în ciuda părului cărunt. Cum arătase oare la douăzeci de ani? Sau la zece? se gândi la el ca la un băiețel de şase ani, ştirb din loc în loc, râzând cu toată fața către lume.

Fluierând absentă printre dinți, Sweeney se întinse după caietul pentru schițe. Ar fi interesant să-l creioneze la diferite vârste, un colaj de chipuri pe aceeaşi pânză, toate, ale lui.

Sunt artişti care schițează doar câteva linii, ca să obțină proporțiile reale, dar Sweeney era şi un bun desenator. De obicei petrecea mai mult timp decât ar fi trebuit cu schițele preliminarii, pentru că nu putea rezista să nu mai adauge umbre şi detalii. Spre încântarea ei, expresia blândă a vânzătorului nu-i scăpă creionului, de data aceasta. Totul cădea la locul lui, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Numele vânzătorului era Elijah Stokes. Astăzi îşi închise toneta la ora obişnuită, îşi făcu numerarul, completă un formular de depunere, apoi se duse pe jos la bancă, unde stătu cincisprezece minute la coadă. Ar fi putut folosi automatul, dar lui îi plăcea să aibă de a face cu oameni, nu cu găuri. Îi

plăcea să plece apoi cu chitanța ştampilată în buzunar şi primul lucru pe care-l făcea când ajungea acasă era să pună chitanța în dosar. Era foarte grijuliu cu hârtiile, în parte pentru că mama lui fusese la fel, dar mai ales pentru că, devenind adult, văzuse că atenția pentru detalii îl scutea întotdeauna de necazuri.

Elijah fusese căsătorit vreme de patruzeci şi patru de ani cu aceeaşi femeie, până la moartea acesteia, în urmă cu cinci ani. Au crescut împreună doi băieți minunați, i-au trimis la colegiu şi au avut bucuria de a-i vedea devenind bărbați cum trebuie, obținând slujbe bune şi începând să-şi crească propriile familii, aşa cum fuseseră şi ei crescuți. Aveai multe satisfacții în a şti că ai făcut ceva bine, iar Elijah ştia că făcuse un lucru bun cu băieții lui.

De mult şi-ar fi putut închide toneta; îşi strânsese banii necesari, făcuse câteva investiții mici dar sigure, pe care le văzuse prosperând. Nu avea nevoie de alți bani; Cu Asigurarea Socială şi cu dividendele, putea trăi aşa cum trăia şi acum, pentru că cea mai mare parte din câştig continua să meargă în contul de economii. Dar de fiecare dată când îl tenta ideea de a se retrage, se gândea la băieții lui şi la cei cinci nepoți frumoşi pe care-i avea şi cum fiecare bănuț pe care-l economisea acum va ajuta la plata educației lor, mai târziu. Ce mare problemă să mai lucreze încă vreo câțiva ani; şaptezeci părea o vârstă bună, să se retragă.

Ploaia reîncepu în drumul lui spre casă, gonindu-i pe oameni de pe trotuar. El îşi trase doar şapca mai jos pe cap şi-şi continuă drumul. Puțină ploaie nu omora pe nimeni. Norii aduseseră cu ei un asfințit timpuriu, aprinzând luminile stradale. Vara se retrăgea grăbită; putea simți în ploaie mirosul

şfichiuitor al toamnei, ca şi cum ar fi coborât direct din Canada. Primăvara şi toamna erau anotimpurile lui preferate, pentru că vremea era mai bună, nici prea caldă, nici prea rece. Ura iarna; frigul îi făcea oasele dureroase. Uneori se gândea să se retragă în sud, când va ieşi la pensie, dar ştia că nu-şi va părăsi copiii şi nepoţii.

Mai avea încă trei cvartale până acasă, când strada începu să se deterioreze. Străzile erau populate în ultima vreme de chipuri dure. Copiii lui ar fi vrut ca el să se mute de aici, doar că el locuise aici de când cel mai mare dintre ei avea numai un an şi era greu să laşi în urmă toate aceste amintiri. Soţia lui gătise mii şi mii de mâncăruri care-ţi lăsau gura apă în bucătăria asta veche şi el îşi auzise copiii alergând pe podelele alea tocite. Soţia lui aranjase locul destul de frumuşel, de-a lungul anilor, aşa încât el nu mai făcuse nimic de la moartea ei şi acum, e drept, totul începuse să se părăginească. Doar că el efectiv nu dorea să facă schimbări. Într-un fel îşi putea aminti mai bine de ea dacă lăsa lucrurile aşa cum le vroise ea.

De obicei era mai atent când mergea pe jos, dar de data aceasta, doar de data aceasta, îşi coborî garda. Dintr-o alee apăru un punkist cu ochi feroce, blocându-i drumul. Elijah abia avu timp să observe tenul plin de acnee şi dinţii stricaţi, când partea stângă a capului îi explodă de durere.

Forţa loviturii îl doborî pe Elijah la pământ. Punkistul se aplecă, îl înşfăcă pe bătrân şi îl târî în umbră. Poate că nu trecuseră mai mult de patru secunde de când ţâşnise din alee. Îl mai lovi de două ori cu matraca, doar pentru că îi făcea plăcere, deşi bătrânul nu se împotrivise deloc. Apoi se lăsă în jos şi înşfăcă portofelul din buzunarul bătrânului, scormonind după bani şi vârându-i în buzunarul lui, fără să se obosească să

îi numere. *Nu* existau cărţi de credit. Rahat. Dezgustat, aruncă portofelul şi o şterse repede, cu capul în piept. Toată operaţia, perfecţionată prin practică, îi luase în jur de douăzeci de secunde.

Elijah Stokes, un om grijuliu, nu purta niciodată asupra lui prea mulţi bani. Câştigul punkistului fusese de douăzeci şi şapte de dolari. Elijah zăcea pe alee, în umbrele amurgului şi simţea pe faţă ploaia uşoară, dar senzaţia părea ciudat de îndepărtată. Într-o fracţiune de luciditate ştiu că murea şi vroia să se gândească la copiii lui, dar îşi simţea creierul ciudat iar feţele copiilor refuzau să se formeze. Soţia lui, totuşi… ah, da, iat-o zâmbindu-i cu zâmbetul ei angelic, suficient pentru Elijah.

„Începe… *Jeopardy"* cârâi moderatorul, pronunţând rar cuvintele. Sweeney se instală în fotoliul ei ultracapitonat, ultraconfortabil şi îşi vârî picioarele sub ea, cu un bol uriaş cu floricele de porumb. Fură prezentaţi cei trei concurenţi şi ca de obicei, Sweeney le studie chipurile, fără măcar să le audă numele. Cel din mijloc, îşi spuse ea. El o să câştige. Părea rapid, cu ochii vii de inteligenţă. Îi plăcea să joace un joc cu ea însăşi, încercând să ghicească dinainte care va fi câştigătorul. În ultima vreme nu prea au existat provocări.

Norocul ăsta o călca pe Sweeney pe nervi. Semafoarele erau una, dar dacă chestia asta bizară va începe să afecteze *Jeopardy*\o să înceapă să se enerveze. Adora showul acesta.

Apăru Alex Trebek şi deschise concursul, citind categoriile.

— *„Scriitori de romane poliţiste."*

— „Dick Francis", spuse Sweeney vârând în gură o floricică sărată.

— *„Băuturi Alcoolice.”*
— Absint, răspunse ea.
— *„Familia Regală Britanică”.*
— Charles al 2-lea. Prea uşor.
— *„Ştiinţă.”*
— Fuziune la rece – ai vrea tu.
— *„State.”*
— Delaware. Încearcă să nu fii atât de transparent.
— Şi în sfârşit… *„Spaţiul Extraterestru.”*
— Quasar, fireşte. Acesta era un alt mic joc al ei, prin care încerca să ghicească întrebările înainte de a auzi indiciile. În ultima vreme se descurca foarte bine şi aici.

Campionul care încerca să-şi păstreze titlul începu cu Băuturi Alcoolice. Alex citi indiciul. Confuz, concurentul se uita la tablă ca şi cum ar fi putut-o forţa să-i ofere răspunsul. Se auzi soneria şi intră în joc concurentul de la mijloc.

— Absint, spuse el.

Sweeney se întinse după comandă şi opri televizorul fără să mai aştepte confirmarea lui Alex că acesta era răspunsul corect. În ultima vreme ghicea întotdeauna.

Se simţea agitată, mai neliniştită decât îşi putea aminti să mai fi fost vreodată. Ridicându-se în picioare, se duse la fereastră şi începu să se uite afară, la ploaie. Adora ploaia; în mod normal, o liniştea. Dar în seara aceasta, magia nu funcţiona.

În mod clar că nu atracţia ei fizică pentru Richard o adusese în starea aceasta. Fireşte, era surprinsă, pentru că în mod normal nu i se întâmpla ei aşa ceva, dar până la urmă nici nu era cine ştie ce scofală. Femeile sunt tot timpul atrase fizic de bărbaţi. Sweeney alese varianta uitării şi gata. Doar că atracţia

fizică fusese serioasă. Putea înțelege de ce oamenii acționau irațional când se aflau sub influența ei, ca să zicem așa. Hormonii erau la fel de puternici ca și whiskey-ul și de două ori mai parșivi.

Nu, își spuse ea, nu era vorba de Richard și de neobișnuit de puternica ei reacție față de el. Ea luase deja decizia în privința asta și-și scosese totul din minte… să zicem. Asta era altceva, o profundă senzație de neliniște, care nu avea nimic de a face cu starea ovarelor ei. Se simțea tristă, profund mâhnită și nu știa de ce.

Încercă să mai tragă câteva linii, dar nu se putu concentra. Televizorul nu o atrăgea și în final se instală cu o carte, înfășurată în pătură și reuși să rupă o oră bună de lectură, înainte de a deveni atât de somnoroasă încât începu să-i pice capul. Era abia ora nouă seara, dar Sweeney își spuse că de vreme ce era atât de somnoroasă, de ce să nu se bage în pat?

Începu din nou să plouă și Sweeney se ghemui în așternuturi, cu un oftat de pură plăcere. Pătura electrică îi ținea patul cald și plăcut; să te ghemuiești în el era ca și cum te-ai fi ghemuit într-un cocon. Se întinse, frecându-și degetele de la picioare de pătura caldă și în câteva minute adormi.

Puțin după miezul nopții începu să se agite sub cuverturi, împingând cu mâinile. Mormăia sunete care nu erau chiar cuvinte. Își agita capul pe pernă și pleoapele începură să i se zbată. Respirația îi deveni rapidă și greoaie, ca și cum ar fi alergat.

Apoi se liniști. Până și respirația i se opri o bună bucată de vreme.

Începu să respire din nou. Deschise ochii, a căror expresie era îndepărtată. Se ridică din pat și în liniște, fără să aprindă

nicio lumină, traversă desculță apartamentul, spre atelier. Nu aprinse nici aici luminile, dar lumina incoloră care venea din stradă îi era suficientă ca să înainteze prin încăperea mare, încărcată, fără să se lovească de nimic.

În jurul atelierului se aflau câteva şevalete, cu pânze în diferite stadii de lucru. Scoase una dintre pânze şi o puse pe o masă, apoi luă o pânză nouă şi o montă în locul ei, pe şevalet.

Mişcările ei erau precise când luă un tub şi stoarse pe paletă un glob de roşu strident. Prima tuşă pe întinderea pânzei imaculate lăsă în urmă o violentă dâră de roşu. Apoi Sweeney se întinse după negru. Mult negru.

Rămase acolo două ore, pensula mişcându-i-se cu tăcută îndemânare. Nu auzi sirenele, când o maşină de pompieri trecu în viteză pe stradă, sub ferestrele ei. Nu simți frigul care-i cuprinsese picioarele reci. Nici măcar o singură dată nu dârdâi.

Brusc, se dezumflă ca un balon înțepat. Mai afundă o dată pensula în vopseaua neagră şi retuşă ceva în partea de jos. Apoi aşeză cu grijă pensulele în terebentină şi ieşi din atelier la fel de tăcută cum intrase, refăcând paşii prin apartamentul întunecat, o femeie delicată, cu picioarele goale, în pijama, cu părul ondulat revoltându-se în jurul umerilor. Mişcându-se la fel de tăcută ca o fantomă, se întoarse în dormitor şi în cuibul cald al patului ei.

Alarma sună la şase treizeci. Sweeney scoase bâjbâind o mână de sub cuverturi şi îi aplică o lovitură ceasului, ca să oprească zgomotul neplăcut. Aroma cafelei o smulse din pat. Îşi trase pe ea o pereche de şosete groase şi o porni stângaci, ca monstrul lui Frankenstein, spre bucătărie. Aşa cum făcea în

fiecare dimineață, îi înălță Domnului o tăcută mulțumire pentru miracolele electronicii şi pentru cafeaua care o aştepta. Cu prima cană în mână, cu prima sorbitură prea fierbinte încălzind-o în traseul ei în jos pe gât, deveni suficient de trează ca să nu verse cafeaua pe ea, în drum spre duş.

Zece minute mai târziu, complet trează şi încălzită, îmbrăcată în sveter şi ținând în mână cafeaua acum-abia-băubilă, intră în atelier, locul cel mai îndrăgit de ea, pe lumea asta. Încăperea se afla într-un colț de clădire, ceea ce însemna că avea ferestre pe ambii pereți. De fapt, ambii pereți *erau* ferestre, mari, înalte, care arătau ca nişte ferestre de fabrică, deşi nu credea că în această clădire fuseseră vreodată ateliere. În zilele însorite, lumina era fantastică.

Totuşi, era încă prea devreme pentru asta, aşa încât acționă cu o lovitură scurtă întrerupătorul şi încăperea fu inundată de o lumină aproape orbitoare. Luminile instalate de ea erau nişte lămpi uriaşe, rotunde, din metal, care atârnau din tavan şi revărsau în jos o incredibilă cantitate de wați. În încăpere nu existau umbre, ceea ce era formidabil, dar ea prefera totuşi lumina naturală.

Îşi cunoştea atelierul pe dinafară. Primul lucru pe care-l observă a fost pânza de pe masă. Încruntându-se, se duse într-acolo. Era pânza cu râul St. Lawrence şi ştia că nu o pusese pe masă; o lăsase pe şevalet. Se simți străbătută de un fior. Cine mutase pânza şi când? în locul ei se afla acum o altă pânză şi Sweeney se uită la ea îndelung, ciudat derutată, înainte de a se apropia de şevalet, plimbându-se în jurul lui să îl studieze.

Rămase foarte tăcută, cu ochii ei albaştri larg deschişi, privind la tablou. Buzele i se albiră, degetele i se încordară pe cană.

Era cumplit. Era cel mai urât lucru pe care-l văzuse vreodată. Un bărbat întins pe spațiul murdar, plin de gunoi, dintre două clădiri. Ştia exact la ce anume se uita, chiar dacă cele două clădiri nu erau decât două excrescențe negre, de fiecare parte, dând într-un fel impresia de înălțime. Ceva era rău cu capul bărbatului. În jurul nărilor avea o mică baltă de sânge şi din urechea stângă se prelingea un fir roşu, curbându-se sub ureche şi picurând de aici în părul cărunt.

O clipă se uită la chipul pictat fără a-l recunoaşte. Ochii erau deschişi, goi, cu luciul morții pe ei. Dar văzu apoi structura feței pe care o schițase de atâtea ori.

Era bătrânul vânzător de hot dogs.

Primul ei gând irațional care-i veni în minte, sub impulsul furiei, a fost că cineva pătrunsese în apartament şi pictase tabloul acesta tulburător. Dar logica îi evidențiе idioțenia acestui scenariu. Măcar stilul, deşi nu chiar atât de detaliat ca de obicei, era al ei. Stilul şi semnătura ei, mâzgălită în colțul de jos, din dreapta, îi spuneau că ea pictase tabloul.

Singura problemă era că nu-şi amintea nimic.

CAPITOLUL PATRU

La ora nouă sună telefonul. Sweeney era încă amorțită de şoc şi atât de înghețată încât nu părea să se poată încălzi, indiferent câtă cafea ar fi băut. Reglă termostatul la douăzeci şi opt de grade, refuzând să-l ridice mai mult. Buletinul meteo local, transmis de o femeie atât de vorbăreață încât lui Sweeney îi venea să-i ardă una, îi spusese că ziua avea să fie frumoasă, cu maxime de peste douăzeci şi trei de grade. Oamenii mergeau pe stradă în mâneci scurte, copiii încă mai

purtau pantaloni scurți iar ea dârdâia de frig. Simțea ca şi cum miezul ființei ei se transformase în gheață, frigul venindu-i mai curând de dinăuntru, decât din afară.

Nu se putea liniști ca să picteze, nici măcar ceva care să nu o mulțumească. De câte ori vedea pictura aceea groaznică a bătrânului vânzător de hot dogs, îi venea să plângă, ori ea nu era genul de femeie smiorcăită. Dar se simțea tristă ca şi cum ar fi fost în doliu şi când sună telefonul, smulse receptorul fericită de o schimbare, de o diversiune.

— Candra la telefon. Am nimerit bine? îi sună în urechi vocea caldă a Candrei.

Sweeny îşi îndepărtă din ochi o buclă rebelă.

— Ca întotdeauna. Cât despre ieri…

Candra o întrerupse, râzând.

— Nu-ți cere scuze. Eu ar trebui să fac asta. Dacă m-aş fi gândit puțin înainte, aş fi ştiut că nu-i vei putea suporta. Margo întrece puțin măsura, deşi, spre apărarea ei, Carson este suficient ca să-l facă până şi pe un sfânt să-şi iasă din fire.

— Este leşinat după tine.

La naiba, nu a vrut să spună asta. Îi plăcea de Candra, *dârele* nu depăşiseră *niciodată linia dintre două* prietenoase asociate în afaceri şi prietene. Şi oricum, conversațiile intime nu erau punctul ei forte.

Candra însă nu avea asemenea rețineri. Spuse râzând:

— Carson leşină după orice femeie. Dacă ai spune că este ca un câine, ai insulta comunitatea canină. Desigur, ştie cum s-o facă, de aceea şi stă Margo cu el.

Sweeney nu spuse nimic, ştiind că orice ar fi ieşit din gura ei ar fi fost nepoliticos, iar McMilianii nu făceau parte doar *din cercul social al Candrei, erau* şi clienții ei. Nu ar fi fost

diplomat să îi insulte. Îi era greu să tacă, dar reuşi.

— Te-am văzut ieri urcând în maşina lui Richard, spuse Candra după o scurtă pauză, cu o uşoară ezitare în glas.

Ah, nu. Radarul lui Sweeney începu să ţăcăne alarmant.

— Începuse să plouă şi eu eram cu mapa, aşa că m-a condus acasă.

Strânse tare receptorul, sperând că discuţia se va opri aici şi Candra va trece la alt subiect.

Dar nu avu noroc.

— Richard poate fi foarte curtenitor. Educaţia provincialilor din Virginia.

— Nu am ştiut că este din Virginia.

Ăsta părea un teren sigur.

— Încă nu şi-a pierdut complet accentul. Indiferent cât l-am implorat eu, a refuzat să ia lecţii de dicţie, ca să scape de el.

Sweeney nu credea că-i remarcase vreodată accentul, deşi acum că se gândea la asta, vorba lui chiar avea o oarecare tărăgăneală în ea. Virginia nu era chiar fundul Sudului, deşi după Candra, Richard ar fi vorbit ca un ţărănoi needucat, din sud. Sweeney nu vroia să discute despre el; doar gândul la el o făcea să se simtă stânjenită. Şi mai ales, nu vroia să discute despre el cu în-curând-fosta-lui-soţie.

Candra continuă cu degajare:

— Ştii că divorţăm. Este o decizie reciprocă. Richard şi cu mine ne-am răcit în ultima vreme şi curând după mutarea ta aici, ne-am separat şi am depus actele pentru divorţ. Se poartă ca un ticălos în ce priveşte înţelegerea de partaj, dar presupun că era un lucru de aşteptat. Un divorţ nu este chiar o procedură prietenească, nu?

— Nu, de obicei.

Dacă răspunsurile ei nu îi ofereau Candrei încurajări, poate că aceasta o să obosească şi va trece la altceva.

— Ah… Richard ți-a spus ceva, ieri?

Tonul ezitant revenise în glasul Candrei. Sweeney avu senzația că acesta era de fapt adevăratul mobil al telefonului.

— Despre ce? Chiar reuşise s-o spună pe un ton indiferent. Era mândră de sine şi iritată, în acelaşi timp. Nu avea niciun motiv să se simtă vinovată, de vreme ce refuzase invitația lui Richard la cină, dar, în mod evident, logica nu avea nicio legătură cu vinovăția.

— Despre divorț.

— Nu, nu a pomenit nimic.

Senzația de uşurare o inundă pe Sweeney, pentru că fusese în stare să spună ceva ce era totalmente, sută la sută, adevărat. Nu era bună la genul ăsta de subterfugii, chiar dacă absolut tot ce spusese era corect, cel puțin în vorbe dacă nu în spirit.

— Sincer, nici eu n-am crezut c-ar face-o, pentru că este al naibii de discret.

Se simțea amărăciune în cuvintele ei. Candra făcu o pauză.

— La galerie am observat că nu-şi mai dezlipea ochii de la tine.

Sentimentul acela de stânjeneală se intensifica pe măsură ce înainta în sus, ca un vierme, pe spinarea lui Sweeney. Ea nu vroia asta. Ea nu vroia să fie prinsă în mijlocul divorțului lor. Tot ce vroia ea, era să uite că fusese luată prin surprindere de nişte hormoni dereglați şi pentru o clipă răspunsese atracției lui.

— A fost atât de al naibii de discret de când ne-am despărțit, încât chiar dacă a avut vreo iubită, nu am fost în stare să aflu nimic. Ieri, când am văzut cum se uita la tine… ei bine, am

devenit curioasă.

Da, sigur. Era clar, amărăciune, îşi spuse Sweeney. Iar ea vroia să pună o dată punct discuţiei.

— Poate că nici nu a avut vreuna.

Candra râse.

— Ce, Richard fără sex? Nu e genul lui. Oricum, ce am vrut să-ţi spun este că nu mă deranjează dacă între tine şi Richard ar exista ceva. Suntem despărţiţi de aproape un an, deci, firesc, şi eu mi-am continuat viaţa. Am cunoscut pe cineva care-mi place foarte mult şi cu care mă simt mult mai confortabil decât m-am simţit vreodată cu Richard.

Lui Sweeney nu-i veni în minte nimic potrivit de spus. *Mulţumesc,* ieşea din discuţie. De fapt, de ce naiba a sunat-o Candra să-i spună asta? Să-i sugereze cumva că în cazul în care între ea şi Richard chiar ar începe o legătură, va trebui să-şi găsească pe altcineva care să-i vândă tablourile? Nu avea sens, pentru că Sweeney nu-şi făcea iluzii în ce priveşte valoarea ei în ochii Candrei; galeria lucra cu artişti care făceau mult mai multe vânzări decât ea. Nu, telefonul acesta fusese dat din pură curiozitate, din ciudata neputinţă a cuplurilor înstrăinate să lase ca totul să meargă lin, deşi se aflau implicaţi în chirurgia legală care-i va despărţi.

Ei bine, ea nu vroia nicio parte din asta. Se înfioră şi se întinse după o pătură în care să se înfăşoare în timp ce încerca să se gândească la o modalitate de a ieşi în vârful picioarelor din terenul minat al acestei conversaţii. Dar cum un răspuns era de aşteptat, spuse într-un târziu:

— Sper să fii cât se poate de fericită.

Da. Suficient de inocent.

Candra râse, părând sincer amuzată.

— Ah, mă îndoiesc că va fi ceva permanent. Viața este prea scurtă şi prea plină de bărbați, ca să-mi asum riscul unei alte greşeli. Dar mărturisesc că speram ca Richard să fie interesat de tine.

— Poftim? Cuvântul sunase tremurat de surpriză.

Candra râse din nou.

— Nu fi atât de şocată. Puțin îmi pasă dacă are o iubită sau zece. Nu-l urăsc; nu-i doresc boala. Nu vreau decât să înceteze să fie atât de încăpățânat în ce priveşte înțelegerea de partaj, ca să putem termina odată şi să mergem fiecare mai departe. Dacă ar fi interesat de cineva, poate că ar vrea să finalizeze odată divorțul ăsta, ca să fie liber. Îl cunosc pe Richard, ştiu cum este când i se pune pata pe o femeie.

O clipă, vocea Candrei se înmuie, încălzită de amintire şi ea chicoti uşor.

— Am trăit clipe *foarte* frumoase.

Sweeney ar fi fost gata să-i spună că Richard îi *propusese o* întâlnire. Vroia s-o întrebe exact cât de frumoase clipe îi poate oferi Richard unei femei. O fracțiune de secundă cuvintele îi stătură pe limbă ca nişte bile de rulment, gata să se rostogolească. Precauția o făcu să şi le înghită la loc. Îl refuzase pe Richard, deci nu avea niciun rost să se pună singură în mijlocul acestei situații. Şi nici nu vroia să schimbe păreri ca între fete sau să afle cât de bun era Richard ca amant. Efectiv nu mai suporta această conversație ciudată, aşa încât schimbă cu subtilitate subiectul.

— M-am gândit să aduc câteva piese noi la galerie.

Apoi se strâmbă; la naiba, de ce trântise chestia asta?

De ce nu putuse inventa altceva? Doar nu avea de gând să arate nimănui în ce hal se transformase pictura ei. Candra râse

şi trecu la afaceri.

— Gata cu Richard, da? Mi-ar face plăcere să-ți văd noile lucrări. Mi-am făcut griji pentru tine; nu ai mai fost productivă ca odinioară.

— Ah, ba da, mormăi Sweeney.

— Ştiu, tu crezi că sunt prostii. Recunosc, m-a ros curiozitatea, dar nu am vrut să-ți forțez mâna. Când poți să mi le aduci? Vreau să fiu sigură că mă găseşti aici.

La naiba, se angajase. Se uită afară pe fereastră, la vreme.

— Dacă nu începe din nou să plouă, ce-ai zice de după-amiaza asta?

— Splendid. Nu am nicio întâlnire, aşa că o să fiu acolo. Ne vedem atunci.

Sweeney închise telefonul, apoi îşi strânse mai mult pătura în jurul ei. La naiba, la naiba, la naiba. Deci asta era. Trebuia să ducă acolo câteva pânze, să lase şi pe altcineva să le vadă. Se chirci la gândul acesta, dar barem acum va afla dacă ceea ce picta ea în ultima vreme era groaznic sau vandabil. Incertitudinea asta legată de munca ei era cumplită, paralizantă.

Tremură violent şi înjură în barbă. La naiba, de ce nu se putea încălzi?

Candra puse receptorul la loc, apoi se întinse, cu capul sprijinit pe brațe. O mână mare, caldă, îi mângâie fundul gol.

— Nu ai avut noroc, nu? Ți-am spus eu.

Kai se aplecă şi începu să-i depună săruturi apăsate pe şira spinării, mai interesat de libidoul lui decât de grijile ei financiare.

În mod normal, Candrei îi plăcea să facă sex cu Kai. Era suficient de tânăr ca să fie obsedat de sex, dar destul de în

vârstă ca să fi dobândit ceva pricepere. Resimțea un anume sentiment de libertate când era cu el, pentru că era atât de înnăscut preocupat de propria-i persoană încât ea nu-şi făcea niciun fel de probleme în a se focusa în totalitate asupra ei însăşi, ceea ce-i intensifica plăcerea. Acum totuşi, o irita faptul că el nu părea să priceapă cât de important era ca Richard să înceteze să mai fie atât de încăpățânat în ce priveşte condițiile de divorț. Se scutură de sărutările lui şi-şi îngropă fața în pernă.

El însă se apropie mai mult de ea, împingându-şi erecția umedă în piciorul ei. Mâna de pe fundul ei se curbă în jos, cu degete exploratoare.

— Încetează, spuse ea enervată, scuturându-şi fundul ca să-i înlăture mâna. Nu mai am chef. Şi ar trebui să fii şi tu îngrijorat. Dacă Richard nu se răzgândeşte în privința banilor, o să rămâi fără slujbă.

— Mai sunt şi alte slujbe, spuse el pe un ton de încântată indiferență, încât îi veni să-i ardă una. Dar el îşi furişă din nou mâna între picioarele ei, de data aceasta strecurându-şi două degete direct în ea. În ciuda ei, nu-şi putu stăpâni automata arcuire a spinării.

— Nu cu cât te plătesc eu.

— O să mă descurc.

Kai începu să-şi mişte degetele încet, înăuntru şi înafară, iar Candra muşcă perna ca să-şi stăpânească oftatul. Egoul lui era şi aşa, prea îndeajuns.

Pentru că era atât de enervată pe el, se foi încă o dată, îndepărtându-l din nou.

— Şi tu te zgâiai ieri la Sweeney. Credeam că nu e genul tău.

Un zâmbet leneş îi arcui lui Kai gura senzuală.

— Eu nu sunt genul *ei.* Sweeney este sexi şi tot părul ăla le dă idei bărbaților. Iar felul în care puloverul acela roşu îi învăluia sânii, era ceva.

— Nu am remarcat, spuse Candra cu răceală.

— Asta mă face să mă simt uşurat, scumpo. Kai se aplecă şi începu din nou să o sărute pe şira spinării, de data aceasta mai aproape de cele două gropițe gemene de deasupra fundului. Îi plăcea ideea unei Candre geloase, ori tocmai asta simțise în vocea ei.

— Dar crede-mă, sânii ei sunt grozavi. Candra deveni rigidă de furie şi el alese acest moment ca să-şi împingă din nou degetele în ea, ştiind că rigiditatea ei o va face mai puțin receptivă, va face penetrarea mai dură. Uneori, Candrei îi plăcea să fie tratată cu puțină duritate. Candra îşi reprimă un geamăt şi el ştiu că învinsese.

Dormitorul rămase tăcut câteva minute, exceptând respirația ei mai grea şi foşnetul aşternuturilor, sub mişcările lor. Kai continuă să o excite cu degetele, până când pulpele ei se relaxară şi se îndepărtară.

— Fă-o, îi porunci ea furioasă şi imediat Kai se mişcă în spatele ei. Candra se ridică puțin în genunchi, înălțându-şi fundul şi oferindu-i lui un acces mai bun. Degetele fură înlocuite de împingerea dură, mătăsoasă, a falusului. Candra oftă şi uită de griji, ca să se concentreze mai bine asupra plăcerii fizice. Kai n-o să rămână în preajmă dacă ea o să-şi piardă afacerea, dar acum era aici, aşa că de ce să nu se folosească de el cât timp îl avea?

Dar de îndată ce terminară şi ea îşi recăpătă suflul, grijile o invadară din nou. Cât sperase ea că nu-l interpretase greşit pe

Richard, ieri la galerie. Dacă avea o legătură cu Sweeney, ar putea fi mai înțelegător față de condițiile ei, doar ca să scape odată de divorț şi să se poată concentra asupra noii lui relații.

Candra oftă. Fusese o lovitură cu bătaie lungă, dar în momentul acesta era suficient de disperată ca să se agațe şi de un pai. Din nefericire, Sweeney era atât de indiferentă la orice nu însemna munca ei, încât probabil nici nu va observa că un bărbat este atras de ea, până când acesta nu-şi va scoate hainele şi chiar şi atunci ar putea crede că el nu vrea decât ca ea să-i facă o schiță. Richard nu era bărbatul care să fie vioara a doua în viața unei femei, nici măcar în fața talentului, ori Sweeney era în mod indiscutabil, talentată.

Grijile o rodeau pe dinăuntru. Dacă Richard ar ceda – nu, nu avea rost să se amăgească cu tot felul de *dacă*. Era ca şi cum ți-ai planifica viitorul pe un ipotetic câştig la loterie: inutil.

Ştia că nu-şi administrase bine banii niciodată. Avusese întotdeauna din belşug, mai întâi banii tatălui ei, iar când aceştia se duseseră, a apărut Richard. Dar nu era proastă şi mai învățase ceva din greşelile ei. Cu profitul din galerie şi cu alocația pe care convenise Richard să i-o plătească, va reuşi să – nu cum ar fi vrut ea, dar o să se descurce – să-şi plătească muntele de datorii care atârnau deasupra ei.

Asta era adevărata problemă. Când se gândi la totalul datoriilor, o apucă transpirația. Acum că era de una singură, suma o cocoşa. După despărțire, îşi permisese să trăiască pe picior mare, mobilându-şi apartamentul cu tot ce era mai scump şi făcuse câteva excursii foarte costisitoare şi îşi înnoise garderoba. Într-un fel, nu fusese convinsă că Richard era serios în privința divorțului şi cheltuise toți acești bani ca să-l pedepsească pentru că o speriase în halul ăsta. Doar că el

se dovedise al naibii de serios şi nu avea nici cea mai mică intenție să-i plătească noile datorii pe care, dacă ar fi vrut, le-ar fi putut plăti din banii lui de buzunar fără să ie simtă lipsa.

Candra îşi reprimă o undă de regret. La ce bun să retrezească trecutul, când Richard era, fără speranță, de domeniul trecutului. Toate încercările ei de a-l readuce la sentimente mai bune fuseseră respinse. Ştia că o părticică infimă din ea îl va regreta întotdeauna. Nu era vorba doar de sex, deşi Dumnezeu îi era martor că fusese sex fierbinte, cei puțin în primii cinci ani. Niciunul dintre ceilalți iubiți ai ei nu l-a egalat vreodată pe Richard.

Ceea ce îi lipsea ei însă cel mai mult, era siguranța. Richard era un bărbat foarte sigur, o stâncă pe care te puteai întotdeauna sprijini. Atributele lui sunau ca o reclamă pe o singură coloană: de încredere, inteligent, cu un bun simț al umorului, un amant minunat, de onoare. În niciun caz, a nu se uita „de onoare.” Afurisitele lui de standarde erau atât de sus, încât ai fi zis că se născuse în Palatul Buckingham şi nu într-o mică fermă împuțită din vestul Virginiei.

Totuşi, *greşeala fusese a ei.* Ştiuse foarte bine cum va reacționa el când va afla de avort. Fusese atât de grijulie, plătind în numerar ca el să nu găsească cumva vreun cec sau vreo chitanță de la o carte de credit. Nu îi *plăcuse* ei ideea avortului, dar nu văzuse altă soluție. Nu-şi dorea un copil; Niciodată nu-şi dorise copii, nici când era tânără şi proaspăt măritată şi îndrăgostită până peste urechi de el. Nici varianta de a avea un copil şi de a-l da spre adopție nu era o posibilitate, pentru că Richard ar fi murit înainte de a permite să se întâmple aşa ceva. Şi nu atât creşterea unui copil i se părea ceva respingător, cât starea efectivă de sarcină, ideea de

a-l simți zvârcolindu-se în ea ca nu ştiu ce larvă, distorsionându-i trupul şi distrugându-i viața.

Nu, avortul fusese singurul răspuns. Floarea căsniciei lor se ofilise de mult, de când Richard descoperise mica ei aventură cu… cum îl chema? Nu fusese ceva important, doar un divertisment de moment. Îi trebuise atunci toată puterea ei de convingere ca să împiedice destrămarea căsniciei lor, iar după aceea fusese extrem de precaută cu aventurile ei; pentru ea nu însemnau ceva serios, dar ştia că Richard nu o să gândească la fel. Totuşi, nu avea nicio îndoială că ar fi reuşit să găsească o cale de a rămâne împreună, dacă ea nu ar fi băut atâta, dacă nu s-ar fi certat atâta, dacă nu ar fi fost atât de furioasă şi nu ar fi aruncat cu vorbele în el ca şi cum ar fi fost pietre, doar pentru plăcerea de a-l răni. Dacă, dacă, dacă. Greşeala fusese finală.

Căsnicia lor, în toate sensurile, exceptându-l pe cel legal, se sfârşise pe loc.

Îşi acceptase vinovăția. Dar asta nu însemna că va accepta indiferent ce binevoia Richard să-i dea. Sperase că va avea o legătură cu Sweeney, pentru că Sweeney, dincolo de ciudățeniile ei, avea o inimă bună. Mai mult, Candrei îi plăcea sincer de Sweeney şi spera că sentimentele erau reciproce. Richard era în stare să facă multe ca să-i placă unei femei pe care o dorea, aşa cum bine ştia ea. Dacă el o dorea pe Sweeney, iar Sweeney îl îndemna să fie generos, atunci exista şansa ca el să facă ce vroia ea.

Totuşi, după ce vorbise cu Sweeney, Candra îşi spuse că scenariul acesta murise. Gândurile ei se îndreptară spre un alt plan pe care şi-l formulase. Nu-i plăcea prea mult, nu era fără risc, dar în clipa asta i se părea că cel mai bine era să parieze pe Carson McMilian.

Când dansezi cu diavolul, sau când te culci cu el, nu e rea ideea de a descoperi tot ce poți despre el şi să-ți iei măsuri de protecție. Ea ştia multe despre Carson, lucruri pe care el nici nu le bănuia, dar de care poate că nici nu va trebui să se folosească. Poate va reuşi să-l facă să creadă că fusese copilul lui; nu era imposibil, deşi era sigură că Richard era tatăl. Da, chestia asta ar putea funcționa. Să-i spună despre avort, să-i spună că aflând, Richard a presupus că fusese copilul lui şi că acesta era de fapt motivul divorțului. Asta îl va obliga pe Carson să-i acopere o parte din obligațiile ei financiare. Da, prefera să o rezolve astfel.

Iar dacă o s-o refuze, atunci va scoate artileria grea.

CAPITOLUL CINCI

Frigul devenea tot mai cumplit. Sweeney stătea ghemuită în pătură, tremurând într-una. Avea senzația că o să moară de frig şi se amuză oarecum, imaginându-şi perplexitatea constatatorului decesului, la ideea că cineva poate muri de hipotermie la douăzeci şi opt de grade în apartament, într-o zi călduroasă de septembrie. Se gândi să se întoarcă înapoi în pat şi să se vâre sub pătura electrică, dar dacă făcea asta, trebuia să admită că era bolnavă, ceea ce ea nu vroia. Când auzi soneria, o ignoră, pentru că stând ghemuită îşi putea conserva puțina căldură pe care o mai genera, iar dacă se mişca primprejur, i s-ar fi făcut şi mai frig.

Dar soneria se auzi din nou şi în sfârşit se luptă să se ridice în picioare.

— Ce e?! izbucni ea când se apropie de uşă.

Auzi un ciudat sunet înfundat şi se opri în loc, dând dovadă

de suficientă înțelepciune citadină ca să nu se apropie mai mult.

— Cine este?

— Richard.

Uluită, se uită la panourile din lemn.

— Richard?

— Richard Worth, adăugă el venindu-i în ajutor. Sweeney îşi spuse că îi putea auzi râsul din glas.

Se gândi să nu deschidă uşa. Se gândi să se îndepărteze pur şi simplu şi să pretindă că nu spusese nimic. Doar că el era era proprietarul clădirii şi al apartamentului ei pentru care, chiar dacă nu era cel mai *Ritz* loc din lume, probabil că tot ar obține o chirie cu mult mai substanțială decât îi plătea ea. Iar chiar acum nu-şi putea permite să plătească mai mult, deci trebuia să fie politicoasă cu proprietarul. Aceasta era scuza pe care şi-o acorda sieşi în timp ce se lupta cu yalele şi fireşte că frigul, doar frigul era cauza tremuratului degetelor.

Era acolo, pe holul cu carpeta lui tocită. Ar fi părut cu totul nepotrivit cu locul, în costumul lui italienesc, dacă nu ar fi fost umerii aceia de hamal şi fața aceea aspră, aproape stâncoasă. Ochiul ei de artist observa toate detaliile, bându-le aproape cu sete; dacă sperase cumva că ziua de ieri fusese o aberație, vederea lui aici o decepționă. Simți fluturi în stomac, gura îi lăsă apă aşa cum îi lăsa când vedea un tort cu brânză. Nu putea fi un semn bun.

Richard zâmbea, dar zâmbetul îi dispăru repede văzând-o stând acolo, înfăşurată în pătură. Ochii lui negri o studiară rapid de sus în jos şi reveniră apoi la chipul ei.

— Eşti bolnavă? întrebă el pe un ton brusc, făcând un pas înainte ca să o împingă în spate şi să intre în apartament.

— Nu, doar că mi-e frig. Sweeney se îndepărtă de proximitatea lui periculoasă, încruntându-se de furie.

— Ce cauți aici? întrebă ea în continuare, simțindu-se teribil de nesigură; nu era câtuşi de puțin pregătită să-l vadă pe Richard, cu atât mai puțin să fie singură cu el în apartament. Acesta era sanctuarul ei, unde îşi putea coborî garda pe care şi-o ținea întotdeauna ridicată între ea şi restul lumii, unde putea să se relaxeze şi să picteze şi să fie ea. Adesea, când închidea uşa în urma ei, simțea ca şi cum ar fi lăsat afară, pe hol, o tonă de lanțuri. Aici era liberă, dar nu putea fi liberă decât dacă era singură.

— Am venit să te iau la masă.

— Ieri după-amiază ți-am spus nu.

Îşi strânse pătura în jurul ei, brusc conştientă de felul în care arăta. Mai era încă în sveter şi nu-şi periase părul care, fireşte, îi stătea în jurul capului ca o tufă sălbatică. În fața ochilor îi atârna o buclă lungă; Şi-o împinse spre spate, se înroşi şi apoi se încruntă. Nu-i plăcea senzația de stânjeneală pe care o resimțea. Nu-şi amintea ultima oară când îi păsase ce credea cineva despre felul cum arăta, dar… dar Richard era altceva. N-ar fi vrut să fie aşa, dar era.

— Asta a fost pentru cină. Richard o scrută critic, avansând şi mai mult, încruntându-se când înregistră căldura din apartament.

— De ce ai făcut atât de cald?

— Ți-am spus, mi-e frig.

Fără să fi vrut, vocea ei sunase arțăgos. Richard întinse mâna şi şi-o puse pe fruntea ei. Ar fi sărit ea înapoi, dar căldura îi făcea atât de bine încât se lăsă chiar o idee pe mâna lui.

Richard se încruntă uşor.

— Nu pari să ai febră.

— Fireşte că nu. Ți-am spus, mi-e frig.

— Atunci ceva nu e cum trebuie, pentru că aici este o adevărată zăpuşeală.

— Spuse bărbatul cu jacheta pe ei!

Sweeney pufăi sfidător şi se îndepărtă de el, ca să-şi reia locul pe colțul canapelei, făcându-se ghem, pentru mai multă căldură.

Numai că Richard nu se lăsase păcălit de izbucnirea ei.

— Ăsta se cheamă costum, spuse el aşezându-se lângă Sweeney. Spune-mi, te simți bolnavă?

— Nu mă simt câtuşi de puțin bolnavă. Doar că mi-e frig.

Richard îi privi o clipă chipul pe care se citea încăpățânarea.

— Ştii bine că asta nu este ceva normal.

— Poate că mi s-a stricat termostatul intern, bombăni ea fără să creadă ce spunea. Starea de frig începuse odată cu *schimbarea* şi de aceea credea că nu era nimic de făcut. Pe de altă parte, nici gândul că ar fi cu adevărat bolnavă nu era prea bine venit. Ea nu avea timp de boli, aşa că refuza să fie bolnavă. Scurt.

Richard continua să o studieze cu ochii lui negri, cercetători.

— De când eşti aşa?

Dacă nu i-ar fi fost atât de frig, ar fi putut să se apere, dar cum se putea apăra, când tot ce spunea ieşea printre dinți care clănțăneau? Decât să pară caraghioasă, spuse:

— Mi-e frig aproape tot timpul, dar de data asta este mai rău ca oricând.

— Trebuie să vezi un doctor. Haide, îmbracă-te, te duc eu, spuse Richard hotărât.

— Las-o baltă. Trăgându-şi mai mult pătura în jurul ei, Sweeney îşi lăsă capul pe genunchi. Decisă să întoarcă presiunea asupra lui, spuse:

— Ar fi trebuit să suni înainte de a veni.

— Ca să-mi poți spune să nu vin? Tocmai pentru asta n-am sunat.

Li atinse mâna şi se încruntă la răceala de gheață a degetelor ei.

— Să fie clar, eu nu pot ieşi iar tu poți paria până la ultimul bănuț că nu o să gătesc pentru tine.

— Nu mă aştept la asta. Richard continuă să se încrunte privind-o, pe jumătate întors spre ea, cu un braț sprijinit pe spătarul canapelei. Sweeney îşi încleştase dinții să nu-i clănțăne, dorindu-şi ca el să plece. Era prea aproape de ea iar ei îi era prea rece. O femeie nu-şi poate stăpâni armele de apărare, când trebuie să se concentreze asupra clănțănitului.

— Bine, spuse el ridicându-se în picioare ca şi cum ar fi luat o decizie. Şi îşi desfăcu haina de la costum şi şi-o scoase.

— Ce faci? întrebă Sweeney îndreptându-se alarmată. Dar întrebarea o izbi ca stupidă chiar în clipa emiterii ei, de vreme ce vedea clar ce făcea el. De ce-ul, o alarma pe ea.

— Te încălzesc.

Richard îi smulse pătura din strânsoare şi o dădu de-o parte. Înainte ca ea să poată protesta, îi puse haina pe umeri.

Căldura era aproape şocantă. Inspiră avidă, adânc, în timp ce căldura îi cobora pe şira spinării. Dumnezeule, omul ăsta era ca un furnal, de vreme ce haina lui absorbise atât de mult din căldura trupului său. Senzația era atât de delicioasă încât nu observă că el se aşezase la loc pe canapea, decât când o trase în poala lui.

Încremeni într-o fracțiune de secundă de panică, apoi îl împinse tare, aruncându-şi un picior pe podea, să se poată ridica. Spre uimirea ei, el îşi petrecu brațele pe după ea şi o strânse la piept ca pe un copil, ridicându-i picioarele pe canapea şi ținând-o aproape. Petrecu apoi pătura în jurul amândurora, asigurându-se că picioarele ei erau acoperite. Spuse, calm:

— Căldura trupului. Unul dintre primele lucruri pe care te învață în armată, la cursurile de supraviețuire, este să te strângi unul în altul, când ți-e frig.

Sweeney se linişti, atrasă atât de incredibila căldură care o învăluia, cât şi de imaginea pe care i-o sugeraseră cuvintele lui. Nu se putu abține să nu zâmbească.

— Parcă vă şi văd, pe toți soldații ăia tineri, îmbrățişându-vă.

— Nu îmbrățişându-ne, strângându-ne. E o diferență.

Îşi puse mâna pe picioarele ei; Doamne, mâna lui era suficient de mare ca să-i acopere ambele picioare! Căldura începu să i se strecoare prin şosete, spre degetele ca gheața.

Brusc, fu cuprinsă de un tremur convulsiv, în ciuda căldurii hainei, a păturii şi a trupului şi Richard o strânse mai aproape, vârându-i capul sub bărbia lui şi trăgând pătura în sus, acoperindu-i nasul, încălzind aerul pe care-l respira.

— O să mă sufoci, protestă ea.

— Nu, o vreme.

În vocea lui auzi din nou tonul acela de râs, deşi când îşi întoarse capul pe spate ca să vadă, gura lui era perfect dreaptă. Nu, nu dreaptă; se opri, vrăjită de linia clară a buzelor lui. Avea o gură frumoasă, nu prea subțire, nu prea plină. Nu atât de mare încât o femeie să aibă senzația că ar putea cădea în ea,

nu atât de mică încât să arate ca şi cum tocmai a supt o lămâie, ca Ronald Trump, sau cum l-o fi chemând. Una peste alta, buzele lui Richard arătau exact cum trebuia.

— Te uiți la mine, spuse el.

De-a lungul timpului fusese surprinsă uitându-se la oameni de prea multe ori ca să-şi poată aminti şi de obicei nu o deranja, dar de data asta roşi. Mormăi:

— Eu asta fac. Mă uit la oameni. Scuzele mele.

— Nu mă deranjează deloc. Uită-te în continuare.

În vocea lui simțea un ton blând, înțelegător, cald, care îi produse o nouă fluturare în stomac. Îşi dădu seama că statul în poala unui bărbat nu era calea cea mai bună de a-i descuraja atențiile sau de a-şi anihila propriul interes. Pe de altă parte, nu numai că se îndoia că el o să-i dea drumul, dar căldura era atât de minunată încât *nu vroia* să se ridice, pentru că dârdâitul începuse să mai scadă în intensitate.

— Când ai fost în armată?

Simțea că trebuia să spună ceva, pentru că era stânjenitor să stea doar acolo şi dacă nu puteai discuta cu un bărbat când te aflai în poala lui, atunci când o puteai face?

— Cu mult timp în urmă, când eram tânăr şi *macho.*

— De ce ai intrat în armată? Sau ai fost înrolat? Sweeney habar n-avea când fusese abolit serviciul militar obligatoriu.

— M-am înscris voluntar. Nu aveam bani pentru colegiu, deci aceasta mi se părea cea mai bună cale pentru educația mea. A ieşit la iveală că aveam înclinație pentru chestiile militare. Poate că încă aş mai fi fost acolo dacă nu aş fi descoperit că am înclinație şi pentru bursa de valori. Bursa de valori este cu mult mai lucrativă, iar eu aveam nevoie de bani.

— Ei bine, acum îi ai.

— Da, îi am.

Căldura trupului lui era seducătoare, topindu-i oasele, drenându-i forță în mușchi. Simți cum se scufundă în el, cum se topește în el, ca gelatina. Frigul care o părăsea o lăsă moale și somnoroasă, teribil de relaxată. Nici măcar ridicătura dură care se forma sub fundul ei nu o putea alarma. Căscă și-și vârî nasul rece în curba caldă, unde maxilarul se întâlnea cu gâtul. Îl simți tresărind puțin, dar apoi brațele i se încordară.

Trebuia să se ridice. Știa că trebuia. Asta însemna necazuri. Nu era un copil și știa cât de sexuală era situația și cât de sexuală putea deveni în continuare. Dar căldura… ah, Dumnezeule, căldura! Se simțea bine pentru prima oară de când coborâse din pat în dimineața asta, mai confortabil de când se simțise de multă vreme, cel puțin de un an. Pătura electrică nu-ți asigură același fel de căldură ca aceea a unui trup uman, nu ajunge până în măduva oaselor. Armata știa ea bine ce știa când îi punea pe tinerii soldați să se îmbrățișeze.

Căscă din nou și simți un chicot hârâind în beregata lui, fără să se lase de fapt auzit. Richard șopti, cu o voce profundă, liniștitoare:

— Dormi. Am eu grijă de tine.

Sweeney nu era chiar o credulă; o femeie singură nu-și putea permite să fie. Dar nicio clipă nu se îndoi că Richard nu era un bărbat de onoare. Putea simți cum îi venea somnul, greu și delicios și cu un mic oftat, îi cedă.

— Nu mă lăsa să dorm peste ora unu, spuse ea cu vorba încâlcită și închise ochii.

Ora unu? Richard se abținu să nu râdă. O privire la ceasul lui de mână îi spuse că nici nu era unsprezece și jumătate.

Sweeney nu vedea deci nimic rău în a se aştepta de la el să o ţină în poală încă o oră şi jumătate, lăsând-o să doarmă, indiferentă la crampele pe care le-ar putea căpăta el, sau la agenda lui. Adevărul era că ea avea dreptate. Pentru că el prefera să se afle exact unde se afla acum, decât în oricare alt loc la care s-ar fi putut gândi.

Mobilul lui era în buzunarul hainei. Îşi strecură cu grijă mâna liberă în buzunar şi dosul ei se frecă de sânii lui Sweeney, ceea ce îi distrase *lui* atenţia. Îşi ignoră erecţia dureroasă şi-şi deschise mobilul mic, apăsând butoanele cu degetul mare.

— Nu ies la prânz. Ia-mă la unu şi un sfert, spuse el încet, când îi răspunse Edward.

— Foarte bine, domnule.

Richard încheie conversaţia şi închise telefonul. Sweeney tresări şi-şi împinse nasul în gâtul lui, dar nu deschise ochii. Dormea tun.

Richard se schimbă într-o poziţie mai confortabilă, sprijinindu-şi umerii şi capul de canapea. Cum o să stea aşa, o vreme, îşi spuse, de ce să nu se relaxeze şi el puţin şi să savureze momentul? A o ţine pe Sweeney în poală chiar era un lucru plăcut. Îşi spuse că habar nu avusese cât putea să fie de atrăgătoare, cu ochii ei mari, albaştri şi hălăciuga asta de păr ondulat, deşi el fusese dintotdeauna convins că era una dintre cele mai atrăgătoare femei pe care le cunoscuse. Nu frumoasă – atrăgătoare. Oamenilor le plăcea să o privească, să stea de vorbă cu ea. Bărbaţii ar fi roit în preajma ei, dacă ea le-ar fi oferit cel mai mic indiciu că era conştientă de ei ca *bărbaţi,* nu doar ca simple cunoştinţe asexuate. Dar Sweeney era expertă în a ţine bărbaţii la distanţă, blocând cel mai superficial

contact.

Până ieri. Nu ştia ce se întâmplase anume, dar brusc ştiuse că îi dispăruseră ochelarii de cal şi că devenise conştientă de el personal, emoțional, sexual. Numai Dumnezeu ştie cât de conştient fusese el de ea, stând acolo cu puloverul acela roşu mulat pe sâni şi cu ochii aceia albaştri, mari, mărindu-se tot mai mult pe măsură ce-i asculta pe McMiliani. Aproape că văzuse comentariul critic care-i urca mut de-a lungul gâtului, pentru că Sweeney era renumită că spunea tot ce avea pe suflet. În lumea în care se mişca el, o astfel de spontană sinceritate era atât de rară, încât aproape că nu exista. Oamenii îşi controlau cuvintele şi rămâneau în limitele politeții, a corectitudinii politice. El ştia că Sweeney încerca să fie politicoasă, dar aşa cum spusese chiar ea, ieri, nivelul ei de toleranță față de prostie era ca şi inexistent.

Îl făcuse să zâmbească. La naiba, îl făcuse să râdă. Avea sentimentul că îşi putea petrece fiecare zi cu ea, douăzeci de ani de acum înainte, fără să-i cunoască toate fațetele sau cum îi funcționa, exact, mintea.

O plăcea. Se întâlnise el cu alte femei de când se despărțise de Candra, dar fusese atent să nu se implice emoțional şi de fapt nici *nu-i plăcuse* cu adevărat vreuna dintre ele. Da, se distrase cu ele, chiar fusese excitat de ele, dar niciodată nu simțise că putea fi prieten cu vreuna dintre ele. Poate că acesta fusese motivul pentru care nu se culcase cu niciuna dintre ele, un lucru pe care Candra nu l-ar putea niciodată înțelege şi care de fapt îl uluia şi pe el. Îi lipsea sexul. Vroia sex. Era atât de excitat, încât trecea prin chinurile iadului ținând-o pe Sweeney în poală, dar adevărul era că refuzase multe oportunități.

Din punct de vedere legai era încă însurat. Nu putea uita

asta. E drept, căsnicia lui se terminase – abia dacă mai suporta să se afle în aceeaşi încăpere cu Candra – dar până când un judecător nu va decreta divorţul, nu era un bărbat liber. Nu ar fi fost corect faţă de nicio femeie să înceapă o legătură cu ea, ştiind că nu era capabil să-i ofere mai mult. Până ieri, când îi întâlnise privirea lui Sweeney şi simţise acel declic al atracţiei, nu-i păsase. Acum îi păsa.

Îi atinse încetişor o buclă, ridicându-i-o şi întinzând-o, minunându-se de lungimea ei. Drept, părul ei i-ar fi trecut de mijloc. Dădu drumul şuviţei care i se înfăşură în jurul degetului, ca un arc.

Îl îngrijora starea ei de frig. Căldura din apartament, adăugată la căldura ei şi a păturii, îl învăluia, făcându-i sudoarea să i se prelingă pe faţă. Faţa ei fusese palidă, pielea ei, rece şi umedă. Arătase ca în stare de şoc, ca şi cum ar fi pierdut mult sânge. Cum acesta nu era, evident, cazul, altceva nu mergea cum trebuie. Uitându-se acum în jos, la ea, îi văzu totuşi o umbră delicată de culoare în obraji, iar faţa ei nu mai avea aspectul acela tras, de hipotermie.

Unul dintre sânii ei liberi îl apăsa pe cutia toracică. Era clar că nu avea sutien, un detaliu pe care-l observase imediat, starea ei de frig întărindu-i sfârcurile. Acum se retrăseseră, pentru că nu îi simţea împungându-l. Nu astăzi, dar destul de curând, îi va ţine sânii goi în mâini şi-şi va freca degetele de sfârcuri, urmărindu-le cum se întăresc. Închise ochii, imaginându-şi cum va fi să o aibă sub el şi să intre adânc în ea. A face dragoste cu Sweeney va fi o provocare; în ciuda uluitei conştientizări din ochii ei, ea rezistase să iniţieze ceva. În parte, din scrupule, da; iar el o înţelegea perfect. Dar altă parte era pură încăpăţânare, refuzul de a se deschide spre el.

Ea îşi vroia viaţa aşa cum era, fără un bărbat în apropiere, care să-i distragă atenţia. Şi se pricepea de minune să şi-o păstreze astfel, pentru că judecând după comentariile Candrei de-a lungul anilor, Sweeney era practic, o călugăriţă.

Totuşi, nu pentru multă vreme de acum înainte.

Închise ochii şi se forţă să se relaxeze, dar începând să moţăie, îşi aminti cum pusese ea problema – el o să-i ceară timp şi sex şi chestii dintr-astea, parcă aşa spusese. Şi avusese dreptate. Şi Richard adormi zâmbind.

În armată se antrenase să doarmă o anumită durată de timp, indiferent cât de scurtă, şi să se trezească atunci când vroia el. Acum i se spunea somn de… refacere, dar pe vremea aceea îi spunea de rămânere în viaţă. Îşi scoase din minte căldura neplăcută, ignorând-o ca şi cum nu ar fi existat, un alt truc pe care-l învăţase la antrenament. Când se trezi o jumătate de oră mai târziu, se simţea odihnit, în ciuda cămăşii ude leoarcă. Şi Sweeney era caldă; îşi trăsese pătura în jos de pe faţă şi vârfurile degetelor erau rozalii.

Aşa cum se aşteptase, Sweeney începuse deja să se foiască, deşi nu după ora şi jumătate pe care şi-o acordase ea; somnul era reacţia corpului la frig şi odată restaurată starea de căldură, somnolenţa dispărea.

Cum se uita în jos la ea, îi văzu ochii deschizându-i-se. Expresia ei fu mai întâi de derută, apoi de alarmă. Se ridică brusc în sus, prinzându-i testiculele sub ea şi imobilizându-i-le. Richard abia îşi înfrână un ţipăt şi-şi mută repede greutatea pe celălalt picior.

— Ah, Dumnezeule, nu-mi vine să cred, mormăi ea luptându-se să se ridice din poala lui, într-o învălmăşeală de haină şi pătură.

— Mie-mi vine. Crispându-se, se schimbă şi el în altă poziție.

Sweeney se uită în jos cu ochi mari şi izbucni:

— Nu asta am vrut să spun. Vorbeam despre faptul că am adormit în poala ta. Îmi pare rău. Eşti bine?

Sweeney îşi muşcă buza.

Printre dinții strânşi, răzbi un chicot şi Richard se repoziționă încă o dată, cu grijă şi durerea începu să se stingă.

— Nu ştiu, spuse el ascuțindu-şi în mod deliberat vocea.

Sweeney se trânti înapoi pe canapea, izbucnind în râs.

Richard se aplecă deasupra ei, îi cuprinse obrajii în mâini şi-i sărută gura care râdea.

Sweeney tăcu brusc, ca un animăluț care încearcă să se ascund de un prădător. Mâinile i se ridicară şi-i cuprinseră încheieturile, mâini măiestre, cu pielea catifelată şi sensibilă, peste oasele delicate. Îi venea să-i strivească gura cu a lui, dar îşi domoli sărutul, savurând, mai curând decât să ia. Buzele ei tremurară, o idee doar. I le deschise şi-i atinse limba cu a lui. Îl învălui fierbințeala, necesitatea imperioasă. Trupul i se încordă de nevoia de a acoperi şi pătrunde. Reuşi cu greu să se stăpânească, ştiind că ea era departe de acceptare.

Şi atunci Sweeney îi întoarse sărutul. Mişcările buzelor şi limbii ei erau ezitante, aproape timide la început, dar apoi în gâtlejul ei vibră un geamăt surd şi mâinile i se strânseră mai mult pe încheieturile lui. Richard simți cum trupul ei este invadat de tensiune, îi simți chemarea spre în sus, deşi nu se ridică o clipă de lângă el. Richard îşi aprofundă sărutul, cu limba înceată şi sigură, luând şi invitând în acelaşi timp.

Sweeney se smulse de lângă el, instalându-se pe propriile ei picioare şi îndepărtându-se câțiva paşi împleticiți. Când se

întoarse din nou cu fața la el, expresia ei era încordată şi furioasă.

— Nu. Eşti însurat, spuse ea sacadat. Richard se ridică şi el în picioare, fără să-şi dezlipească ochii dintr-ai ei.

— Nu pentru multă vreme.

— Dar *acum* eşti însurat, ori asta contează. Te afli în toiul unui divorț nu prea prietenos…

— Există altfel de divorțuri? o întrerupse el pe un ton atât de oarecare, ca şi cum ar fi întrebat cât este ceasul.

— Ştii ce vreau să spun. Candra este asociata mea de afaceri şi pe deasupra îmi şi place de ea.

— Ca aproape tuturor celorlalți.

— Ar fi urât să mă implic într-o relație cu tine. Nu ar fi corect din partea mea.

Ochii lui întunecați se micşorară.

— Bine.

Sprâncenele ei se arcuiră a surpriză.

— Bine?

— Pentru acum. Până când se va finaliza divorțul. Apoi… Richard ridică din umeri, lăsând ideea neterminată, dar după felul în care continua să o privească, Sweeney îşi putea imagina ce anume implica acel „apoi.”

— O întrebare doar. Care este numele tău de botez?

Sweeney căscă gura.

— Ce e?!

— Numele tău de botez. Care este? Refuz să-i spun unei femei cu care m-am culcat, pe numele de familie.

— Noi nu ne-am… începu ea, apoi se încruntă, pentru că tocmai asta făcuseră ei.

— O să trebuiască să-mi spui pe numele de familie, pentru

că este singurul la care o să-ți răspund, izbucni ea.

Richard insistă, enervant:

— Posibil. Dar totuşi, mi l-ai putea spune. În fond, precis ai completat un formular când te-ai mutat în apartament. Pot afla şi din el.

Sweeney se bosumflă şi mai mult.

— Paris, spuse ea burse.

El nu pricepu.

— Ce-i cu el?

— Ăsta este numele meu de botez, Cu un singur r. Ca oraşul. Ca tipul ăla grec, mort. Paris Samille, dacă vrei toată garnitura. Iar dacă o să-mi spui vreodată – *vreodată* – aşa, o să vezi ce-o să păţeşti.

Richard se ridică, se uită la ceas şi-şi luă jacheta. Nu era un idiot, aşa că nici măcar nu zâmbi.

— De acord. Îți promit că niciodată nu o să-ți spun cum nu îți place. Şi înainte ca ea să-l poată evita, se aplecă şi o sărută din nou.

— O să te las în pace. Acum. Dar după finalizarea divorțului, voi reveni.

Sweeney nu spuse nimic, privindu-l doar în tăcere în timp ce ieşea din apartament. Fusese o promisiune sau o ameninţare? Decizia era a ei, dar habar n-avea care va fi aceea. Singurul lucru pe care-l ştia cu siguranță era că în clipa în care a sărutat-o, a uitat de tot de siguranța ei.

Sweeney luă o pânză, apoi o alta şi încă una, încercând să se decidă pe care să le ducă la galerie. Nu-i plăcea niciuna dintre ele şi o deranja gândul ca altcineva să le vadă.

Culorile vii i se păreau copilăreşti, ostentative. De două ori

pornise să o sune pe Candra, să-i spună că nu o să-i aducă nimic, dar de fiecare dată se opri. Dacă ceea ce făcea ea era gunoi, atunci trebuia să ştie acum, înainte de a pierde mai mult timp. Nu ştia ce va face dacă o să *fie* gunoi; terapie, poate. Dacă scriitorii pot avea blocaje, de ce nu li s-ar putea întâmpla aşa ceva şi artiştilor plastici?

Parcă şi auzea terapeutul spunându-i cu solemnitate că ea încerca să-şi rezolve problemele din copilărie *redevenind* copil, văzând lucrurile prin ochii unui copil. Ah-ah. Ea îşi rezolvase problemele din copilărie cu mult timp în urmă. Decisese să nu se comporte niciodată ca părinţii ei, să nu-şi folosească niciodată talentul ca o scuză pentru comportamentul copilăresc, egoist, să nu aibă niciodată copii pe care apoi să-i neglijeze, ca să se poată ocupa de artă. Mama ei propovăduia „amorul liber" şi într-o vreme încercase să o „elibereze" şi pe Sweeney de inhibiţiile ei, făcând dragoste cu diverşii ei iubiţi în faţa fiicei adolescente. Astăzi, ar fi fost arestată. Ar fi trebuit şi atunci.

Minunea, îşi spunea Sweeny zâmbind amar, era că avusese curajul să picteze, că nu se apucase de ceva cum ar fi procesarea datelor sau contabilitatea, doar ca să se îndepărteze cât mai mult posibil de lumea artiştilor. Dar ea nu se gândise niciodată să nu picteze; pictura făcuse prea mult timp parte din ea, de când îşi putea aminti. Copil fiind, refuzase păpuşile, alegând creioanele colorate şi caietele de desen, drept jucăriile ei preferate. Pe la şase ani folosea deja uleiurile, şterpelind tuburi de la mama ei, de câte ori avea ocazia. Se putea pierde ore întregi în culori, stând încremenită şi privind ca vrăjită nu doar curcubeele dar şi ploaia, văzând şi norii şi cerul, firele individuale de iarbă, luciul unui măr roşu, copt.

Nu, nu se îndoise niciodată de talentul ei sau de obsesia ei. Încercase să fie cât se putea mai bună ca pictoriță, dar în același timp să fie normală. Mă rog, chiar dacă uneori uita să se pieptene și dacă uneori când lucra uita și-și trecea mâinile prin păr, lăsând în urmă șuvițe stridente de vopsea. Astea erau lucruri mărunte. Ea nu era promiscuă; își plătea facturile la timp; nu folosea droguri nici măcar ca să se recreeze; nu fuma; nu bea. Nicăieri în apartamentul ei nu existau munți de mărgele peste mărgele și în viața ei personală era o femeie de casă.

Lucrul cel mai anormal în legătură cu ea era acela că vedea stafii, ceea ce nu era chiar așa de rău, nu? Nu foarte, foarte.

Sweeney pufni. Putea sta acolo și filosofa toată ziua, sau putea strânge câteva pânze și să le ducă la galerie!

Pentru că spusese că va face asta și pentru că nu conta ce pânze alegea, luă până la urmă trei, la întâmplare. Cum toate erau la fel de proaste, își spuse ea, la ce bun să le mai aleagă?

La sfârșit îi veni ideea să ia schița pe care i-o făcuse vânzătorului de hot dogs. Măcar de asta era mulțumită. Își imaginase cum trebuia să fi arătat el la șase ani, ca adolescent, ca tânăr bărbat, dar îi păstrase aceeași blândețe a expresiei în toate schițele colajului. Spera că-i va plăcea și lui.

Odată decisă, părăsi apartamentul înainte de a-i mai veni și alte idei. Ploaia de ieri lăsase aerul proaspăt și dulce; după o clipă, surprinsă, Sweeney trebui să admită că prognoza vremii fusese corectă: *era* o zi frumoasă. Frigul acela ciudat îi dispăruse, alungat de căldura trupului lui Richard și se simțea mai caldă decât se simțise de multă vreme. Dacă n-ar fi fost neliniștea care continua să muște din ea, s-ar fi simțit minunat. Decise să savureze senzația de căldură și să uite cum ajunsese

aici.

Vânzătorul de hot dogs nu era la locul lui obişnuit.

Sweeney se opri dezamăgită şi inexplicabil alarmată. Ca şi cum i-ar fi poruncit să apară, se uită îndelung spre locul unde se afla de obicei parcată camioneta. Probabil că era bolnav, pentru că nu i se mai întâmplase să treacă pe strada asta fără să îl vadă.

Îngrijorată, îşi continuă drumul spre galerie. Kai se ridică de la biroul lui şi îi veni în întâmpinare, ca să-i ia pânzele împachetate.

— Grozav! Candra şi cu mine vorbeam tocmai despre tine. Abia aştept să văd ce pictezi acum.

— Şi eu, spuse Candra ieşind din biroul ei şi zâmbindu-i cald lui Sweeney.

— Nu te arăta atât de îngrijorată. Eu una nu cred că eşti în stare să pictezi prost.

— O să rămâi surprinsă de ce pot să fac, mormăi Sweeney.

— Ah, nu ştiu, spuse tărăgănat un bărbat slab, îmbrăcat în negru, cu păr blond lăţos, ieşind agale din biroul ei. Nu ştiu să ne fi surprins pe careva dintre noi cu ceva şi asta cam de multişor, scumpo.

Sweeney scoase un sunet de dezgust. Vandern. Exact persoana pe care dorea cel mai puţin s-o vadă.

— Leo, poartă-te frumos, îl admonestă Candra privindu-l cu severitate.

Barem, îşi spuse Sweeney, vederea lui Vandern îi alungase starea de îngrijorare. Ostilitatea depăşea cu mult anxietatea. Îşi miji ochii avertizându-l, când se uită la el.

Asemenea mamei ei, Vandern întruchipa tot ce disprețuia ea mai mult, dramatizându-se singur, îmbrăcându-se în pantaloni

din piele negri, guler pe gât negru, cizme negre, căzăceşti. În jurul taliei trase, în loc de curea purta un lanț din argint ciocănit. Purta trei bumbi într-o ureche şi un cerc în cealaltă. Nu era niciodată ras complet, cultivându-şi aspectul de barbă de trei zile, cheltuind mai multă energie ca să pară nebărbierit, decât dacă s-ar fi bărbierit. Bănuia că treceau luni, săptămâni, cu siguranță, fără să se spele pe cap. Putea discuta ore întregi despre simbolism şi despre lipsa de speranță a societății moderne, despre cum a violat omul universul şi cum unica lui pată de vopsea de pe o pânză surprindea durerea şi disperarea omenirii. După propria lui opinie, era la fel de profund ca şi Dalai Lama. După ea, era la fel de profund ca o balegă.

Candra despachetă pânzele şi le puse tăcută pe şevalete. Sweeney nu se uită în mod deliberat la ele, deşi în stomac avea numai noduri.

— Wow, se extazie Kai încet. Se exprimase la fel despre puloverul ei roşu cu o zi înainte, dar de data aceasta tonul era altul.

Candra rămase tăcută, aplecându-şi puțin capul în timp ce studia picturile.

Vandern făcu un pas înainte, aruncă o privire spre tablouri şi analizându-le cu un rânjet, se pronunță:

— Răsuflate. Peisaje. Câtă originalitate! N-am mai văzut niciodată până acum copaci şi apă. Aş putea leşina de încântare, mai spuse el studiindu-şi unghiile.

— Leo, îl avertiză Candra care continua să studieze pânzele.

— Nu-mi spune că-ți plac chestiile astea, începu el disprețuitor. Poți cumpăra „ghivece” dintr-astea la orice consignație din țară. Ah, ştiu că există o piață pentru ele, oameni care nu ştiu nimic despre artă şi vor ceva „gigea” dar

haide să fim sinceri, da?

— Neapărat, spuse Sweeney cu glas jos, periculos, apropiindu-se de el. Auzind tonul, Candra îşi întoarse brusc capul, dar nu fu suficient de rapidă ca să menţină pacea. Sweeney îl împunse pe Vandern în mijlocul pieptului lui supt.

— Dacă suntem sinceri, orice maimuţă poate arunca o pată de vopsea pe o pânză şi orice idiot poate numi asta artă, dar adevărul este că nu ai nevoie de câtuşi de puţin talent ca să faci asta. Îţi trebuie talent şi *pricepere* ca să reproduci un obiect astfel încât cel care-l priveşte să-l recunoască.

Vandern îşi dădu ochii peste cap.

— Ce îţi trebuie, scumpo, este o totală lipsă de imaginaţie şi de pricepere interpretativă ca să faci acelaşi vechi lucru, iară şi iară.

Doar că el îşi subestimase ţinta. Sweeney fusese crescută în lumea artei şi asta chiar de către regina remarcilor viclene, sălbatice. Îi oferi un zâmbet dulce.

— Ce îţi *trebuie,* scumpule – tonul ei imitându-l aproape identic pe al lui – este mult tupeu ca să oferi publicului genul tău de fraudă. Sigur, presupun că trebuie să ai ceva care să compenseze totala ta lipsă de talent.

— Ei, toate astea nu-şi au rostul, interveni Candra, încercând să toarne ulei în apă.

— Ah, las-o să vorbească, spuse Vandern făcând spre Candra un semn vag cu mâna. Dacă ar putea şi ea să facă ce fac eu, ar face-o, scoţând bani buni, în loc să-şi vândă marfa pe nimic, clientelei care umple supermarketurile ieftine.

Candra înţepeni. Galeria era mândria ei şi o ofensa aluzia că cei care o frecventau nu ar fi fost altceva decât *creme de la creme.*

Sweeney spuse, ridicându-şi sprâncenele a surpriză:

— Sigur că pot face ce faci tu. Doar că am depăşit faza asta cam pe la vreo trei ani. Vrei să facem un mic pariu? Pariez că-ți pot copia ce lucrare de-a ta vrei tu, dar tu nu poți copia niciuna dintre lucrările mele, iar cel care pierde va trebui să-i sărute fundul câştigătorului.

Un hârâit încet se auzi din beregata lui Kai. Dar, discret, acesta îşi întoarse capul, prefăcându-se că tuşeşte.

Vandern îi aruncă o uitătură furioasă, apoi îşi întoarse atenția spre Sweeney.

— Ce copilărie, spuse el rânjind.

— Ți-e teamă să accepți pariul, da?

— Fireşte că nu!

— Atunci fă-l. Şi încă ceva: nu o să-ți limitez alegerea doar la lucrarea mea. La un clasic; copiază un Whisler, un Monet, un Vangogh. Sunt convinsă că ei se vor ridica la valoarea mărețului tău talent.

Obrajii lui deveniră de un roşu închis. Se zgâia la ea, neputincios să câştige disputa şi totodată incapabil să se gândească la o cale de a scăpa de pariu. Se uită la Candra şi spuse rigid:

— O să vin mai târziu, când o să am mai mult timp.

— Aşa să faci, spuse ea pe un ton aspru. Enervarea ei era evidentă. Când uşile se închiseră în spatele lui, se întoarse spre Sweeney.

— Îmi cer scuze. Uneori poate fi un ticălos cumplit de arogant.

— Să ne păstrăm calmul, conveni Sweeney.

Candra zâmbi.

— Tu ştiu că ți l-ai păstrat. O să se gândească de două ori

înainte de a te mai provoca. Acum este la modă, dar toanele sunt trecătoare şi ştie cu siguranță că zilele lui la soare sunt numărate.

După părerea lui Sweeney, Vandern ştia cu siguranță că era centrul universului, dar ridică din umeri şi lăsă subiectul să pice.

Candra reveni la picturile ei, bătând cu o unghie elegantă pe buza ei de jos, în timp ce le studia. Sweeney îşi simțea stomacul ghem.

Candra şopti, ca pentru ea:

— Sunt aproape supranaturale. Felul în care foloseşti culorile este uluitor. Unele umbre par să strălucească, precum lumina care pătrunde printr-un vitraliu. Un râu, un munte, flori, dar nimic nu seamănă cu ce ai făcut până acum.

Sweeney rămase tăcută. Petrecuse ore, zile, privind îngrijorată pânzele alea; cunoştea fiecare tuşă. Dar le privi din nou, întrebându-se ce-i scăpase şi văzu că nimic nu se schimbase. Culorile continuau să arate ciudat de intens, compoziția, într-un fel pe care nu-l putea explica, parcă nu era a ei, tuşele erau uşor înceţoşate. Nu putea spune dacă era supranatural, aşa cum se exprimase Candra, sau era exuberant. Poate ambele. Poate niciuna.

— Mai vreau şi altele, spuse Candra. Dacă astea sunt un exemplu pentru ce ai făcut, vreau toate pânzele pe care le-ai terminat. Îți dublez prețul. Poate că va trebui să-l mai cobor totuşi, dar cred că judecata mea este corectă.

Kai confirmă din cap.

— În picturile astea există mai multă energie decât am văzut în lucrările tale anterioare. Lumea o să se dea în vânt după ele.

Sweeney refuză ideea de energie; nu era decât o vorbă care

să impresioneze. Ultima lui afirmație era mai onestă, o apreciere a vandabilității lor. Sweeney se simți inundată de o senzație de ușurare. Poate că nu-și pierduse talentul, ci doar abilitatea de a și-l aprecia.

— Aici ce ai? întrebă Candra arătând spre mapa în care se aflau schițele vânzătorului de hot dogs.

— O schiță pe care i-am făcut-o unui vânzător de stradă. Vreau să i-o dau. O cuprinse un fior brusc, un frig care-i făcu pielea ca de găină. La naiba, savurase plăcerea de a simți căldură, dar căldura nu durase prea mult.

— O să le dau imediat ia înrămat, spuse Candra întorcându-se la tablouri. Și adu-mi-le și pe celelalte. Mi-ar plăcea să le etalez pe toate, aproape de intrare, unde lumina este mai bună și ca să fie primul lucru pe care-l vor vedea clienții, când vor intra. Crede-mă, vor fi ca o bombă.

În drum înapoi spre casă, Sweeney se cuprinse cu mâinile, de frig. Reacția Candrei la picturile ei fusese o ușurare pentru ea, dar nu pricepea de ce nu putea savura această ușurare. Sentimentul de neliniște devenea tot mai puternic.

Ajunse la colțul unde se aflase întotdeauna bătrânul vânzător, dar îl găsi tot gol. Se opri și o cuprinse o imensă tristețe la gândul că nu-l va mai vedea niciodată. Vroia să-i ofere schița, vroia să știe dacă-i dedusese cu acuratețe trăsăturile copilăriei, din structura facială a unui om în vârstă. Vroia să vadă zâmbetul acela atât de plin de bunătate.

— Bună, Sweeney, îi spuse o voce blândă, peste umăr. Se uită în jur și fu cuprinsă de încântare.

— Aici erai, spuse ea veselă. Am crezut că ești bolnav… Se opri, șocul luând locul încântării. El era ușor translucid, ciudat

de bidimensional.

Bătrânul scutură din cap.

— Sunt perfect. Nu-ți face griji pentru mine. Şi să ştii că ai nimerit-o, Sweeney. Aşa arătam copil. Şi zâmbetul acela dulce înflori pe chipul măsliniu.

Sweeney nu mai spuse nimic. Nu putea. Vroia să plângă, vroia să spună că îi părea rău că nu terminase schița mai devreme, ca să i-o poată da.

— Fă-mi o favoare, spuse el. Trimite-o băieților mei, David şi Jacob Stokes. Sunt avocați, băieții mei, amândoi. Oameni buni. Trimite-le-o lor.

— Aşa o să fac, şopti ea, iar el dădu din cap.

— Pleacă acum, spuse el. O să fiu bine. Am mai avut doar câteva probleme de rezolvat.

— O să-mi fie dor de tine, reuşi ea să spună. Sweeney era conştientă de oamenii care o priveau ciudat, dar erau new yorkezi; niciunul nu se opri, nici măcar nu încetini.

— Şi mie o să-mi fie dor de tine. Aduceai întotdeauna soarele cu tine. Zâmbeşte-mi acum, să pot vedea cât de dulce eşti. Ei, ei, ochii tăi sunt albaştri ca cerul. Frumoasă privelişte…

Vocea lui devenea din ce în ce mai slabă, ca şi cum s-ar fi îndepărtat de ea. Sweeney îl privi dispărând, devenind tot mai transparent, până când nu mai rămase nimic, cu excepția unei vagi aure, în locul în care stătuse.

Frigul dispăruse. Îi era din nou cald, dar se simțea tristă şi îngrozită. Vroia să fie ținută aşa cum o ținuse Richard de dimineață, dar el nu era acolo şi el nu era al ei. Nu îi aparținea. Era singură şi pentru prima oară în viață, nu îi plăcea asta.

CAPITOLUL ŞASE

În dimineața următoare, Candra luă prima cursă de la New York la D.C. Capitala se potrivea mai bine scopurilor ei, aşa că inconvenientul drumului îi era indiferent. Mai întâi, îi era mai uşor să-l vadă în DC., decât la New York, unde nu apărea decât rareori, la birou. Şi ar fi trebuit ori să se ducă acasă la el, ori să-l sune acolo, pentru o întâlnire într-altă parte, ceea ce nu-i convenea.

Poate că Margo ştia despre relația ei cu senatorul, poate că nu. În afara prostiei de a-i fi spus lui Richard despre avort, când ar fi trebuit să-şi țină gura ferecată, Candra nu credea în inutila rănire sau umilire a cuiva. Poate că lui Margo puțin îi păsa câte femei ciocănise Carson, dar cu siguranță că nu vroia să le ciocănească în casa ei. Ştiind ce ştia ea despre el, Candra nu ar fi fost surprinsă dacă el ar fi insistat să facă sex chiar acolo în birou, înainte chiar de a şti pentru ce venise la el. Zâmbi slab, amuzată. Mai întâi o s-o reguleze el pe ea, apoi o să-l reguleze ea pe el; da, era corect aşa, îşi spuse ea.

În dimineața aceasta insistă mai mult asupra aparenței ei, nu pentru a atrage atenția, ci pentru a o evita. Îşi puse taiorul negru, business şi pantofii negri escarpen, cu tocuri mici. Cerceii ei erau două cercuri simple, din aur; renunță la toate inelele şi-şi schimbă ceasul Piager, imposibil de elegant, cu un Rolex vechi, pe care i-l dăduse tatăl ei când împlinise şaisprezece ani. Se îndoia să fi costat mai mult de două mii. Un Rolex nu va ieşi în evidență în capitală, unde statutul era totul şi Rolexurile erau la fel de comune ca serviciile de masă de la ambasade.

Îşi perie părul mai insistent şi se machie discret. Nu avea de

gând să iasă în evidență; va arăta ca miile de femei de afaceri, sau lobbyiste. Nu vroia să fie reținută, în cazul în care va fi văzută de cineva. Poate că era o precauție prostească din partea ei, dar nici nu mai şantajase până atunci pe nimeni şi îşi spuse că puțină discreție era necesară.

Astăzi era ziua în care Margo era programată la Elizabeth Arden; cum călătoria la Roma fusese amânată, îşi va continua rutina obişnuită şi Margo era o fanatică a grijii pentru felul în care arăta. Cu Margo în siguranță la New York, Candra nu-şi făcuse griji că senatorul îi spusese să vină în casa lui din capitală. De fapt îi convenea, pentru că nu i-ar fi făcut plăcere să fie regulată pe un birou tare, cu o cohortă de funcționari imediat dincolo de uşă.

La aeroport, făcu semn unui taxi şi se aşeză tăcută pe bancheta din spate, neîncurajând eventuala disponibilitate spre conversație, a şoferului. Spre surprinderea ei, simți primii fluturi de excitare şi anticipare, pe care-i simțea de obicei când ştia că va face sex. Până acum mintea ei fusese preocupată doar de ce va spune ea după aceea, dar acum începea să se gândească la actul în sine. Carson nu prea avea tehnică dar avea în schimb multă vigoare şi uneori, când se simțea puțin răutăcioasă, exact asta era ce vroia ea.

Senatorul trebuia să se afle în biroul lui la zece treizeci. Va avea o oră cu el. Suficient.

Carson o primi chiar el la uşă, zâmbind şi rostind toate cuvintele idioate, sociale, în cazul în care ar fi fost auzit de cineva. Sigur, avea personal aici, cel puțin o bucătăreasă şi o menajeră. Arăta foarte bine, îşi spuse Candra zâmbind în sus, spre fața aceea aproape clasică. Ciudat că ea de fapt prefera aspectul mai aspru al lui Richard. Richard făcea parte dintre

bărbații care erau atât de vizibil *masculi,* încât o femeie nu se putea înfrâna să nu se uite la el. Scutură mental din cap; trebuia să înceteze să se mai gândească la el, pentru că îl pierduse. Partea asta din viața ei se terminase şi trebuia acum să facă un succes din acest nou capitol, sau să piardă totul.

— Ziceai că ai ceva urgent să-mi spui, începu Carson pentru urechile eventualului auditoriu, zâmbind conspirativ în timp ce o escorta în biroul lui, închizând uşa şi încuind-o. Carson crezuse că o făcuse cu discreție, dar Candra auzise acel mic țăcănit. Îi părea bine că el avea grijă să nu fie întrerupți şi dacă nu ar fi încuiat el uşa, ar fi făcut-o ea.

Carson îi înşfăcă sânii în clipa în care se întoarse spre ea şi o manevră spre sofaua generoasă. Candra abia avu timp să-şi lase geanta jos, înainte ca el să o culce pe pernele din piele scumpă, trăgându-i deja fusta în sus şi fermoarul lui, în jos.

— Trebuie să ne grăbim, gâfâi el pătrunzând în ea şi începând imediat să se mişte într-un ritm rapid, apăsat. Să nu apară Margo.

— Ce?! spuse Candra împingând instinctiv în umerii lui. Toată excitația ei inițială trecuse. Scenele urâte nu erau genul ei şi nu avea niciun dubiu că Margo era în stare să facă scena cea mai urâtă dintre toate scenele cele mai urâte.

Senatorul îi îndepărtă mâinile de pe umeri şi i le fixă pe canapea, decis. Nu avea de gând să permită unui lucru mărunt, ca prezența soției lui în casă, să-i împiedice să facă ce vroia. Candra rămase liniştită şi tăcută, nedorind nici să-i încetinească ritmul, nici să-i distragă atenția. Mental, îi poruncea să se grăbească. Doamne, stupida aroganță a bărbaților! Indiferent cât de mult savura Margo statutul de soție de senator sau cât de mult anticipa ideea de a locui la

Casa Albă, exista o limită până unde putea închide ochii. A fi la curent cu indiscreţiile lui Carson era una; a le vedea cu ochii ei, era cu totul altceva.

Urmări cu ochi clinic cum faţa lui se înroşeşte de efort şi cum i se umflă venele de la gât. Nu-şi slăbise nici măcar cravata. Loviturile lui o împingeau înainte şi înapoi pe canapea.

Chiar dacă observase lipsa ei de răspuns, nu-i păsă. După nici două minute, trupul îi deveni rigid, cu pelvisul tresărind şi cu faţa strâmbându-i-se într-o parodie de suferinţă carnală. Ciudat, îşi spuse ea, cum ceva care te înnebunea când erai excitată, devenea dezgustător când nu erai.

Carson ieşi din ea respirând greu şi scoase o batistă ca să se şteargă.

— Mai ai una? spuse ea încet şi văzându-i privirea albă, adăugă:

— O batistă.

— Nu, asta e singura. Începu să o împăturească şi să o bage în buzunar – dezgustător – dar Candra i-o luă, atingând-o cât mai puţin cu putinţă şi şi-o vârî între picioare.

Carson părea nefericit.

— Are monogramă.

— O să ţi-o dau înapoi. Sau preferi să o distrug? spuse ea agasată.

— Arde-o, spuse el, dar continua să fie nefericit pentru că batista se afla la ea. Păcat că nu aplica această grijă şi faţă de restul comportamentului său, îşi spuse Candra.

Se ridică şi îşi îndreptă hainele, în câteva clipe arătând ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru ea, *nimic,* îşi spuse în gând.

— Stai jos. *Chiar* am ceva de discutat cu tine, spuse ea.

— Cum să nu, cu orice te pot ajuta.

Cu hainele revenite şi ele la respectabilitate, se aşează în spatele biroului din stejar bătrân, american. Era întotdeauna atent să nu-şi etaleze bogăția acolo unde ar fi putut-o vedea alegătorii lui, aici în D.C., acasă la el şi la biroul lui. Dar reşedința lui din New York era luxoasă ca un palat, cu toate din import.

Îi zâmbi acum, cu zâmbetul discret, cultivat, al bărbatului care-şi cunoaşte măsura puterii. Venirea ei aici nu însemna decât că vroia o favoare de la el. Ochii lui cafenii sclipiră; de-a lungul sporadicei lor relații, Candra a refuzat întotdeauna să facă mai mult decât să-l primească uneori. Carson era obişnuit să fie cel cu decizia, obişnuit ca femeile să stea la dispoziția lui, iar distanța ei rece îl agasa şi îl provoca totodată. Desigur, îl sâcâia şi mai mult prin faptul că făcea întâlnirile lor cât mai memorabile cu putință.

Candra spuse:

— Acum doi ani… am făcut un avort.

— Sper că ai avut mare grijă. Eu am fost întotdeauna pentru legea…

— Nu mă interesează ce lege ai susținut tu, îl întrerupse ea. Carson, copilul a fost al tău. Dar când a aflat de avort, Richard a crezut că fusese al lui. Acesta este şi motivul principal al problemelor dintre noi.

— Extraordinar.

Carson se lăsă pe spate în fotoliul lui uriaş, împreunându-şi degetele de la mâini.

— Ce interesant. Dar de ce-mi spui asta?

Chipul nu-i tresărise deloc, aflând că ea avortase, poate,

copilul lui. Nu aceasta era reacția pe care o sperase ea.

— Richard se poartă dificil în problema partajului şi fără să intru în detalii, este în poziția de a câştiga. Nu mi-ar strica un ajutor financiar, doar de data asta.

— În jur de cât? întrebă el uşor indiferent.

Neliniştea îi dădu fiori pe şira spinării. Nu o să meargă aşa cum îşi imaginase ea. Un milion i-ar fi rezolvat toate datoriile, lăsându-i neatinsă baza de pornire, dar pentru că devenise nesigură, spuse:

— O jumătate de milion.

— O sumă cam mare. Păsărică ta nu face banii ăştia, spuse Carston ridicând din umeri.

Candra nu reacționă la cruzimea lui. În fond, ştia bine cât de crud putea să fie.

— Mă întreb doar cum ai reuşit să rămâi însărcinată, întotdeauna mi-ai spus că iei pilula.

— Un accident. Am avut o boală respiratorie şi antibioticul pe care l-am luat a anulat efectul pilulei.

— Din nefericire. Totuşi, sincer, mă îndoiesc să fi fost copilul meu. În urmă cu câțiva ani mi-am făcut vasectomie.

Furia îi strânse stomacul, dar şi-o controlă. El îşi imagina că îşi bătuse tocmai joc de ea ca de o proastă. Dar dacă totuşi credea că acesta era singurul ei atu, ei bine, o să fie neplăcut surprins.

— Oare? Nu mi-ai spus niciodată.

— De ce ți-aş fi spus? Oricum erai pe pilulă iar eu n-am fost niciodată atât de prost încât să cred că eram singurul bărbat cu care ți-o trăgeai. Vasectomia a fost asigurarea mea în cazul unui şantaj.

— Acum devine interesant, spuse ea mieros. Şi eu mi-am

pregătit un fel de asigurare. Niciodată nu te-am subestimat, Carson, dar cred sincer că tu m-ai subapreciat pe mine.

— În ce fel? Spre satisfacţia ei, Carson chiar devenise uşor îngrijorat.

Candra se aplecă şi scoase din geanta mare cu care venise un plic şi un casetofon minuscul. Chipul lui împietri când văzu casetofonul.

— Ah, nu e aici. Oricum, nu înregistrează; este doar un player. Mica noastră întâlnire a fost privată. Dar altele totuşi, nu.

Candra apăsă butonul „play" şi se lăsă pe spate.

Urmări cu satisfacție cum fața lui devenea tot mai albă, pe măsură ce vocile umpleau încăperea, distorsionate, dar uşor de recunoscut. Imprimase caseta în timpul unei mici orgii erotice, pe care o organizase ea la începutul relației lor, când Richard se afla în Europa pentru câteva zile şi ea avea suficient timp la dispoziție. Sigur, o făcuse deliberat, pentru că nu avusese niciodată iluzii în ce-l priveşte pe Carson şi-şi imaginase că într-o bună zi va avea nevoie de o matracă cu care să-l ardă.

Opri banda, scoase caseta şi i-o aruncă, apoi puse plicul pe masă şi spuse:

— Păstreaz-o. Este copia ta personală. Imaginile însoțitoare sunt în plic.

Maxilarul i se umflă de furie şi Carson se înnegri la față.

— Curvă.

Un cuvânt urât dar banal, ca şi cum nu i-ar fi putut trece nimic altceva prin cap.

— Presupun că nu trebuie să mai adaug că originalele se află într-un loc sigur.

— Cu benzile astea te incriminezi şi pe tine. Carson respira

greu.

— Da, dar eu nu am o carieră de pierdut. Desigur, alegătorii tăi sunt destul de liberali, ar putea spune, trăieşte şi lasă-i şi pe alţii să trăiască. Totuşi, nu cred că ceilalţi senatori vor fi de acord, mai ales cei de care ţi-ai bătut joc ani de zile. Vor fi încântaţi să aibă dovezi asupra comportamentului ilegal al mult stimatului lor coleg.

Tonul ei era plin de ironie.

În ochii lui se citea ura ucigaşă. Candra îşi stăpâni un fior. Era un risc să stai astfel în calea lui Carson, iar ea intrase aici ştiind asta. Tocmai de aceea se asigurase ca arma ei împotriva lui să fie atât de puternică încât el să nu o poată ignora.

Candra spuse, pierzându-şi răbdarea:

— Nu o să mai existe şi altceva. Doar asta. Tu îţi poţi permite banii, iar eu am nevoie de ei.

— Sigur, se presupune că trebuie să te cred pe cuvânt, spuse el sarcastic.

— Îţi trimit originalele imediat ce primesc banii.

Candra vorbea serios. Ceea ce însă nu-i va trimite, va fi banda despre care nu pomenise nimic. Se va folosi de ea doar dacă el va încerca să se răzbune.

Desigur, el nu avea cum să fie sigur că ce-i va trimite ea va fi originalul şi nici că nu mai existau şi alte copii. Şantajul era permanent.

Candra puse pe birou o bucăţică de hârtie.

— Banca şi numărul meu de cont. Trimite banii aici. Am deschis contul special pentru asta şi-l voi închide după ce voi primi banii. Am încredere că nu voi fi audiată de Controlul Financiar, aşa că într-adevăr trebuie să speri că verificările accidentale mă vor ocoli.

Carson nu luă hârtia. Candra se ridică în picioare şi-şi puse geanta pe umăr.

— L-am spus taximetristului să mă aştepte. Nu te obosi să mă conduci.

Când ajunse la uşă, o descuie, apoi se opri ca să se uite la el, peste umăr.

— Apropo… fă-l un milion.

* * *

Abia se închisese uşa din faţă în spatele Candrei, când Margo intră în biroul lui Carson. Faţa ei era albă şi rigidă. Spuse, plină de furie nestăpânită:

— Eşti un prost. Un prost, un idiot, tu nu gândeşti decât cu sula, nu cu capul!

Carson izbucni, ridicându-se brusc din fotoliu.

— Gura! Ce făceai, ascultai la uşă?

Margo se apropie şi apăsă un buton pe consola intercomului.

— Am deschis intercomul când am aflat că vine aici. Te crezi al naibii de isteţ, dar niciodată nu verifici dacă intercomul este deschis.

Carson o apucă de braţ, degetele lui puternice muşcând în carne.

— Să nu vorbeşti pe tonul ăsta cu mine, o avertiză el.

— Sau dacă nu, ce-o să faci? O să divorţezi? N-aş crede. Îşi smulse braţul, eliberându-se şi luă plicul lăsat de Candra. Carson încercă să-l ia înapoi, dar Margo se îndepărtă şi-l deschise, scoţând pozele.

Se uită la ele, în timp ce pete roşii îi acopereau obrajii. Gura i se contorsionă. Se întoarse brusc şi îl izbi cu toată forţa

brațului direct în obraz, făcându-i capul să-i zboare într-o parte.

Carson se uită îndelung la ea. Fața lui era albă, cu excepția urmei lăsate de mâna ei. Ochii îi ardeau ca doi cărbuni.

Margo tremura.

— Eşti mai rău decât prost; eşti cel mai imbecil monomaniac pe care l-am cunoscut vreodată şi îți trebuie ceva ca să-l depăşeşti pe tata. Nu te-am suportat în toți anii ăştia, ca să te las acum să-ți bați joc de totul, când aveam alegerile în buzunar. Trebuie să faci ceva.

— O să-i dau banii ăia nenorociți. Nu am altă variantă.

— Şi dacă ea vrea mai mult?

— O să mă ocup eu de asta. Doar taci odată dracului din gură! Nu am chef de rahatul tău.

— Grozav.

Margo îi aruncă fotografiile în față, de unde se împrăştiară pe jos, lucioase, douăzeci pe douăzeci şi patru.

— Sper că ai făcut un test SIDA.

— Nu fi proastă. Cât crezi că aşa ceva poate rămâne confidențial?

Margo aproape urlă de furie.

— Preferi să-mi rişti viața, decât să se afle că ai făcut un test SIDA! Ți-ai făcut probleme pentru o nenorocită de batistă, dar te laşi fotografiat făcând sex cu un bărbat? Apropo, sunt nişte fotografii formidabile. Singurul lucru mai ridicol decât expresia ta când i-o trăgeai ăluia este expresia ta când ți-o trăgea el, ție! Fața roşie, gura deschisă…

Carson îi arse una cu dosul palmei, lovind-o de birou. Contactul fusese atât de mulțumitor, încât mai că i-ar mai fi ars una. Spuse printre dinții strânşi:

— Gura! Am tras puțină cocaină, altfel nu s-ar fi întâmplat niciodată!

Margo se îndreptă încet, cu mâna pe obrazul care o ardea. Coapsa o durea acolo unde se lovise de birou. Ura şi dezgustul îi congelaseră stomacul.

— Nu cred că că ți-a trecut vreodată prin cap să nu folosești droguri ilegale. Există o fotografie şi cu asta. N-ar arăta adorabil la ştirile de seară?

— Nu va publica fotografiile. Dacă o va face, nu va mai avea altă şansă să obțină bani de la mine.

Cel puțin de asta era sigur. Niciodată nu dai greş, pariind că cineva va face orice să-şi apere propriile interese.

— N-ai de unde ştii ce-o să facă, spuse Margo ascuțit. Nu te poți lăuda cu prea multe realizări la activul tău, aşa că trebuie să te ocupi de chestia asta şi încă imediat. Oferă-i două milioane pentru originale.

— Şi spui că eu sunt nebun. De unde pot să ştiu că mi-a dat originalele? Şi chiar dacă, poate rămâne cu câte copii vrea ea.

— Atunci ai face bine să te gândeşti la ceva. Şi asta, repede. Margo respira greu, cu nările dilatate.

CAPITOLUL ŞAPTE

Richard nu avea un birou în centru. În schimb îşi transformase parterul vilei din cartierul rezidențial într-un mic complex de birouri: un birou pentru el, cu computerul lui de ultimă generație, cu care îşi desfăşura magia de piață; mici birouri pentru cei doi asistenți; o bucătărie minusculă; două băi, una legată de biroul lui, iar cealaltă pentru asistenți; şi două camere pentru depozitare şi dosare. Aranjamentul era

extrem de convenabil, în cazul în care vroia să lucreze până târziu în noapte sau chiar toată noaptea.

Obiectivul lui, în fiecare zi, era să câştige cât mai mulţi bani cu putinţă.

Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii de adult făcând avere. Adora provocarea anticipării şi a intuirii pieţei, dar plăcerea era doar una moderată. Cunoscuse sărăcia şi nu îi plăcuse, aşa încât, când a fost suficient de mare ca să facă ceva pentru asta, a plecat de acasă, s-a înrolat în armată şi a început să înveţe abilităţile care să-i dea posibilitatea să facă bani. Nu învăţase însă destul de repede. Pops, bunicul lui, murise înainte ca Richard să fi strâns suficient ca să amelioreze cumplita sărăcie a micuţei ferme din vestul Virginiei, unde se născuse şi crescuse. Cel puţin ultimii ani ai mamei lui fuseseră mai buni; iar dacă ea se ocupase în continuare cu plantatul în grădină, o făcuse pentru că vroia asta, nu ca să aibă din ce trăi.

Sărăcia fie te doboară, transformându-te într-un parazit social, fie te întăreşte. Pops renunţase la ajutorul social, preferând să-şi lucreze puţinul pământ şi să accepte să lucreze şi în altă parte. Mama lui Richard cosea şi călca pentru alţii. Când Richard însuşi crescuse suficient, nu numai că ajuta la muncile în fermă, dar se angaja şi la alte treburi mărunte, cum ar fi tunsul ierbii, seceratul şi balotatul fânului, la diverse lucrări de tâmplărie, unde funcţionalitatea conta mai mult decât aparenţa.

Cât despre tatăl lui, avea doar o imagine vagă, încărcată poate de regret, şi un mormânt în micul cimitir de ţară, ca să-l viziteze de câteva ori pe an, dar de la bunicul lui învăţase că bărbaţii nu zac toată ziua bând bere şi încasând ceea ce bătrânul numea „afurisitul de mărunţiş guvernamental”, o dată

pe lună. Bărbații se duc la muncă. Așa că Richard muncea și muncea din greu. Supraviețuirea celui mai adaptat. Fie capitulezi, fie lupți ca un diavol ca să-ți depășești condiția.

Nu se rușinase niciodată de rădăcinile lui sărace, de la țară, rădăcini care l-au făcut puternic, deși Candra era suficient de jenată de originile lui ca să insiste să spună doar că era „din Virginia”. Dacă ar fi fost după ea, ar fi inventat un conac *antebellum* în trecutul familiei lui, iar unul dintre strămoși ar fi semnat Declarația de Independență.

A luat măsuri ca să se asigure că nu va fi din nou sărac. Investițiile lui erau diverse, ca să contracareze fluctuațiile bursei și investise bani în pietre și metale prețioase, ca măsură de prevedere în cazul unui crah al pieței. Era o provocare, un joc, să strângi fărâme de informații și să decizi care stocuri vor crește în valoare și care vor avea probleme. Se pare că avea un al șaselea simț pentru asta și câștigase cu mult în urmă, suma pe care și-o fixase în minte ca „suficientă” dar continua să joace la bursă și continua să se îmbogățească.

Iar ce o rodea pe Candra era faptul că nu putea obține o parte mai mare din bogăția lui.

Gândul la ea îi aduse un gust amar în gură. Probabil că o iubise la început, deși poate că și ea fusese doar o provocare, ca și bursa. De la o distanță de zece ani, nu-și mai putea aminti ce simțise exact pentru ea, deși știa ce anume îl atrăsese la ea. Candra fusese – și încă era – foarte atrăgătoare, cu un statut social impecabil, susținut de bani vechi și binecuvântată cu o personalitate deschisă, prietenoasă. Poate chiar prea prietenoasă, mai ales cu alți bărbați.

Căsnicia lor începuse deja să scârțâie când a aflat despre legăturile ei, dar la vremea aceea pur și simplu nu-i păsa de

infidelitățile ei, ca să facă ceva. Ea credea că el ştia doar despre un singur amant, doar că el era departe de a fi un prost. De-a lungul anilor îşi făcuse o preocupare din a-i afla iubiții. Ştia despre Kai. Ştia despre Carson McMilian. Ştia despre toți artiştii cu care se culca, despre toate cunoştințele din societate, care-şi găsiseră drumul spre patul ei. După ce încetase să-i mai pese, o folosea ocazional pentru sex şi folosea un prezervativ, deşi ea lua pilula. Iar ea nu-l întrebase niciodată de ce. Presupunea că ştia.

Din nefericire, prezervativele se mai şi rup uneori. Acum doi ani se rupsese unul şi combinat cu nişte antibiotice pe care le luase ea, a fost suficient ca să rămână însărcinată. Nu că ea i-ar fi spus, nu atunci. Dar făcuse un avort.

El dorea copii, întotdeauna îşi dorise. La începutul căsniciei, Candra a vrut să mai aştepte, iar el fusese de acord, pentru că situația lui financiară nu era încă atât de puternică pe cât şi-ar fi dorit să fie, înainte de a avea copii. La vremea când se simțise suficient de prosper, Candra începuse deja să aibă amanți, iar el pierduse orice dorință de a mai avea copii cu ea. Dar când i-a spus că avusese unul, aruncându-i cuvintele în față ca pe o armă, totul în el începuse să-l doară, gândindu-se la viața aceea mică, pierdută şi din clipa aceea începuse să o urască.

Nu a mai petrecut o altă noapte sub acelaşi acoperiş cu ea, ci i-a împachetat bagajele şi a dus-o la hotel, cu ea plângând şi înjurând şi jurând că de fapt nu făcuse cu adevărat asta, că o spusese doar pentru că a vrut să-l rănească. Şi a chemat un lăcătuş, în mijlocul nopții şi şi-a schimbat toate încuietorile de la vilă.

După care Candra a fost nevoită să-şi anunțe sosirea ca să-şi

ia restul lucrurilor, o umilință care i-a înăcrit sufletul.

Richard ştia că ea le spusese tuturor prietenilor şi cunoştinţelor ei că hotărârea de a divorța fusese reciprocă. Nu-i păsa ce spunea ea. Tot ce vroia el era să-l finalizeze odată şi să nu o mai vadă. Era un lucru pe care ar fi trebuit să-l facă de ani de zile, în loc să se îngroape în goana îmbogățirii. De o bună bucată de vreme ştiuse, undeva în fundul minții lui, că va veni o vreme când se va uita la ea şi va şti că nu va mai suporta să trăiască o clipă în pretinsa lor viață conjugală. Rămăsese cu ea din propriile lui motive, folosind-o sexual fără prea mari satisfacții, ca şi cum ar fi fost o străină şi din cauza asta copilul lui murise. Ar fi trebuit să o părăsească cu mult înainte de a fi fost concepută această mică viață.

În ultima vreme începuse să aibă tot mai puțină stare, frământat de gândul că venise timpul să se retragă. Îşi făcuse milioanele studiind informațiile despre bursă, dar al naibii să fie el dacă mai vroia să-şi petreacă tot restul vieții cu ochii în computer, analizând profiturile şi cererile pieții. Nu mai găsea nicio provocare în asta, iar el era un bărbat care trăia din provocări. Îi plăcuseră anii petrecuți în armată, tocmai datorită provocărilor extreme, a ideii de a se testa în situațiile de viață-şi-moarte. Ar fi putut face carieră în armată, dacă nu ar fi fost dominat de nevoia de a face mulți bani, suficienți ca mama şi bunicul lui să nu le mai ducă niciodată grija.

Misiunea a fost îndeplinită. Era timpul să se orienteze în altă direcție.

În minte îi apăru chipul lui Sweeney şi se lăsă pe spate în fotoliu, zâmbind. Da, asta era provocarea.

După laxitatea Candrei în zona moralității, refuzul lui Sweeney de a ieşi cu el pentru că divorțul lor nu era încă

finalizat iar el era încă, din punct de vedere legal, căsătorit, îi dădea senzația că ținea în brațe ceva curat şi proaspăt. Mama şi bunicul lui avuseseră aceeaşi atitudine fermă, văzând comportamentul în alb şi negru. Ideea de a face orice vroiai doar pentru că vroiai, le era străină. Un lucru destul de obişnuit pentru generația lor, în partea aceea de țară.

Cum ajunsese Sweeney la aceste standarde?

Pentru că vroia să ştie totul despre ea, ceruse să i se taxeze o copie a aplicării ei pentru apartament. *Paris Samille Sweeney, treizeci şi unu de ani, artist…* Nu-l mințise în privința numelui, deşi putea paria că-i displăcea cumplit rezonanța ostentativă din cuvântul artist, ca şi faptul că o chema Paris. Oricine altcineva şi-ar fi etalat numele pentru tot ce sugera el, dar ea îl ignora până într-atât încât era cunoscută în exclusivitate doar după cel de al doilea ei nume.

Ocupația mamei era trecută tot ca artistă, dar el nu-i recunoscu numele, deşi, după zece ani de mariaj cu Candra, era foarte familiar cu lumea artelor. Dar recunoscu numele tatălui lui Sweeney; omul avea un succes moderat la Hollywood. Era trecut doar un frate. Richard se întrebă de ce nu-i trecuse şi pe ceilalți, concepuți separat de părinții ei.

Faptele goale nu erau suficiente. Vroia să o cunoască, să ştie ce-i plăcea să mănânce la micul dejun; care erau cărțile şi filmele ei favorite, dacă dormea întinsă în pat, sau ghemuită. Vroia să o dezbrace în pielea goală şi să-şi petreacă toată noaptea deasupra ei, în ea. Ştia că şi ea îl dorea, deşi părea surprinsă de propria ei dorință. Zâmbi din nou, amintindu-şi expresia de pe fața ei când sărise de pe el ca şi cum el ar fi aprins un fitil de dinamită. O să fie amuzant şi al naibii de frustrant. De două zile era în erecție continuă şi nu credea că o

să-i treacă curând. Nu trebuia decât să se gândească la Sweeney şi sexul lui începea să-i zvâcnească iar el era pierdut. Abstinența din ultimul an fusese oricum afurisită, iar acum devenise insuportabilă.

Sweeney era opusul Candrei, în atitudine. Candra era foarte conştientă de frumusețea ei, de impresia pe care o lăsa şi se îmbrăca potrivit imaginii pe care vroia să şi-o proiecteze. Sweeney habar n-avea cât era de drăguță şi din câte putea spune el, îşi trântea pe ea orice găsea la îndemână în debara. Candra era un animal social; Sweeney era structural incapabilă să joace jocuri sociale, presupunând că le-ar fi recunoscut. Candra era sociabilă, punct; Sweeney era o singuratică. Avea să-i ceară multă perseverență şi planificare atentă – perseverență, în special. Mai mult decât orice, atitudinea Candrei față de sex era nonşalantă şi permisivă, în timp ce Sweeney era atât de exclusivistă, încât un simplu sărut o lăsase perplexă.

O dorea. În pat, afară din pat, nu conta. Dacă nu o putea atrage într-o relație, ca să o poată seduce, atunci va trebui să o seducă mai întâi, ca să o atragă într-o relație. Nu o dorea doar pentru sex; vroia să petreacă timpul cu ea; ea era singura femeie cu care ar dori vreodată să urmărească ştirile de seară, doar ca să-i asculte părerea. Chiar dacă ar lua parte la un ştiu ce paradă, Sweeney cu siguranță că ar mărşălui în ritmul ei diferit.

Iar Candra îi stătea în cale.

Luă telefonul şi-şi sună avocatul, pe Gavin Welles. I se făcu imediat legătura.

— Treaba asta durează de prea multă vreme. Termin-o odată, intră el direct în subiect.

— Având în vedere volumul bunurilor tale, un an nu este mult. Ai răbdare. Poziția ta e puternică şi mai curând sau mai târziu, Candra o să-şi dea seama că aruncă în vânt o avere, cu avocații. Şi atunci o să-şi mai reducă pierderile.

— O să-i fac eu pierderile şi mai mari, cu fiecare zi de întârziere, cauzată de ea. Sun-o pe avocata ei şi spune-i că-i voi reduce alocația pe care i-am oferit-o, cu zece mii de dolari pe zi. Iar după cinci zile, dacă nu a semnat hârtiile, îmi revoc oferta de a-i ceda galeria.

Gavin rămase tăcut o vreme.

— O să se lupte până în pânzele albe pentru galerie şi tu ştii bine asta.

— Iar ea ştie că până la urmă tot va pierde. O vreau afară din viața mea. Şi nu glumesc, Gavin. Ar fi trebuit să-i forțez mâna cu luni în urmă, dar am vrut să fac ceea ce am crezut că era corect. Acum s-a terminat. Transmite-i acest mesaj avocatei ei.

Richard închise telefonul şi se lăsă pe spate, cu o expresie îndârjită.

În biroul lui din centru, Gavin Welles ridică din umeri şi o sună pe Olivia Yu, avocata Candrei. Când aceasta auzi ultimatumul lui Richard, tunetul ei de răspuns aproape că-i sparse lui Gavin timpanele.

— Ticălosul! Vorbea serios?

— Serios ca un atac de cord, spuse Gavin.

— Ce naiba i-a venit? Până la urmă tot reuşeam să o conving pe Candra că primise cea mai bună ofertă posibilă, dar chestia asta o s-o facă să-şi piardă mințile de furie. Probabil că înlocuitoarea ei aşteaptă prin preajmă.

Gavin se gândise şi el deja la această posibilitate, dar era

prea discret ca s-o spună.

— Nu, după ştiinţa mea.

— Rahat. Are o păpuşică în aşteptare şi tu ştii asta.

— Şi dacă are?

Richard se putea culca cu câte o femeie în fiecare noapte, chiar în centru, în Time Square şi poziţia lui tot nu s-ar fi clătinat.

Olivia ştia şi ea asta. Numai împotrivirea Candrei de a accepta ceea ce considera a fi o injustă minusculă părticică, o împiedicase să semneze hârtiile până acum. Olivia încercase să o facă să vadă că nu va putea obţine nimic mai mult, dar Candra părea aproape disperată să stoarcă mai mulţi bani.

— Bine. O sun. Şi te-aş sfătui să te ascunzi sub birou.

— *Ce?!*

Contrar aşteptărilor Oliviei, reacţia Candrei a fost o şoaptă îngrozită, nu un strigăt revoltat. Olivia îi repetă condiţiile.

— Nu poate face asta! Am convenit deja…

— Nu ai semnat hârtiile. Din punct de vedere legal, el nu este legat de oferta lui, pentru că tu ai refuzat-o. Poate face tot ce vrea.

— Dar galeria este a *mea.* Eu sunt cea care descopăr artişti, care le clădeşte reputaţia şi face galeria profitabilă. Nu mi-o poate lua!

— Banii lui au cumpărat clădirea. Banii lui au susţinut galeria, au pus-o pe picioare. Numele lui este pe toate cecurile cu care s-au plătit toate facturile. Un avocat deştept.

— Şi crede-mă, Gavin Welles este deştept – poate demonstra că Richard conduce de fapt galeria şi că tu nu eşti mai mult decât decoratoarea vitrinei. Ai fi putut trece galeria

pe numele tău, dar asta este la timpul trecut.

În profesia ei, Olivia vedea zilnic dovezi de incredibilă stupiditate financiară.

— Aş fi făcut-o dacă aş fi fost cât de cât prevenită, spuse Candra cu voce spartă. Dar totul a venit pe neaşteptate; eram în relaţii bune, apoi a intervenit cearta aceea şi a doua zi a completat formularele de divorţ. Nu am avut timp să fac nimic ca să mă protejez.

Timp ca să se protejeze tot a avut, în opinia Oliviei, câtă vreme lucrurile mergeau bine. Dar acum totul era în zadar, apa a trecut de mult peste pod. Se întrebă care să fi fost motivul despărţirii. Candra nu-i spusese niciodată, dar trebuie să fi fost un război total, care să declanşeze o ruptură definitivă atât de brutală. Dar indiferent de motive, Richard fusese distant la întâlnirile lor, controlat şi absolut inflexibil. Nu a făcut nici un singur compromis iar acum adopta o poziţie şi mai dură.

— O să stau de vorbă cu el, spuse Candra cu lacrimi în glas.

— Candra… Olivia oftă. La ce bun? Spune-mi un singur detaliu unde a fost mai flexibil. Semnează hârtiile înainte de a mai pierde zece mii de dolari.

— O să-l fac să-mi redea aceşti zece mii de dolari. O să… Promit că o să semnez hârtiile dacă o să fie de acord.

Candra lăsă receptorul jos şi închise ochii. Îi venea rău de la stomac, atât de rău încât credea că o să vomite. Cu un an în urmă, zece mii de dolari i s-ar fi părut bani de buzunar, dar acum erau vitali. Nu primise nicio veste de la Carson, dar nici nu se aştepta atât de repede. Şantajul nu era un lucru sigur şi până când nu apărea Carson cu banii, nu-şi putea permite să piardă nici măcar un şfanţ. Iar dacă el ar refuza să plătească şantajul, ce ar putea ea face? Publicarea fotografiilor i-ar fi

ruinat lui cariera, poate că ar fi declanşat chiar şi o acțiune penală pentru folosire de droguri, dar asta nu i-ar fi băgat ei bani în buzunar. Singura ei speranță era ca el să se teamă suficient să nu fie expus, ca să-i dea banii.

Dumnezeule, ce-l făcuse pe Richard să ia decizia asta? Când venise la galerie, în urmă cu două zile, fusese distant şi încăpățânat ca întotdeauna, dar cu toate că încercase să o convingă să semneze hârtiile, nu recursese la aceste amenințări. Oricum, ea nu avea altă variantă decât să semneze hârtiile, desigur, nu acum. Dar de ce nu a amenințat-o el atunci?

Trebuia să aibă un motiv. Richard avea întotdeauna un motiv. Era persoana cea mai puțin emoțională, cea mai logică pe care o cunoscuse ea vreodată, ceea ce o făcuse să se simtă în siguranță câtă vreme fuseseră căsătoriți. Indiferent ce se întâmpla, putuse întotdeauna să conteze pe Richard ca să găsească soluția cea mai bună pentru a rezolva o situație.

Ultimatumul nu fusese un bluf; o să facă exact cum a spus. Vroia hârtiile semnate şi divorțul încheiat. Întrebarea era: de ce acum? De ce nu în urmă cu două zile, sau cu două luni? Ar fi putut face asta oricând şi finalul ar fi fost acelaşi.

Înseamnă că acum avea un motiv urgent, pe care nu-l avusese cu două zile în urmă. Trebuia să fie o femeie. Faptul că ea nu descoperise nicio femeie cu care să fi fost de la separarea lor, nu însemna că trăise ca un călugăr. Cunoştea apetitul sexual al lui Richard şi ştia că femeile gravitează automat în jurul lui, ca şi cum le-ar fi transmis semnale subliminale prin care le spunea că îi plăcea s-o facă încet şi des. În acelaşi timp, Richard avea unele opinii ridicol de demodate; dacă ar fi lăsat, în mod accidental, o femeie

însărcinată, ar fi insistat să se însoare cu ea. Acesta era un alt lucru pe care-l ştia despre Richard, îşi spuse ea cu amărăciune: nu trata uşor o sarcină.

Pe de altă parte, el nici nu avea tendința să-şi repete greşelile. Accidente s-au întâmplat, dar acum ar fi de două ori mai atent.

Nu, mai mult ca sigur că îl interesa o altă femeie. Candra se gândi la cineva care să-i ia locul, care să doarmă în patul ei, care să se trezească dimineața alături de Richard, să ia micul dejun împreună cu el şi îi veni să urle. Ar fi făcut orice să poată întoarce timpul la loc, să anuleze acest ultim an, dar nu putea şi trebuia să înceteze să-şi mai piardă timpul cu regrete inutile. Trebuia să se gândească.

Sweeney! Desigur.

Intuiția îi spuse că avea dreptate. Nu se înşelase când surprinsese acea scânteie de atracție, felul în care Richard o privise pe Sweeney. Poate că Sweeney era indiferentă față de Richard – dacă o femeie putea face asta, atunci aceea era Sweeney – dar asta nu însemna că şi el era indiferent față de ea. Dimpotrivă, i-ar plăcea provocarea de a o atrage într-o relație.

Iar Candra putea scoate din asta un avantaj pentru ea. Ştia că putea.

— Pui ceva la cale, spuse Kai intrând în biroul ei fără să ciocănească. Candra se încruntă; Kai devenea de-a dreptul prea cocoş. În curând va trebui să-i taie aripile.

Pe de altă parte, cel puțin putea discuta cu el.

— Cred că am avut dreptate despre Richard şi Sweeney. Brusc, se grăbeşte să finalizeze divorțul.

— A fost de acord cu condițiile tale? Ochii lui Kai

scânteiară. Acesta era efectul banilor asupra lui.

— Nu. Încă joacă tare, dar acum cel puțin cred că pot intra în jocul lui.

— Te joci cu focul. Richard nu tolerează amenințările, o preveni Kai.

— Atunci n-ar trebui să le facă, izbucni ea.

— Ah? Cu ce te-a amenințat?

— Nu contează.

Kai nu ştia că Richard era proprietarul galeriei. Dacă ar şti, ar putea pleca pe loc, lăsând-o baltă. Nu-şi făcea iluzii despre loialitatea lui. Totuşi, Kai era un bun valoros; multe dintre clientele ei erau înnebunite de atracția şi de abilitățile lui.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Să vorbesc cu el.

Ridicându-se, Candra îşi luă geanta din piele scumpă, care îndeplinea dublul rol de poşetă şi de mapă. Din fericire, nu se dusese acasă să se schimbe; era încă îmbrăcată în taiorul clasic pe care-l alesese pentru D.C. În dimineața asta. O să se agațe de orice fir, indiferent cât de subțire era.

— De ce nu-l suni, doar? sugeră Kai.

— Prefer să discut cu el față în față.

Dacă l-ar fi sunat, Kai precis că ar fi tras cu urechea şi ar fi aflat despre galerie.

— Ce te face să crezi că o să vrea să te vadă?

De vreo două ori, Richard refuzase să-i dea drumul în casă, spre amuzamentul malițios al lui Kai şi furia Candrei.

— Ah, cred că de data asta mă aşteaptă.

Privirea lui Richard se plimbă repede peste costum.

— Dai probă pentru un rol pe Broadway? o întrebă el,

lăsând-o să ştie că-i citise subterfugiul. Candra îşi controlă iritarea. Ar fi trebuit să-şi amintească despre cât de atent era la detalii, observând totul.

— Am avut o întâlnire de afaceri în dimineața asta, spuse ea, ceea ce nu era o minciună.

În loc să o conducă sus, în casă, o conduse în biroul lui de la parter, spunându-i astfel, fără cuvinte, că nu mai aparținea acestui loc, în cazul în care ideea trebuia reiterată. Pentru el, Candra nu mai era nimic altceva decât o afacere neterminată – o afacere neplăcută.

O surprindea întotdeauna cât de mic şi de spartan era biroul lui deşi, desigur, fusese limitat în spațiu din cauza dimensiunilor vilei. Dar ar fi putut face mai mult cu mobilierul, sau s-o fi lăsat pe ea s-o facă. Totul în birou era utilitar, chiar şi fotoliul lui mare din piele, pe comandă.

— Înțeleg că avocata ta ți-a transmis noile mele condiții, spuse el rece, aşezându-se şi lăsându-se pe spate, prinzându-şi mâinile pe după cap. Ochii lui negri erau indescifrabili.

Candra se aşează pe un scaun, în fața biroului şi intră direct în subiect:

— Sweeney a avut probleme cu pictatul, o bună bucată de vreme. În sfârşit, ieri mi-a adus câteva din noile ei lucrări, dar este foarte nesigură de ele. Fireşte, i-am spus că sunt minunate, dar adevărul e că s-ar putea să-mi fie greu să i le vând.

Nici măcar o tresărire pe chipul lui.

— Şi pentru ce îmi spui mie asta…?

La naiba, se înşelase ea oare? Nu, nu putea să se fi înşelat şi îl ura pentru că o făcea să se simtă nesigură.

— Te cunosc, scumpule. Am văzut cum te uitai la ea.

Ca şi cum ar fi vrut să i-o tragă acolo, pe loc, în faţa tuturor, îşi spuse Candra cu subită răutate. Simți ghimpele geloziei, dar şi-l smulse.

— Cu ochii mei? sugeră el calm.

— Nu face pe spiritualul, te rog. Îi pot distruge cariera. Nu mi-ar face plăcere asta – mie chiar îmi place de Sweeney – dar dacă va fi necesar…

Candra ridică din umeri.

— Iar eu te pot înlocui chiar de mâine la galerie, dacă va fi necesar.

Cu ochii micşoraţi, Richard se lăsă pe spate. Expresia lui nu mai era impasibilă; era atât de severă încât Candra se pomeni retrăgându-se mai departe de el.

— Dacă faci cel mai mic lucru ca să-i afectezi cariera lui Sweeney, iadul o să îngheţe până o să primeşti o centimă de la mine.

— Deci am avut dreptate, reuşi Candra să spună, dar în sinea ei era alarmată. Într-un fel nu se aşteptase ca el să-i contracareze ameninţările cu altele, din partea lui.

— Oare?

— Atunci de ce ţi-ar păsa de ea?

— Mă pot gândi la câteva motive pentru care nu aş ceda în faţa unui şantaj, spuse el.

Candra ar fi dorit ca el să nu folosească acel cuvânt. Păli uşor.

— Eu nu i-aş spune *astfel.*

— Şi cum i-ai spune? Dacă te plătesc, te vei abţine să distrugi o carieră. Mie îmi sună foarte mult a jecmănire.

Richard se ridică în picioare şi o apucă de braţ, obligând-o să se ridice de pe scaun.

— Ieşi afară.

— Richard, stai!

— Am spus să ieşi afară.

O împinse spre uşă, sub privirile uluite ale celor doi asistenți. Jena îi înroşi obrajii.

Candra se smulse ca să-şi elibereze brațul şi se întoarse în loc, cu fața la el.

— O să te fac să regreți că mă tratezi astfel, spuse ea cu glasul sugrumat de lacrimi.

— Semnează hârtiile, spuse el deschizându-i uşa şi împingând-o afară. Dacă nu, *tu o* să regreți.

CAPITOLUL OPT

Sweeney se învârtea într-una, studiind pânzele fără să le vadă cu adevărat. Dar în fond, ce conta? Părea să-şi fi pierdut abilitatea de a-şi judeca propria muncă, dar Candra era entuziastă, deci tot ce putea face acum era să ducă la galerie lucrările terminate şi să continue pe linia asta.

Căutase adresa lui David şi Jacob Stokes, avocați şi le trimisese schița tatălui lor, însoțită de câteva cuvinte de condoleanțe. Apoi îşi petrecuse restul zilei lucrând, doar lucrând, aplicând vopseaua automat pe pânză, fără să se gândească la ce făcea.

Multe lucruri tulburătoare i se întâmplaseră în ultimul an şi în cea mai mare parte considera că le tratase cu remarcabilă stăpânire de sine. Deşi nu reuşise să găsească vreo explicație logică, cum ar fi o experiență trăită într-o stare de comă, sau să fi fost trăsnită, după care să devină brusc capabilă să vadă fantome, găsise cel puțin resursele să facă referințe *la*

numeroşi alţi oameni care pretindeau a avea aceeaşi abilitate. Trebuia să-i creadă, nu? Cum ar pretinde cineva că vede spirite, dacă nu le vede? Nu era chiar ceva ce ai fi vrut să scrii în formularul unei aplicații pentru o slujbă.

Dar în toate cărțile tratând subiecte paranormale pe care le citise, nu găsise nimic care să-i explice scena morții pe care o pictase ea. Nu-şi amintea când a pictat-o, deci trebuia să accepte că fusese somnambulă şi că pictase tabloul în somn. Când ieşise să expedieze poşta, se oprise la bibliotecă şi căutase câteva cărți despre somnambulism, dar încă nu avusese timp să le citească. Le răsfoise totuşi şi găsise explicația potrivit căreia somnambulii se află adesea într-o stare de stres.

Ei, da. Ca şi cum a vedea stafii ar fi fost relaxant. Doar că ea vedea stafii de un an şi abia în noaptea în care a murit vânzătorul a avut prima ei manifestare de somnambulism. Dar cărțile nu vorbeau despre *pictatul* în somn.

Dar nici măcar asta nu o deranja prea mult. Faptul că ghicea răspunsurile la *Jeopardy!* înainte de a auzi indiciile, era puțin îngrijorător, dar nu alarmant. Oricine urmărise show-ul ca ea, în ultimii doi ani, devenise familiar cu categoriile şi cu răspunsurile posibile şi ocazional, ghicea. Rata succesului ei era mai mare decât atât, aproape sută la sută, dar cei puțin putea să raționeze pe tema asta.

Dar nu putea raționa pe ideea pictatului ei în vis, mai ales a scenei morții unui om despre care nu ştiuse că murise. Asta nu era doar norocul, era… ciudat. Straniu. Supranatural.

Pe cine vroia ea să amăgească? Ştia cuvântul care se potrivea, pentru că îl întâlnise de multe ori în studiile ei despre stafii.

Clarvăzătoare.

Se străduia să-şi înfrângă o senzaţie de panică. Asta o îngrozea mai mult decât orice i se întâmplase. Crezuse că situaţia ei era statică, dar dimpotrivă, părea să se intensifice, cu noi situaţii în care era aruncată, exact când crezuse că începuse să le stăpânească pe cele vechi. Se adaptase chiar la ideea de a vedea stafii, deşi nu era nici amuzant şi nici plăcut, aşa cum era, de exemplu, efectul ei asupra semafoarelor şi al creşterii plantelor.

Jeopardy! fusese, probabil, semnalul începutului clarviziunilor ei. O terifia ideea că pânza ei cumplită reprezentând scena morţii era doar următorul pas într-o progresie în care va vedea masacre, accidente de avion, foamete şi molime. Ce conta că plantele ei erau frumoase, când mental va trăi cu constanţa morţii şi a suferinţei? Partea din pictură pe care o iubea ea cel mai mult era crearea de frumos iar noul curs ameninţa să i-o răpească.

Întotdeauna se bucurase de singurătate, dar acum, pentru prima oară, dorea să nu fie singură. Chiar şi un câine sau o pisică ar fi mai bune decât sentimentul de a fi absolut singură, cu nimeni care să o ajute la nevoie.

Putea întotdeauna să-l sune pe Richard.

Tentaţia era aproape copleşitoare. El ar fi ţinut-o aşa cum mai făcuse, iar ea putea să doarmă, caldă şi în siguranţă, în braţele lui. Niciodată înainte nu se mai simţise aşa cu cineva şi în niciun caz cu părinţii ei. Crescuse ştiind că trebuia să se descurce singură, că nu exista o poală moale, confortabilă, în care să se poată odihni. Nu că poala lui Richard ar fi fost moale; avea amintirea foarte clară a cât de exact de tare fusese. Şi nici foarte confortabilă nu fusese poala lui. Dar se

simțise în siguranță și… și adorată. Sau măcar dorită.

Nu-l putea suna. Procedase cum trebuia, expediindu-l, iar motivele ei încă mai existau. Știa că principiile ei despre moralitate erau cu mult mai severe decât se considera în general normal, dar după ce văzuse răul făcut de infidelitățile părinților ei, care nu țineau seama de nimic, a fost o minune că nu se retrăsese la mânăstire. Era, acum, mai mult decât uşor derutată de dorința pe care care o resimțea Richard față de ea, dar era de-a dreptul uluită de propria ei dorință pentru el. Aşa ceva nu i se mai întâmplase vreodată şi nu era convinsă că va şti să-i reziste. Nevoia de a se culca cu el era atât de puternică încât şi acum simțea cum se contractă, doar gândindu-se la el. Cu Richard în preajmă, îşi spuse ea, nu-i va mai fi niciodată frig. De fiecare dată când ar fi trecut-o un fior, se putea strecura în poala lui ca să o încălzească, poate dinlăuntru, înspre afară.

Nu! Trebuia să pună stop acestei linii de gândire chiar acum, altfel se pomenea sunându-l fără să ştie. Dar avea o imagine atât de clară a ei călare pe el, cu gura lui împrăştiindu-i săruturi pe sâni şi cu mâinile lui mari ținându-i coapsele, în timp ce o mişca în sus şi în jos…

Ah, la naiba. Încetează, se admonestă singură. În viața ei existau probleme serioase, iar ea se lăsa distrasă gândindu-se la Richard. Mama Natură manipulase jocul în propria-i favoare, făcând atracția sexuală atât de al naibii de fascinantă încât odată ce o simțeai, nu mai puteai renunța la ea. Pe de altă parte, gândindu-se la Richard, imaginându-şi-l gol, era cu mult mai plăcut decât să se gândească la moarte şi la clarviziuni.

Recunoscu în sinea ei că în parte se aşteptase ca el să o sune sau să vină aici, astăzi. Dacă l-a citit corect şi credea că-l

citise, cel de al doilea nume al lui era perseverența. Chiar dacă acceptase să o lase liniştită, promisese totodată că acest lucru dintre ei, indiferent ce era, nu se terminase. O să *mă întorc,* îi spusese el şi ea ştia că vorbea serios. Întrebarea era cât timp va sta el departe şi când se va întoarce? Spre ruşinea ei, sperase să-l vadă astăzi.

Dar nimeni nu sunase la uşă cât a fost ziulica de lungă, iar ora de culcare se apropia cu repeziciune. Nu dormise bine noaptea trecută – fusese tensionată după întâlnirea de dimineață cu Richard şi după întâlnirea de după masă, cu stafia vânzătorului – dar chiar dacă era obosită, nu vroia să se culce. Îi era frică să adoarmă, da, teamă că se va scula ca o somnambulă sau că va intra în transă sau orice se întâmplase data trecută şi că va picta o altă scenă de moarte. Îi plăcuse întotdeauna să doarmă, iar acum această plăcere îi fusese răpită. Gândul acesta o înfurie şi o sperie totodată. Mai ales o sperie.

Teama era ceva ce cunoscuse rar în viața ei, mai ales în viața ei de adult. Odată, copil fiind, petrecuse două zile singură, pentru că tatăl ei îl luase pe fratele lui la o filmare iar mama ei plecase la o petrecere şi uitase să mai vină acasă, iar ei îi fusese foarte, foarte frică atunci. Nu avea decât nouă ani şi îi era teamă că părinții ei o părăsiseră şi că nu se vor mai întoarce niciodată acasă. Şi altădată, pe când avea paisprezece ani, unul dintre nenumărații iubiți ai mamei ei – îl chema Raz, niciodată nu o să uite numele ăsta – căzuse de acord cu mama ei că Sweeney era destul de mare ca să afle despre sex.

Din fericire amândoi erau atât de băuți, încât Sweeney reuşise să se smulgă şi să fugă. Cu inima bubuindu-i atât de tare în piept, încât se speriase că o să leşine şi atunci vor pune

mâna pe ea, alergase jos, la subsolul imobilului cu apartamente şi se ascunsese în spălătorie, ştiind că mamei ei nu-i va trece niciodată prin cap să o caute acolo, pentru că nu călcase niciodată în locul acela. Se ghemuise între o maşină de spălat şi perete vreme de ceea ce i se păruseră ei ceasuri, temându-se să se întoarcă înapoi în apartament, în cazul în care Raz ar fi aşteptat-o. Într-un târziu, cuprinzând-o mai mult dezgustul decât frica, scosese coada de la un mop şi astfel înarmată se întorsese în apartament. Nu-i plăcuse să stea ascunsă în spălătorie; aşa că revenise în camera ei, la confortul cărților şi picturilor ei şi dacă cineva ar fi deranjat-o, i-ar fi ars una în cap, cât de tare ar fi putut.

De-a lungul anilor îşi cultivase obiceiul de a înfrunta problemele, în loc să se ascundă de ele, dar în cazul de față niciuna dintre variante nu părea prea grozavă. Cum să te confrunți cu ceva atât de nebulos? Clarviziunea nu era ceva ce puteai vedea sau atinge. Era pur şi simplu acolo, ca ochii albaştri; ori îi ai, ori nu. La fel şi cu clarviziunea.

Faptul că avea ochi albaştri nu o speria, dar clarviziunea, da. Ea, în sine, te îngrozea suficient, dar acum, privind în urmă, vedea tot ce se petrecuse în ultimul an ca într-o progresie, de la plante la semafoare, la stafii, la clarviziune. Privind astfel lucrurile, nici nu îndrăznea să ghicească ce va urma. Levitația? Sau poate va începe să dea foc lucrurilor doar uitându-se la ele?

Încercă să se amuze, dar de data aceasta simțul umorului nu-i funcționă.

Învârtindu-se însă prin atelier, cu teama să se ducă la culcare, se gândi din nou cum se ascunsese în spălătorie când avea paisprezece ani şi îi veni să urle. În fond, nimic nu se

întâmplase noaptea trecută şi doar pentru simplul fapt că pe măsură ce se gândea la pictatul ei în somn se îngrijora tot mai mult, nu însemna că asta i se va întâmpla în fiecare noapte. Poate că multă vreme de acum înainte nu i se va mai întâmpla, până când altcineva pe care îl cunoştea avea să moară…

Asta era. O mulțime de oameni mureau zilnic în New York, dar niciuna dintre morțile lor nu-i provocase o criză de somnambulism. Dar pe vânzătorul de hot dogs îl cunoscuse, deci moartea lui o tulburase la nivelul subconştientului.

Pentru prima oară se întrebă cum murise. După ce-l văzuse ieri, fusese prea şocată să se gândească la asta iar el părea o stafie cât se poate de sănătoasă. Dar în scena pe care o pictase ea, din nări i se prelingea sânge şi era clar că suferise o rană la cap. Să fi fost lovit de o maşină sau să se fi prăvălit de pe scări? Oare cât de corectă era pictura ei?

Sweeney se înfioră. Nu vroia să cunoască răspunsul la această ultimă întrebare.

Se înfioră din nou şi îşi dădu seama că îi era foarte frig. Era şi foarte obosită, foarte somnoroasă şi decise să nu mai stea o clipă în plus, să se îngrijoreze de lucruri pe care nu le putea controla. Îşi puse pijamaua şi se urcă în patul cald, ghemuindu-se ca o minge şi aşteptând ca pătura electrică să-şi transfere căldura în carnea ei.

Chiar înainte de a adormi, prin minte îi trecu, somnoros, gândul că Richard era în pat cu ea şi că nu mai avea nevoie de perna electrică să-i țină de cald.

Imediat după miezul nopții oftă adânc, începând să respire repede, profund. Trase agitată de cuverturi, luptându-se cu păturile. Mormăi indistinct, rotindu-şi capul ca şi cum ar fi

vrut să scape de ceva.

În tăcerea nopții, brusca întrerupere a respirației era la fel de perceptibilă ca şi gâfâitul care o precedase. O clipă infinită rămase absolut nemişcată, apoi respirația îi reveni cu o inhalare prelungă, lentă.

Deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Dând deoparte pătura grea, coborî din pat şi începu să umble în linişte prin apartament. Când ajunse în atelier, puse pe un şevalet o pânză goală, rămase o vreme cu mâna ridicată ca şi cum şi-ar fi cântărit următorul pas, apoi alese un tub de vopsea şi începu.

Frigul a trezit-o. Se cuibări sub cuverturi, întrebându-se de ce nu mai funcționa pătura electrică. Dar chiar şi aşa, cuibul pe care şi-l făcuse păstrase căldura. Îşi croi drum prin încurcătura de cuverturi ca să se uite la conectorul păturii. Spre surprinderea ei, luminița chihlimbarie era aprinsă, deci pătura trebuia să fie caldă. Găsi un fir şi-şi apăsă mâinile pe el. Îi putea simți căldura, care însă nu părea să se transfere asupra ei.

Se uită la ceas şi-şi ridică sprâncenele a mirare. Era aproape ora nouă, ori ea rareori dormea după răsărit. Nu avea nicio întâlnire programată, nicio urgență, dar frigul o scoase totuşi din pat. Se opri să regleze termostatul cât mai sus, apoi se duse la baie şi porni duşul, potrivind apa cât de fierbinte o putea suporta pielea ei. Când îşi scoase pijamaua şi intră sub duş, tremura efectiv de frig.

Lăsă apa fierbinte să-i curgă pe cap şi pe spate, încălzindu-i şira spinării. Tremuratul încetă, tensiunea dispărea, muşchii începură să se relaxeze. Poate că *era* totuşi ceva fizic care nu mergea la ea, îşi spuse aproape prăbuşindu-se, în timp ce

trupul i se relaxa. Fiorii de frig începuseră cam în acelaşi timp cu celelalte probleme, dar asta nu însemna că exista o legătură între ele. Nu trebuia să-i spună totul doctorului, doar că îi era în permanență frig. Acceptarea conştientă a necesității consultării unui medic, o surprinse.

În timp ce se ştergea, pielea i se aspri, cuprinsă de un alt fior. Înjurând în barbă, se îmbrăcă repede. Nu fusese cea mai bună idee să-şi ude părul, pentru că nu avea foen. O singură încercare dezastruoasă de a-l folosi avusese ca rezultat ceva asemănător cu o explozie de păr în jurul capului, convingând-o să îşi lase buclele să se usuce natural, în loc să le înfoaie cu foenul. Înfăşurându-şi un prosop în jurul capului, se duse la bucătărie pentru prima ei ceaşcă de cafea.

Lumina cafetierei era stinsă, dar cana era plină. Încruntându-se, atinse cana şi constată că era rece.

— La naiba, bombăni ea. Cafeaua se făcuse la timp, doar că ea nu se sculase să o bea şi încălzitorul se stinsese automat după două ore, un alt exemplu al modului în care fabricantul încerca să se protejeze împotriva acționării lui în judecată, de către clienții uituci sau neglijenți, care-şi lăsau cafetierele pornite, provocând eventuale incendii.

Îşi turnă cafea într-o cană şi o băgă în cuptorul cu microunde, apoi vărsă restul de cafea în spălător şi puse la făcut cafea proaspătă. Exact când termină, sună soneria cuptorului. Cafeaua încălzită avea un gust groaznic, ca de şosete murdare, dar era barem fierbinte, ceea ce conta acum.

În apartament nu se făcuse mai cald. Trebuia să-l sune pe Richard, să-i spună să repare sistemul de încălzire, se gândi ea disperată. Se aplecă şi puse mâna pe gura de ventilație şi simți revărsarea aerului cald. Înseamnă că sistemul de încălzire

funcționa. Se duse la termostat să verifice temperatura; erau deja douăzeci şi nouă de grade şi jumătate, iar aparatul nu mergea decât până la treizeci de grade.

Nu trebuia decât să aibă răbdare până când i se va usca părul, îşi spuse ea. Din cauza asta îi era atât de frig. Nu-i venea să-şi scoată prosopul din cap, dar bunul simț îi spunea că liber, părul i se va usca mai repede la căldura din apartament. Strângând din dinți şi îmbrățişându-se de frig, îşi scoase prosopul. Totuşi, aerul de pe părul ei ud nu părea rece. Poate că nu era chiar atât de rău.

Luând cu ea ceaşca, îşi pulverizã pe păr un spray pentru descurcat, îşi trecu apoi degetele prin el şi observă că aproape se uscase. Oglinda reflecta o față albă, înfrigurată. Dinții începură să-i clănțăne.

— Ce privelişte minunată, îşi spuse ea.

Îşi mai turnă cafea şi o porni spre atelier. Mâinile îi tremurau atât de tare încât nu ar fi fost în stare să picteze, dar obiceiul îi era încarnat, aşa încât intră.

Pe şevalet se afla o pânză nouă.

Sweeney rămase în uşă, groaza înghețându-i stomacul, ca o grăsime închegată. Îşi simți trupul ca plumbul. Nu din nou. Nu încă unul. Pe cine a mai omorât de data asta?

Nu, îşi spuse ea cu înverşunare. Ea nu omorâse pe nimeni. Nu pictura ei provocase moartea vânzătorului, mai curând moartea lui o făcuse pe ea să picteze. Dar dacă asta se întâmpla doar când cineva pe care îl cunoştea ea murise… Nu mai vroia să ştie cine se afla în tabloul ei; nu vroia să piardă pe cineva drag. Dacă – dacă era Richard?

Nu era pregătită pentru violența durerii care-i strânse stomacul, înghețându-i plămânii, contractându-i inima. *Nu*

Richard, imploră ea. Doamne Dumnezeule, nu Richard.

Fără să ştie cum, picioarele ei se puseră în mişcare, deşi nu era conştientă că traversa încăperea. Reuşi să se oţetească şi să se plimbe în jurul şevaletului, poziţionându-l astfel încât lumina puternică a dimineţii să cadă direct pe pânză. Şi fără să ştie cum, reuşi să se uite la pânză.

Pânza era aproape goală. Se uita la ea, uşurarea cuprinzând-o atât de brusc şi de total, încât aproape că nu o putu suporta. Deci nu era o scenă de moarte. Nu Richard. Poate… poate că asta însemna că presupunerea ei era total greşită, că somnambulismul şi pictatul în transă nu aveau în mod necesar de a face cu moartea. Atunci fusese doar o coincidenţă, încă o piesă adăugată lucrurilor ciudate care i se întâmplau.

Pictase pantofi. Doi pantofi, unul de bărbat, altul de femeie. Pantoful bărbătesc era cel mai terminat şi arăta ca şi cum începuse să-l picteze de la piciorul din ei. Nu terminase pantoful de damă, un escarpen cu un toc foarte înalt, după cum părea, oprindu-se înainte de a fi ajuns la toc. Nu exista niciun fundal, nicio sugestie de loc, nimic altceva decât pantofi. Doar pantofi.

Râse încetişor, tremurând de uşurare şi de fericire. Se lăsase pradă tuturor acestor chestii ciudate, dăduse frâu liber imaginaţiei. Aproape că i se făcuse rău la gândul că Richard murise, când nu avea niciun motiv să ajungă la o asemenea concluzie isterică.

Fredonând, cuprinzându-şi cana de cafea cu ambele mâini în efortul de a-şi încălzi degetele, se duse înapoi în bucătărie ca să-şi improvizeze un mic dejun şi să mai bea puţină cafea. Sigur că în curând o să se încălzească şi o să se poată apuca de lucru.

Dar senzația de frig se intensifică, făcând-o să se scuture atât de violent încât abia reuşi să mănânce o felie de pâine prăjită, iar încercarea de a bea din cafeaua fierbinte devenise periculoasă. O *durea,* muşchii îi erau cumplit de tensionați. Luă o pătură şi se aşează jos, peste una din gurile de ventilație, făcându-şi un cort, ca să păstreze căldura în jurul ei.

De ce i se întâmpla din nou asta? De ce acum, de ce nu ieri dimineață? Singura dată când frigul fusese la fel de intens, a fost în dimineața care a urmat pictării scenei morții bătrânului vânzător. Nu, acum era mai rău. Acum îi era frig aşa cum nu-i mai fusese niciodată.

Trebuia să aibă legătură cu episoadele de somnambulism. O dată, putea fi o coincidență, dar nu de două ori. Nu-şi imagina ce putea face ca să declanşeze o reacție atât de extremă, dar în clipa de față singurul lucru care conta era să se încălzească. După aceea o să se gândească la cum şi de ce.

O crampă cumplită îi înțepeni coapsa stângă. Sweeney gemu, îndoindu-se de durere, masându-se. Reuşi să-şi relaxeze muşchiul, dar după câteva momente o cuprinse o nouă crampă. Se frecă gemând, apoi îşi întinse picioarele, cu grijă. Tremuratul constant îi contracta muşchii. O durea acum fiecare articulație, fiecare muşchi.

Începu să plângă, nefericită. Se simțea ca un bebeluş plângăcios, dar o durea atât de rău încât nu se putea stăpâni. Nu ştiuse că era aşa de dureros să-ți fie frig. De ce nu-i înghețau lacrimile pe obraji? Pentru că senzația asta era, deşi ştia că în cameră era cald.

Data trecută o încălzise Richard. Nu mai putea suporta durerea; dorea din tot sufletul ca el să fie acum aici.

Înfăşurată în pătură, se târî la telefonul fără fir şi-l ridică din

suport. Era surprinsă să constate de câtă energie avea nevoie ca să se mişte, de cât de înceată era şi simți prima muşcătură a spaimei că totuşi, condiția ei era într-adevăr serioasă şi nu doar un inconvenient major.

Nu-i cunoştea numărul. Niciodată nu o sunase pe Candra acasă şi îşi aminti vag că i se spusese că numărul privat nu figura în carte. Dar figura telefonul de serviciu al lui Richard şi dacă nu avea vreo întâlnire în altă parte, ar trebui să fie acum acolo. Se luptă cu paginile grele, albe, din poala ei, căutând şi mormăind „Richard Worth, Richard Worth" … într-un oraş de dimensiunile New Yorkului, trebuie să existe multe nume la fel, dar ea putea să-l găsească pe Richard Worth al ei, după adresă. Ah, uite-l. Formă numerele, apoi se ghemui şi mai mult în pătură.

Răspunse o voce de femeie.

— Cu ce vă pot ajuta? o întrebă ea cu bunăvoință.

— Pot să vorbesc cu Richard, vă rog? Poate că ar fi trebuit să spună domnul Worth, în loc de Richard.

— Cum vă numiți?

— Sweeney.

— S-w-e…?

— S-w-e-e-n-e-y.

Nu avea un nume dificil, îşi spuse ea furioasă. De ce le era oamenilor atât de greu să-l pronunțe? Ah, da, dinții ei clănțăneau atât de tare încât probabil că se făcea greu înțeleasă, aşa că îi acordă credit femeii.

— Sweeney. Ce s-a întâmplat? îi răsună în ureche glasul lui Richard, doar peste câteva clipe.

— Cum ţi-ai dat seama? îl întrebă ea, slab.

— Că s-a întâmplat ceva? Cum altfel m-ai fi sunat?

Încercă să râdă dar nu reuşi.

— Mi-e frig, spuse ea, uluită de tonul plângăreț din glasul ei. Ah, Dumnezeule, Richard, mi-e atât de frig încât cred că aş putea muri.

— Vin imediat la tine. O să fii bine.

Tonul lui era calm, liniştitor.

Pentru că îi spusese el aşa, Sweeney se agăță de ideea asta, aşteptându-l. O să fie bine. Ei o să ajungă repede aici şi o s-o încălzească cu căldura miraculoasă a trupului său.

— O să fiu bine, şopti ea în timp ce picioarele începură să-i fie din nou cuprinse de crampe şi nici măcar nu se mai putea târî înapoi la gura de încălzire. Lacrimile îi inundară din nou fața; şi le şterse cu pătura. Nu vroia să plângă ca o proastă, când o să apară el.

O să trebuiască să descuie uşa. Încercă să se ridice şi se prăbuşi la loc cu un strigăt, când coapsele îi fură cuprinse de o crampă. Ştia că trebuia să aştepte până la sosirea lui, că era periculos să laşi neîncuiată o uşă de intrare, dar la naiba, dacă nu se va mai putea mişca deloc, atunci? îşi masă muşchii tensionați de cârcei, afundându-şi adânc degetele în ei, într-un efort sălbatic de a-şi câştiga câteva minute de relativ confort. Un minut ar fi suficient, exact cât să ajungă la uşă şi să o descuie.

Dacă nu putea merge, se putea târî. Dacă nu se putea târî, se va trage singură, din umeri. Dar *va ajunge* la uşă.

Îşi trase sub ea piciorul drept, împingându-se în sus şi răsuflând uşurată când nu simți crampa. Întreg trupul îi tremura violent, de frig dar şi ca o reacție la permanentul dârdâit. Era incredibil de slăbită. Cum putea dârdâitul să te debiliteze în halul ăsta? Oare dârdâitul nu era modalitatea

trupului de a produce căldură?

Nu se putea ridica. Deşi în clipa asta picioarele nu-i erau cuprinse de crampe, pur şi simplu nu avea energia să se ridice. Se târî cam un metru, apoi se prăbuşi pe o parte, respirând greu din cauza efortului. După câteva momente începu să se rostogolească, cu pătură cu tot, ca un imens cârnat uman. În fond, dacă toți copiii mici puteau folosi rostogolitul ca un mijloc de locomoție, de ce n-ar putea şi ea?

Râse tare la spectacolul pe care-l oferea, dar apoi începu să plângă, pentru că fiecare muşchi o durea îngrozitor. În sfârşit la uşă, se întinse să ajungă la clanță, apoi se ridică în genunchi. Din această poziție putea ajunge, la limită, la cele două yale. Le deschise, cu mare chin, apoi se ghemui într-o parte, lângă uşă, aşteptându-l pe Richard.

CAPITOLUL NOUĂ

Când auzi soneria, tresări. Nu ştia cât timp trecuse.

— Richard?

Soneria sună din nou şi îşi dădu seama că vocea ei era prea slabă ca să treacă prin lemn. Inspiră adânc, ținându-şi apoi răsuflarea, ca să câştige câteva momente fără dârdâit.

— Richard, strigă ea, nepermițându-şi să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă altcineva ar fi după uşă.

— Sunt aici. Deschide-mi.

— Este des-descuiată.

Richard deschise uşa, se uită jos, o văzu ghemuită acolo şi spuse „La naiba”, pe un ton calm, foarte controlat, închise şi încuie uşa, se aplecă şi o luă în brațe, fără efort.

— De când te ține chestia asta? o întrebă în timp ce o ducea

repede la canapea.

— D-de când m-m-am sculat. De p-pe la n-nouă.

— Parcă ai fi în Sahara, aici, spuse el preocupat.

O depuse pe canapea, îndepărtă pătura de pe ea şi apoi, cu mişcări iuți, sigure, îi descheie jeanşii şi i-i dădu jos. De-a lungul picioarelor.

— H-hei! Să pari indignat şi revoltat era greu, când dinții îți clănțăneau, îşi spuse ea.

— Fără comentarii, spuse el trăgându-i sveterul peste cap. Nu avea sutien, pentru că nu purta niciodată, în casă. Sfârcurile i se întăriseră în două mici proeminențe. Dădu să-şi acopere sânii cu brațele, apoi abandonă ideea, preferând să se cuprindă cu ele, ca să-şi conserve căldura. Pleoapele îi căzură greoaie.

— Să nu adormi, îi porunci el.

— N-nu ad-dorm, promise ea, sperând că nu minţise.

Îi lăsă şosetele în picioare şi începu să se ocupe de propriile lui haine. Astăzi nu purta costum, observă ea, doar pantaloni lejeri şi o cămaşă de mătase. Richard îşi descheie cămaşa cu degete agile şi-i dădu drumul pe jos. Îşi aruncă pantofii şi-şi descheie cureaua de la pantaloni în acelaşi timp, dezbrăcându-se la fel de eficient cum o dezbrăcase pe ea. Pantalonii lui căzură pe podea şi el îşi smulse şosetele, întinzându-se apoi lângă ea, strângând-o în brațe, strivind-o aproape de speteaza canapelei.

— Încetişor, murmură el, simțindu-i tremuratul convulsiv şi trăgând pătura peste ei.

Îşi vârî picioarele sub ale ei şi una din mâinile lui mari, sub capul ei, trăgându-i fața în scobitura dintre gâtul şi umărul lui, obligând-o să respire aer încălzit de trupul lui.

Şocul căldurii lui fu atât de intens, încât Sweeney crezu că o să leşine. La început nu conştientiză decât căldura, care o învăluia, strecurându-se prin pielea ei şi pătrunzându-i până în măduva spinării. Richard o ținea strâns lipită de el, ajutând-o să-şi revină din tremurat, transferându-i din forța lui.

— Nu plânge, îi şopti el, făcând-o conştientă că încă plângea şi îi şterse fața cu pătura.

După vreo cinci minute care ei i se părură ore, tremuratul se amelioră o clipă, permițându-i să se relaxeze. Zăcea ca gelatina în brațele lui, respirând greu, apoi monstrul o prinse din nou în fălcile lui, făcând-o să dârdâie până când dinții începură să-i clănțăne.

Următoarea perioadă de grație dură ceva mai mult, suficient de mult ca ea să înceapă să creadă că trecuse totul. Căldura trupului lui Richard continua să se reverse peste ea, prin ea, ajungând la miezul central al gheții, pe care nicio cantitate de cafea, de apă fierbinte sau de aer încălzit nu fusese în stare să-l atingă. Richard transpira; îi putea simți umezeala pe pielea lui. Sweeney încercă să se întindă, să-şi relaxeze muşchii obosiți de crampe, dar mişcarea îi declanşă o nouă criză de tremurat.

Richard o ajută să treacă şi prin asta, şoptindu-i în ureche cuvinte încurajatoare. Ea nu avea nevoie să fie încurajată, îşi spuse confuză. Richard era aici, deci sigur că o s-o încălzească din nou. Ciudat cum de era atât de sigură de asta.

Se linişti din nou, stând nemişcată în brațele lui. Minutele îşi ticăiau trecerea, încăperea era tăcută, cu excepția sunetului respirației lor şi al bătăilor puternice ale inimii lui, sub urechea ei.

Era goală, doar cu chiloțeii şi şosetele pe ea. El avea şi mai puțin pe el, doar o pereche de boxeri strâmți. Părul aspru de pe

pieptul lui îi zgâria sfârcurile, ținându-le întărite chiar dacă nu-i mai era frig. El era foarte tare, îşi spuse ea adormită, periindu-şi buzele de umărul lui, fără să-şi dea sema ce făcea. Îşi mişcă degetele pe umărul lui, simțindu-i forța sub piele, în timp ce cobora mângâierea în jos, spre umflătura tricepşilor. Chiar şi pieptul lui era dur, iar picioarele îi erau grele de muşchi.

Erecția lui o împunse în stomac. Un alt fel de căldură o invadă, strecurându-i-se printre picioare. Se mişcă instinctiv, împingându-şi coapsele în el ca o acceptare periculoasă, dar conştientizarea veni o secundă după gest. Chiar şi atunci, nu se retrase. Contactul era atât de plăcut, atât de firesc. El o sărută pe frunte, o mângâiere înceată, tandră.

— Ți-e cald acum? o întrebă şi ea confirmă din cap.

— Bine.

Îi simți răsuflarea peste ochii ei închişi.

— Somnoroasă?

— Îhîm.

— Atunci dormi, Sweeney…

Cel puțin aşa credea că spusese Sweeney. Ceva în legătură cu numele ei suna diferit, dar nu îşi dădea seama ce anume. Inhală cu o precizie lentă, profundă, aspirând în plămâni mirosul lui încins şi simțind că ceva adânc în ea începea să cedeze.

Mâna lui îi acoperi sânul, degetul lui aspru şi bătătorit frecându-i uşor sfârcul. Ea nu crezuse niciodată că sânii puteau fi această minunată sursă de plăcere descrisă în cărți şi în filme, nesimțind niciodată altceva decât iritare când vreun băiat îi apuca pe ai ei şi trăgea de sfârcuri şi aştepta ca ea să devină incoerentă de plăcere, când ceea ce simțea cu adevărat

era că-i venea să-i ardă una peste mutră. Dar nu-i venea să-i ardă una lui Richard. Mişcarea circulară a degetului lui îi produse un fel de căldură pişcătoare în sfârc, apoi o insuportabilă întărire şi o senzaţie de fierbinţeală îi coborî de la sâni direct în vintre, explodând acolo şi împrăştiind un alt fel de căldură în tot corpul. Gemu, un mic scâncet de plăcere.

El repetă mişcarea iară şi iară, plăcerea clădindu-se cu fiecare secundă, până când păru să-i cuprindă tot corpul. Devenise parcă incandescentă de atâta căldură acum, pe dinăuntru şi pe dinafară. Se mişca înainte şi înapoi, se apăsa de el, din nou înainte şi înapoi, ca un inexorabil val de maree. Ultima vagă rămăşiţă de prudenţă fu şi ea alungată de valul plăcerii fizice, pure.

O apucă de păr, ridicându-i capul în sus. Gura lui i-o acoperi pe a ei, intensificând leneş presiunea, până când buzele ei se desfăcură. Atunci îşi înclină capul şi o sărută adânc şi apăsat, cu lovituri ritmice de limbă. Sweeney nu deschise ochii, nu-i putea deschide, pierdută într-o combinaţie de oboseală şi dorinţă pe care o cereau şi o negau amândoi.

Richard se mişcă puţin aranjându-şi poziţia, pentru ca muchia dură a penisului său să se cuibărească pe proeminenţa ei. Simţi cum i se desfac pulpele catifelate, o idee doar, iar el se aşeză între ele. Sweeney tresări, alarma acţionând prin ceaţa dorinţei şi mişcarea aceasta uşoară o făcu să se frece de penisul lui într-un fel care îi inundă de plăcere terminaţiile nervoase. Dacă cele două straturi de material ale chiloţilor lor nu ar fi existat între ei, acum el ar fi fost deja în ea, pentru că ea nu-şi putea stăpâni mişcarea convulsivă a coapselor. Richard gemu, de undeva din adâncul gâtlejului, sunetul vibrând în gura ei.

Îşi simţea trupul ca un arc, firul fierbinte al senzaţiei întinzând-o mai mult, mai mult, arcuind-o spre el. Scoase un sunet mic, disperat, agăţându-se de el în nevoia ei, coapsele ei deschizându-se în timp ce încerca să călărească repede creasta erecţiei lui. O durea din nou, un alt fel de durere, fierbinte şi goală, o nevoie iraţională. Richard îi luă fundul şi i-l frecă de el şi totul în ea se încordă, aducând-o în pragul exploziei un moment lung, insuportabil, înainte ca tensiunea să se elibereze şi ea să se convulsioneze în valuri imense de plăcere. Îşi auzi propriile strigăte, slabe şi sălbatice, astupate de sărutul lui, după care o vreme nu mai ştiu nimic.

Simţurile ei începţoşate îşi recâştigară treptat funcţiile. Transpira, constată ea cu uluială; trupul ei strălucea de umezeală. În timp ce bătăile inimii îi încetineau, îşi dădu seama că ale lui, nu, dar atingerea lui era blândă, când o aşeză cu capul pe braţul lui, ca pe o pernă.

— Dormi acum, şopti el.

Nu avea altă alegere. Muşchii ei erau ca apa, incapabili să funcţioneze.

— Am avut un orgasm, reuşi ea să spună, auzindu-şi propria surpriză.

— Ştiu, spuse el cu un chicot încet, amuzamentul lui fiind reţinut, dar sincer. Îşi cuibări faţa la pieptul lui, respirând adânc şi adormi ca un copil.

Richard trase puţin în jos pătura umedă de transpiraţie. Nu vroia să mai declanşeze o altă alarmantă criză de frig, dar nici nu vroia ca vreunul dintre ei să facă un atac de căldură. Era atât de cald în apartament încât abia mai putea respira. Curgea transpiraţia de pe el ca după cel mai total sex pe care-l făcuse vreodată; răspunsul ei fusese rapid şi intens şi extrem de

surprinzător. Niciodată nu mai avusese o senzație atât de puternică, dar care să-l lase atât de frustrat; credea că o simplă atingere a mâinii ei îl putea face să-şi piardă controlul.

Ar fi putut-o avea. Iar ea nu l-ar fi acuzat după aceea că profitase de ea, pentru că onestitatea ei i-ar fi spus că era responsabilă de propriile ei acțiuni. Dar ei ar fi profitat şi ea ştia asta. Ea fusese alarmant de slăbită, toată energia ei fusese stoarsă de tremuratul constant, convulsiv. Sistemul ei de autoapărare era la pământ, iar el ar fi putut face cu ea orice ar fi vrut.

Dar ştia că ce vroia el cel mai mult era să aibă grijă de ea…

Nu ştia cum reuşise să se controleze. Închise ochii, revăzându-i sânii ridicați, rotunzi, cu vinişoarele delicate şi cu sfârcurile mici, întărite. Dealurile acelea catifelate erau acum aplatizate de pieptul lui, sfârcurile încă suficient de ferme ca să le simtă.

Obrajii ei erau colorați acum, pielea, moale şi suplă, în loc să fie aspritã de frig. Ceva era foarte, foarte rău, dar încă nu putea să înceapă să-şi imagineze ce anume. După ştiința lui, nu exista nicio explicație medicală potrivit căreia căldura unui trup să o poată încălzi, în timp ce orice alt mijloc de încălzire să nu poată face asta. Starea ei, de data aceasta, fusese mult mai gravă decât în celălalt episod: avusese toate simptomele hipotermiei, inclusiv vorbitul împiedicat. De aceea se dezbrăcase de toate hainele de pe el, ştiind că ea se va încălzi mult mai repede fără stratul gros dintre ei. Se aşteptase şi la cealaltă reacție a ei şi se luptase să-şi păstreze controlul, în timp ce o excita pe ea în mod deliberat.

Când se va trezi şi-şi va pune nişte haine pe ea, avea de gând să-i vâre fundulețul ei drăguț în maşină şi să o ducă la

doctor. Cunoştea vreo doi diagnosticieni foarte buni, care o vor primi fără programare, ca o favoare pentru el. Deşi o ştia deja de câțiva ani, abia acum începea să o cunoască, să pătrundă în sipetul cu valori al personalității ei şi nu va permite să fie pusă în pericol înnebunitoarea lui descoperire.

Era udă de transpirație, de a ei şi de a lui. Criza, ce-o fi fost aia, trecuse acum, iar el era gata să leşine de căldură. Se desprinse încet de ea şi se ridică, lipindu-i bine pătura în jurul ei, apoi se duse să caute termostatul. Când îl găsi, se încruntă văzând unde fusese reglat şi îl coborî la douăzeci şi trei de grade.

Căldura fi provocase sete. Deschise uşile bufetului până când găsi paharele apoi se duse la chiuvetă şi dădu pe gât, pe nerăsuflate, două pahare cu apă. Simțea nevoia unui duş rece, dar nu vroia să o lase singură, în cazul în care s-ar fi trezit mai repede. Merita să fie ținută în brațe când se trezea, după primul ei orgasm.

Nu ştia ce-l făcea atât de sigur că era primul. Surpriza ei, poate. Fusese convins dintotdeauna că Sweeney era total indiferentă la bărbați, atât de preocupată de munca ei încât nu mai exista în viața ei loc pentru altceva, iar acum ştia că presupunerea lui fusese corectă. Experiențele ei fuseseră probabil puține şi cu mult timp în urmă, foarte posibil cu băieți de vârsta ei şi-i produseseră al naibii de puțină plăcere. Poate că-şi spusese ducă-se cu tot ritualul ăsta; ea avea lucruri mai bune de făcut. Nu ştia de ce îi răspunsese dintr-o dată lui, dar nu avea de gând să-şi chestioneze norocul.

Se întoarse în living, unde putea să o aibă sub observație. Transpirația se evaporase de pe el, dar încă îi era prea cald ca să se îmbrace.

Data trecută când mai fusese aici, nu acordase prea multă atenție locului; se focusase aproape în totalitate asupra ei. Acum se uita în jur, uşurat peste aşteptări pentru faptul că nimic nu era numai alb pur sau negru lucios. Mobilierul ei era tradițional şi funcțional. Înclinația ei artistică se regăsea în modul în care folosea culorile, un bol de un albastru închis pus într-un loc unde lumina soarelui cădea pe el, făcându-l să strălucească, o vază de un verde deschis, cu flori roşii, o cergă purpurie aruncată pe un fotoliu. Remarcă abundența plantelor şi-şi spuse că Sweeney trebuie să aibă o mână foarte bună fa flori, pentru că toate aveau frunze lucioase, bogate şi câteva înfloreau într-o nebunie de culori, galbene, roz, roşii.

Avea şi multe cărți, majoritatea pe rafturi dar şi unele puse teanc pe măsuța de cafea. Luă una şi ridică din sprâncene citindu-i titlul, *Detectivii de Fantome.* Luă o alta, *Fenomene Paranormale.* Ciudat, nu se aşteptase de la ea să aibă înclinație pentru chestiile paranormale, dar şi lui îi plăceau *Dosarele X,* deşi nu era în mod obişnuit un fan al acestui gen de ficțiune, deci nu-i putea înțelege interesul.

O a treia carte era *Reperarea Spiritelor* şi o alta, *Fantome Printre Noi.* Era, evident, fascinată de fantome.

Şi el era oarecum interesat. Când murise bunicul lui, Richard se dusese acasă pentru funeralii şi rămăsese o săptămână în căsuța dărăpănată în care crescuse. Tot timpul cât a stat acolo, a simțit prezența bunicului, surprinzând cu coada ochiului o mişcare, pentru ca întorcându-se, să nu mai vadă nimic. Era un om logic, dar logica nu însemna că trebuia să respingă tot ce nu putea atinge, vedea sau gusta. Nu putea vedea electricitatea, dar îi putea vedea efectele şi poate că după moarte, trupul lăsa în urmă o anumită energie. Îşi zicea

că poate fi posibil şi asta, deşi recunoştea că la fel de posibil era ca şi creierul lui să-i joace feste, pentru că era atât de obişnuit cu prezența în casă a bunicului său, încât *el se aştepta* să-l vadă.

Richard lăsă cărțile jos şi se uită la Sweeney. Dormea încă profund, cu o mână sub obraz, cu buzele roşii şi vârfurile degetelor, rozalii.

Când venise el, tot trupul ei era rece ca gheața. Se încruntă. La început crezuse că părea să fie în stare de şoc şi acum era şi mai convins de asta. Oare se întâmplase ceva, de fiecare dată, ceva care să declanşeze o reacție atât de puternică? Sau îi scădea brusc tensiunea, din cauza unei anumite stări fizice? Indiferent care era motivul, când se va trezi o să discute serios cu ea.

Dormi încă o oră. Când începu să se agite, se strecură înapoi sub pătură, lângă ea, înghesuind-o de speteaza canapelei. Picioarele ei erau ca mătasea; sânii i se aplatizară uşor de trupul lui, înnebunindu-l. Îşi frecă încet dosul unui deget de partea de dedesubt a sânului ei, vrăjit de moliciunea de satin. Vroia s-o guste, s-o sugă, dar nivelul lui de frustrare era atât de ridicat, încât ştia că dacă ar face asta nu s-ar mai putea opri.

Sweeney se mişcă din nou, încrețindu-şi nasul şi scoțând un sunet dezgustat, ca şi cum ar fi urât ideea de a se trezi. Richard o studie îndeaproape, anticipând momentul în care va deschide ochii şi va conştientiza totul. Abia aştepta să audă care vor fi primele ei cuvinte.

Sweeney se întinse, mişcarea frecându-i toată lungimea corpului de a lui şi făcându-l să strângă din dinți. Pleoapele îi fluturară şi ochii albaştri, somnoroşi, se uitau acum la el.

— Bună, murmură ea, iar un zâmbet incredibil de dulce, de

adormit, îi arcui buzele. Mai clipi de două ori, şi ochii i se făcură mari. Încremeni în braţele lui.

— Ah, Dumnezeule, spuse ea.

Richard râse încetişor şi o sărută pe tâmplă.

— Nu te panica.

Nu credea că testiculele lui vor supravieţui unui nou atac al genunchiului ei, chiar şi unul neintenţionat.

Faţa ei deveni roşie ca focul.

— Noi… Eu… se bâlbâi ea, incapabilă să-l privească în ochi. Îşi puse mâna pe pieptul lui, smulgându-şi-o imediat, ca şi cum ar fi fost surprinsă de pielea lui goală.

— Este în regulă, scumpo. Nu s-a întâmplat nimic.

— Pe naiba, nimic, izbucni ea, apoi se înroşi şi mai tare.

— Te-am făcut să termini. Am făcut-o în mod deliberat, ca să te încălzeşti.

— Eu aş avea un alt cuvânt pentru asta, izbucni ea.

— Atunci spune-i pipăială pe cinste, ca să foloseşti un termen de licean. Mai mult ca sigur că eu nu i-aş spune altceva, altfel nu aş fi atât de al naibii de frustrat, acum.

Îi înlătură delicat o buclă de pe faţa ei îmbujorată.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Sweeney se opri cu un aer belicos, oftând într-un final.

— Bine, dar mai întâi să mă scol şi să mă îmbrac şi să pun de o cafea proaspătă…

— Îmi placi exact aici, unde eşti.

De îndată ce va pune o oarecare distanţă între ei, va recurge din nou la armele ei de apărare, ori el avea nevoie de câteva răspunsuri. Până când nu le va obţine, prefera să o ţină aşa, aproape goală şi jumătate sub el. Atingerea era o armă extraordinară, făcând copiii mici să înflorească şi îmblânzind

cele mai refractare femei. Şi asupra lui avea un efect puternic. Îşi plimbă încet mâna de-a lungul spinării ei, simțind vertebrele delicate ale şirei spinării, căldura catifelată a pielii.

Ea trebuie să-i fi simțit determinarea, pentru că rămase nemişcată în brațele lui, aşteptând.

— Dacă nu ai o explicație pentru ce îți declanşează starea asta de şoc, o să te duc la doctor. Astăzi. Chiar dacă va trebui să te înfăşor în pătură şi să te duc aşa cum eşti acum.

Sweeney expiră prin nas, manifestându-şi neplăcerea. Nu se uită la el, doar peste umărul lui. Ezitarea ei îl convinse că într-adevăr exista ceva ce-i cauza asemenea reacții severe.

— Richard…

— *Sweeney,* contracară el, la exact acelaşi nivel de nerăbdare trădat de ea. Sweeney îi aruncă o privire bănuitoare, nu prea sigură dacă-i pronunțase numele sau nu. Richard reuşi să zâmbească.

— Bine, spuse ea brusc. Mie îmi este de obicei frig, dar nu chiar – nu chiar ca astăzi.

— Sau ca alaltăieri?

— Sau ca alaltăieri. De amândouă dățile, în noaptea dinainte m-am plimbat somnambulă prin casă.

Îşi strânse buzele, părând revoltată şi îngrijorată totodată.

Era clar că pentru ea era o explicație suficientă, dar nu şi pentru Richard.

— Niciodată nu am auzit ca somnambulismul să pricinuiască asemenea stări de şoc.

Revolta începu să depăşească îngrijorarea din expresia ei.

— Bine, mă crezi sau nu mă crezi, asta s-a întâmplat.

Mai era şi altceva, dar era hotărâtă să nu-i spună. Fără alte vorbe, Richard se sculă şi înfăşură pătura în jurul ei, strâns, ca

ea să nu-şi poată elibera braţele. Apoi îşi luă pantalonii de pe jos şi intră în ei.

— Hei! Sweeney începu să se agite frenetic, vrând să se elibereze din pătură.

— Stai liniştită.

Richard îşi trase fermoarul şi-şi încheie cureaua.

— Oricum o să te învelesc la loc ca să te duc la doctor, iar tu ştii bine că pot asta. Sunt al naibii de mult mai mare ca tine şi al naibii de mult mai puternic.

— Un taur! îi trânti ea.

— Da, dar unul preocupat. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

Să fi fost preocuparea lui sau sărutul, sau poate simplul fapt că în sfârşit înţelesese că el vorbise serios, dar Richard îi văzu schimbarea din expresie. Privirea pe care i-o aruncă era aproape îngrozită. Şi spuse, cu o voce atât de joasă încât abia o putea auzi:

— Nu este doar somnambulismul. De amândouă dăţile am pictat ceva în somn.

— Pictură în somn? Interesat, se aşeză pe marginea canapelei, fixând-o între coapsa lui şi spetează.

— Şi de ce să-ţi fi provocat asta un şoc atât de puternic?

Sweeney îşi muşcă limba.

— În colţul unei străzi, cam la vreo patru cvartale de galerie, lucra un bătrân vânzător de hot dogs. Avea cea mai blândă expresie pe care am văzut-o la cineva. Alaltăieri când m-am sculat, am constatat că pânza la care lucram fusese mutată şi în locul ei se afla o alta, pe şevalet. Pi-pictura de pe şevalet era a vânzătorului de hot dogs, cu sângele prelingându-i-se din nas şi făcând o baltă în jurul capului. În pictură, era mort. Asta a fost prima oară când mi s-a întâmplat.

— Să pictezi în somn sau să-ți fie atât de frig?

— Amândouă. În după-amiaza aceea am aflat că vânzătorul murise cu adevărat, deşi îl văzusem doar cu o zi înainte.

Nu ştia ce poate spune la aşa ceva. Simplă coincidență nefericită? Asta întindea limitele logicului, dar dacă ea nu-i spunea mai multe, el nu se putea gândi la nimic altceva decât la o coincidență.

— Şi în dimineața asta?

Sweeney râse scurt, încet.

— În dimineața asta, când am văzut că pânza fusese din nou înlocuită cu o alta, nu m-am putut gândi decât că iar murise cineva cunoscut mie. Eram prea îngrozită să mă uit, pentru că mi-era frică – *eram terifiată* – că te pictasem pe tine.

Semnificația din spatele recunoaşterii îl străpunse ca un fulger. Îşi strânse pumnii ca să se abțină să nu o atingă. Nu îndrăznea să o atingă acum, pentru că altfel nu ar mai fi coborât din pat până mâine. Privirea pe care i-o aruncă era golită de straturile de măsuri de apărare pe care le păstra de obicei între ea şi restul lumii.

— Şi aşa a fost? întrebă el reuşind să-şi păstreze vocea calmă. Avea senzația că ea era fericită că el nu insistase pe această mărturisire a ei. Sweeney râse din nou, de data aceasta sincer amuzată.

— Nu. Am pictat pantofi. Doi. Unul de bărbat, altul, de femeie.

Richard râse de această incongruență.

— Pantofi, zici? Poate că asta o să inițieze o nouă modă. Există oameni gata să descifreze tot felul de semnificații absconse în doi pantofi singuratici, desperecheați.

Sweeney pufni.

— Da, aceiaşi oameni care ar cumpăra un Vandern, crezând că au cumpărat ceva ce nu poate picta o maimuță. Disprețul din glasul ei îl făcu să râdă. Se simți acum în stare să o atingă din nou, aşa că mai luă o buclă, privind-o cum i se înfăşoară pe deget. Studie bucla, îşi frecă degetul mare de ea ca să separe şuvițele mătăsoase, gândindu-se cu grijă la următoarea lui întrebare. Poate că nici n-ar trebui să fie o întrebare.

— Acum spune-mi de ce erai convinsă că dacă mă pictai pe mine, însemna că murisem.

Sweeney îi aruncă o privire în care citi panica.

— O să crezi că sunt nebună.

— Pune-mă la încercare. Nu plec de aici până nu ştiu ce se petrece.

Se foi din nou, încruntându-se nerăbdătoare la pătură.

— Dă-mi drumul din chestia asta. Parc-aş fi într-o cămaşă de forță şi având în vedere ce am de spus, senzația asta mă face să mă simt foarte rău.

Zâmbind, Richard trase tare de pătură, slăbind-o. Sweeney dădu să îl împingă în lături, apoi îşi aminti că era aproape goală şi se decise să şi-o vâre bine sub brațe. Oftă.

— În urmă cu un an au început să mi se întâmple lucruri stranii.

— Stranii, cum?

Sweeney îşi flutură mâna.

— Ah, luminile semafoarelor trecând pe verde când mă apropiam eu, locurile din primele rânduri ale parcărilor eliberându-se exact când ajungeam eu acolo, chestii de genul ăsta.

Richard ridică din sprâncene.

— Convenabil. Îşi aminti cât de scurt fusese drumul de la

galerie până aici. Felul în care circulația se rărea în drumul lor, fusese aproape miraculos. Ceea ce-l iritase al naibii, pentru că sperase să petreacă mai mult timp cu ea.

— Da, partea asta îmi place şi mie. Şi îmi place cum arată plantele. Înainte aveau tendința să moară la mine, dar acum, indiferent cum le tratez, continuă să crească şi să înflorească.

Arătă spre o plantă cu o inflorescenţă roz, delicată.

— Asta este o crăciunică şi este pentru a şasea oară că înfloreşte în anul acesta.

Richard îşi frecă bărbia.

— Îmi închipui că trebuia să se întâmple asta.

— Aiurea, nu-mi mai înflorise niciodată înainte.

— Şi altceva?

Trebuia să mai fie ceva. Semafoarele şi locurile de parcare nu ar fi adus-o în starea asta.

Sweeney se înfioră brusc, speriindu-l. Dar pielea ei rămase netedă şi înțelese că gândurile ei o făcuseră să se înfioare. Îl privi cu ochii ei albaştri, hăituiți.

— Am început să văd stafii, şopti ea.

CAPITOLUL ZECE

Sweeney nu-şi dădea seama dacă el o credea sau nu, dar acum nu asta conta. Uşurarea de a i se fi destăinuit cuiva era enormă şi până acum nu-şi dăduse seama sub ce stres trăise, făcând singură față acestei situații. Privirea lui întunecată nu îi părăsise o clipă fața şi mâna lui rămase blândă în părul ei.

Şi înțelese că într-adevăr conta ce spunea el. Conta foarte mult. Acum trei zile nu ar fi crezut că ar putea reacționa față de un bărbat aşa cum reacționase față de el. Nu ştia cum

devenise atât de important pentru ea, dar nu putea nega adevărul. Şi tocmai pentru că el era important pentru ea, părerea lui conta atât de mult. Dacă Richard va crede despre ea că nu este decât o excentrică şi va decide că i-ar crea mai multe probleme decât merita?

Brusc nu se mai putu uita la el şi simți cum i se aprinde din nou fața. Ah, Doamne, unde dispăruse instinctul ei de prevedere? Cum de lăsase ea ca amenințarea *de a o duce la doctor,* mai ales, să o convingă să-şi verse sufletul în fața lui? Şi ea se gândise să meargă la doctor, doar ca să ştie dacă într-adevăr starea ei de frig permanent avea sau nu o cauză fizică.

— Nu ştiu de ce ți-am spus toate astea, bombăni ea.

El abia dacă îi aruncă o privire, continuând să se joace cu părul ei. Spuse într-un târziu, pe un ton blând:

— Ba da, ştii. De unde ştii că erau fantome?

— Pentru că sunt morți, spuse ea iritată, încruntându-se la el. Când te duci la înmormântarea cuiva şi o lună mai târziu vezi persoana respectivă în parcarea supermaketului, ştii foarte bine că se petrece ceva ciudat.

Sweeney nu ştia ce să facă cu acel criptic „Ba da, ştii", aşa că îl ignoră.

— Da, aş zice că este vorba de un dar. Gura lui Richard se strâmbă ca să-şi ascundă un zâmbet şi Sweeney se întrebă ce se petrecea cu ea de i se părea lui atât de nostim, îl văzuse de atâtea ori încercând să se abțină să nu râdă.

— Ce este atât de amuzant?

— Tu. Pari atât de preocupată de a încerca să ridici din nou gardurile care să mă țină afară, încât nici nu ți-ai dat seama că sunt deja pe aceeaşi păşune cu tine.

— Am convenit să nu intrăm într-o relație…

— Eu nu-mi amintesc să fi spus chiar aşa, rosti el rar. Noi avem deja „o relaţie”. Am convenit să nu facem sex. Nu am făcut, deşi trebuie să-ţi mărturisesc, *Sweeney,* că a fost teribil de tentant.

Făcea ceva nostim cu numele ei, îşi spuse Sweeney, pronunţând *n-ul* uşor vibrat, parcă. Poate că era din cauza reminiscenţelor dialectului tărăgănat din Virginia, pe care nu îl remarcase niciodată până atunci, deşi nu înţelegea cum de îi putuse scăpa. Şi chiar că era cazul să-şi pună cămaşa pe el, în loc să stea aşa peste ea, pe jumătate gol. Tipul din reclama la Cola Dietetică n-avea nimic din Richard, în materie de bicepşi. Pieptul lui Richard era larg şi muşchiulos şi minunat de păros şi îi venea să-şi pună mâinile pe pectoralii lui, să-i simtă inima bătându-i în palma ei, într-un fel să-şi înmagazineze din căldura lui, pentru orele reci când el avea să nu fie aici.

— Mai povesteşte-mi despre stafii.

Cum tot dăduse drumul pisicii, putea foarte bine să continue. El arăta ca şi cum se instalase aici pentru multă vreme, decis să nu plece până când nu va auzi toată povestea.

— Prima oară s-a întâmplat în Clayton, acum un an. Un băieţel, Sam Beresford, murise de leucemie şi la o lună după aceea l-am văzut în parcarea supermarketului, încercând disperat să o facă pe mama lui să îl vadă, să vorbească cu el, orice.

— Ce trist, comentă Richard şi ea încuviinţă din cap.

— Apoi am început să văd tot mai multe fantome iar Clayton este un orăşel atât de mic, încât îi ştiam aproape pe toţi din vedere, cel puţin. Îmi făceau cu mâna şi eu le făceam înapoi sau le salutam şi lumea începuse să se uite ciudat la

mine şi atunci am ştiut că trebuia să plec. Aici sunt stafii câte vrei, dar sunt newyorkeze; ele rar vorbesc.

Lui Richard îi veni din nou să zâmbească, dar se abținu.

— Presupun că într-un orăşel atât de mic este o problemă să vezi stafii.

Sweeney oftă şi ochii i se adumbriră.

— Nu mă crezi, nu? Nici eu nu m-aş crede, dacă nu mi s-ar fi întâmplat.

— Nu am spus asta. Se opri să se mai joace cu părul ei şi-i cuprinse obrajii în palmă.

— Sunt deschis la subiectul despre fantome. Povesteşte-mi mai multe.

Sweeney ridică din umeri.

— Sunt oarecum translucide şi bidimensionale. Când vorbesc, sunetul este slab. Şi ele ştiu întotdeauna că eu le văd. Nu ştiu cum, dar ştiu asta.

— L-ai văzut pe vânzător, pe cel pe care l-ai pictat? Aşa ai ştiut că murise?

— A apărut în spatele meu, pe stradă. M-a rugat să le trimit fiilor lui schița pe care i-o făcusem. Dar cum a ştiut el că-i făcusem portretul? I l-am făcut în noaptea în care a murit. Nu am avut când să i-l arăt.

— Şi le-ai trimis portretul?

Sweeney confirmă din cap.

— Sigur. De ce?

— Aş vrea să-l văd. Din pură curiozitate.

Sweeney dădu să se ridice, dar îşi aminti cât era de dezbrăcată. Gândindu-se că el îi văzuse deja sânii şi i-i atinsese şi gândindu-se la tot ce făcuseră împreună, dacă ar fi fost o sofisticată s-ar fi ridicat cu nonşalanță şi s-ar fi

îmbrăcat.

— Presupun că asta este o dovadă că nu sunt sofisticată, spuse ea uitându-se în sus cu un zâmbet ruşinat, ca să-i găsească privirea deja fixată pe a ei. Îşi simți inima fluturându-i, sau poate că era stomacul. Ceva fluturase. El chiar n-ar trebui să se uite aşa la ea, nu avea cuvinte, pentru cât de rău le făcea organelor ei interne.

— Ce este?

Sweeney făcu un gest spre hainele ei.

— Întoarce-te cu spatele.

— Ah. Richard încuviință înțelegător, dar nu se ridică. Privirea aceea a ochilor lui negri era atât de intensă, încât se temu să încerce să citească ce spunea, deşi nu ştia dacă se temea că el vroia prea mult sau prea puțin, de la ea.

Richard îşi trecu degetul mare peste buzele ei. Apoi uşor, peste obraz. Se uitară o clipă în tăcere unul la altul, după care el spuse:

— Am grăbit divorțul.

Ca *să poată fi cu ea.* Nu putea juca teatru, pretinzând că nu înțelesese semnificația din spatele cuvintelor. O dorea şi mişca munții legii ca să fie cu ea.

Era înnebunitor să fii obiectul unei astfel de determinări, dar era totodată şi puțin – enorm – înspăimântător.

Ea se simțea bine singură, bine cu viața ei, dar în clipa aceasta accepta că lucrurile aveau să se schimbe. El o să le schimbe. Mai important, ea *vroia* ca lucrurile să se schimbe. Pentru prima oară în viața ei, vroia să facă parte dintr-un cuplu. Vroia să dea o şansă acestei relații. Viața era mult mai previzibilă când trebuia să se gândească numai la ea, dar totuşi s-a dovedit a nu fi insula care crezuse întotdeauna că este. Nu

putea întotdeauna să se bizuiască doar pe propriile ei forțe. De două ori deja până acum a avut nevoie de el şi de două ori el a fost acolo, să o ajute. A avea pe cineva pe care să se poată sprijini era o noutate, dar enorm de mângâietoare. Niciodată înainte nu cunoscuse acest fel de siguranță, nici când era copil. Mai ales copil.

— Îmbracă-te, îi spuse el cu blândețe, ridicându-se şi întorcându-se cu spatele.

A se îmbrăca nu însemna decât să-şi tragă pe ea tricoul şi să intre în jeanşi, lucru terminat în câteva secunde. Îşi dădu în lături părul de pe față, relaxată şi încă puțin adormită, dar minunat de caldă. Nu mai simțea nici urmă de frig. Tot ce simțea era o stare de bine, de mulțumire fizică.

— Pe aici.

Îl conduse în atelier, deşi într-un apartament de patru camere nu ar fi fost greu de găsit. Atelierul trebuia de fapt să fie dormitorul principal, dar patul ei se potrivea în camera mai mică, deci nu exista niciodată vreun dubiu unde să doarmă şi unde să lucreze.

Băgase tabloul vânzătorului în debara. Nu-i venea să-l arunce, dar nici nu putea suporta să-l aibă undeva la vedere. Se duse la debara, dar în loc s-o urmeze, Richard începu să se plimbe prin atelier, oprindu-se în fața fiecărui tablou terminat. Brusc, Sweeney se simți cuprinsă de neliniște. Părerea Candrei despre noua ei muncă fusese importantă pentru cariera ei, dar părerea lui Richard era importantă pentru ea.

— Te-ai schimbat, spuse el brusc, oprindu-se în fața unui peisaj deosebit de viu, pe care ea îl proptise de un perete. Richard se aplecă, să fie cu ochii la nivelul lui.

— Nu ştiam că mi-ai văzut lucrările, spuse ea surprinsă, dar

încă neliniştită. Se uită la linia lungă a spatelui lui bronzat, muşchii bine definiți subliniindu-i şanțul şirei spinării. De ce nu-şi pusese cămaşa? Ar fi trebuit să şi-o pună, măcar pentru pacea minții ei, dacă nu pentru altceva.

— Cum să nu. Am cunoscut mulți artişti prin Candra, dar le-am acordat atenție celor care mi-au plăcut.

Asta putea avea două sensuri.

— Profesional sau personal? întrebă ea pe un ton prudent.

Richard se uită la ea peste umăr, cu un zâmbet în ochii lui negri.

— În cazul tău, ambele.

Îşi reîntoarse atenția înapoi la peisaj, întinzând mâna ca să-şi plimbe un vârf de deget peste un curs de apă care se învolbura în jurul unui bolovan din drumul lui. Era greu să obții curgerea apei, pentru că trebuia să transmiți atât mişcarea şi energia, cât şi jocul luminii pe suprafața ei. Apa care nu este înnoroiată îşi preia culoarea de la mediul înconjurător; va arăta albastră sub un cer limpede, verde în umbra unui munte, sumbră, într-o zi cenuşie. Ea îşi petrecuse ani de zile pictând râul St. Lawrence şi nu se simțise niciodată obosită de el, pentru că apa era întotdeauna alta.

— Cum ai făcut asta? Pare tridimensional. Iar culoarea…

Richard tăcu, mutându-se la tabloul următor, un apus în Manhattan, cu clădirile întunecate, fără chip, profilându-se pe cerul strălucitor. Pictase cerul într-un portocaliu-rozaliu incandescent şi ceea ce ar fi putut fi un orizont oarecare, devenise unul plin de exuberanță. Îi luase două zile de experimente ca să obțină nuanța corectă.

Richard nu spunea nimic şi într-un final Sweeney nu mai putu suporta tăcerea.

— Ei? întrebă ea, pe un ton greu, de aşteptare.

Richard îşi întoarse faţa spre ea, studiindu-i expresia încordată.

— Întotdeauna ai fost bună şi tu ştii asta. Acum eşti mai bună.

Umerii i se relaxară şi Sweeney îşi trecu o mână prin păr.

— Nu mai pot picta ca înainte, mărturisi ea. Ca toate celelalte, şi stilul mi s-a schimbat începând de anul trecut. Mă uit la ce fac acum şi am sentimentul că au fost pictate de altcineva.

— *Tu* te-ai schimbat şi asta ţi-a schimbat şi stilul. Poate că toate astea au o legătură între ele, poate că nu, dar eu sunt al naibii de bucuros că s-a întâmplat aşa.

Sweeney îi aruncă o privire curioasă.

— De ce?

— Pentru că nu m-ai văzut niciodată, înainte. Acum, mă vezi.

Era serios, privirea lui era intensă şi neşovăitoare. Putea să hipnotizeze o cobră cu privirea asta, îşi spuse ea. Şi cu siguranţă avea efect asupra ei, pentru că nu-şi putea lua ochii de la ei. Începu să protesteze că fireşte, îl observase şi înainte, dar apoi înţelese ce spusese el, de fapt. Ea nu-l văzuse înainte ca *bărbat.* În mintea ei, bărbaţii erau asexuaţi, neutralizaţi, fără nicio importanţă pentru ea. Ea nu dorise să aibă de a face cu complicaţiile sexului şi cu cerinţele emoţionale, aşa încât se închisese în faţa lor. Având permanent în minte exemplul părinţilor ei, un exemplu de ce anume să *nu* facă şi propria ei dorinţă de a se concentra asupra picturii, se transformase într-o călugăriţă.

Că schimbările ciudate aveau o legătură cu schimbarea din

atitudinea ei sau simpla trecere a timpului îi vindecase temerile, această etapă a vieții ei era depășită și nu credea că va fi vreodată posibil să se întoarcă la ea. Ochii ei erau deschiși și niciodată nu va mai putea fi indiferentă la natura sexuală a lui Richard, la foamea masculului, care i se citea în ochi când o privea. Îl întrebă:

— Tu m-ai văzut? înainte, vreau să spun. Ne-am mai întâlnit… nu? De trei ori?

— De patru. Da, te-am văzut. Eu am știut întotdeauna că ești femeie, spuse el zâmbind.

Felul în care se uita la ea îi excită sfârcurile și se temu că dacă se va uita în jos, îi va vedea împingându-se în bluză. Nu se uită. Nu vroia să-i atragă atenția, în cazul în care el nu văzuse.

— Ești excitată, sau ți-e frig? întrebă el încetișor și știu că nu ratase nimic.

Sweeney își drese glasul.

— Presupun că sunt excitată, pentru că în mod sigur nu mi-este frig.

Richard își dădu capul pe spate și râse. Sweeney se întrebă dacă nu ar fi trebuit să simuleze ignoranța, sau poate să facă pe isteața și să flirteze cu el. Avea multe de învățat despre chestiile astea de seducție, dar pentru prima oară înțelese că procesul putea fi amuzant.

Dar nu acum. Nu încă. Își drese din nou glasul și se întoarse să se ducă în debaraua din spatele ei.

— Tabloul e aici.

Trebui să se întărească să poată deschide ușa, nedorind să dea față cu urâciunea morții. Nu putea evita să se uite la tablou; pentru că vopseaua nu se uscase când vârâse tabloul în

debara, era întors cu fața înspre afară. Artistul din ea nu ar fi permis să lase ca ceva să deterioreze fie şi tabloul acesta, deşi în mod obişnuit nu ar fi pus nimic la uscat în debara.

Intră repede şi luă pânza, apoi o rezemă de peretele de lângă debara. Richard se apropie şi se uită în jos la pictură, cu o expresie concentrată şi criptică. Sweeney se duse la fereastră şi începu să se uite afară.

— Ai făcut asta înainte de a şti că murise.

Era o afirmație, nu o întrebare, dar oricum, ea îi spusese deja asta.

— Ştii ce s-a întâmplat cu el?

— Nu, mie mi se părea în regulă. Dar – continuă ea muşcându-şi limba – toate stafiile arată în floarea sănătății. Este ridicol.

— Cum îl chema?

— Stokes. Nu-i cunosc numele de botez. Dar fii lui sunt David şi Jacob Stokes. Amândoi sunt avocați.

— Dacă nu te superi, cred că o să mă interesez eu.

— Să te interesezi pentru ce? Curiozitatea o făcu să se întoarcă spre el.

— Cum a murit. Poate că a fost un accident, spuse Richard frecându-şi bărbia cu degetul mare.

— Din cauza sângelui? Nu ştiu cât de realistă poate fi pictura asta; poate că a avut un atac cerebral, sau de cord. Poate că sângele este acolo pentru că – nu ştiu – eu asociez sângele cu moartea. Sau poate a căzut pe scări.

— O să mă interesez eu, repetă Richard întorcându-se spre uşă. Sweeney îl urmă. Richard îşi luă cămaşa şi se îmbrăcă. Îl privea, simțind un ghimpe de regret că-şi acoperea pieptul larg. Fără nicio problemă, îşi descheie pantalonii şi începu să-

şi bage cămaşa în ei. O cuprinse un val de căldură şi simți cum se înroşeşte.

— Am o întâlnire pe care nu o pot contramanda, spuse el încheindu-şi cureaua la loc. La un creion şi o hârtie; o să-ți dau numărul meu privat.

Sweeney nu trebui să le caute; era o ființă ordonată, aşa încât ambele se aflau lângă telefon.

— Bine, dă-i drumul.

Richard îi recită numărul.

— Nu aştepta până când eşti atât de înghețată încât nu mai poți funcționa. Cheamă-mă imediat. Dacă ai dreptate că asta ți se întâmplă numai după un episod de somnambulism, atunci o să ştii imediat ce te duci în atelier, dacă va trebui să mă suni sau nu.

— N-am de unde şti cât de des mi se întâmplă asta. Iar tu nu-ți poți pierde timpul venind aici de fiecare dată când *mi-este frig*.

— Pe naiba nu pot. Nu este doar frigul; este ceva mult mai serios decât atât şi tu ştii asta. Ascultă, pentru liniştea mea, sună-mă în fiecare dimineață când te trezeşti, da?

Îi luă bărbia în mână şi se aplecă să o sărute. Sărutul era uşor, buzele lui, moi şi abia se mişcau pe ale ei. Sweeney se abținu să nu se agațe de el, dar cu greu; bărbatul ăsta era ca un drog. Dorea mai mult de la el, îl dorea cu totul.

Richard se opri la uşă.

— Galeria are drepturi exclusive ca să-ți vândă tablourile, exceptând portretele pe comandă?

— Exceptând orice comandă directă, da.

Richard încuviință din cap.

— Eu îl vreau pe cel cu apa curgătoare. Du-l la galerie ca

să-l înrămeze iar eu o să aranjez să-l cumpăr prin intermediul altei persoane. Astfel, Candra nu i-l va vinde altcuiva, doar ca să mă împiedice pe mine să-l cumpăr.

Şi tot astfel, Candra nu va şti că între ei exista ceva, îşi spuse Sweeney. Avusese dreptate să evite să aibă o legătură cu el; Chiar dacă el şi Candra trăiau despărțiți, situația era stânjenitoare, iar finalizarea divorțului probabil că nu va ajuta cine ştie ce. Şi Sweeney luă decizia să anuleze contractul dintre ea şi Candra şi să înceapă să caute o altă galerie care să o reprezinte.

— O să te sun, spuse ei, ezitând o clipă şi uitându-se înapoi la ea. Sweeney avu impresia că dorea să o sărute din nou. Evident că el se gândi mai bine şi ieşi afară în hol. Da, probabil că luase decizia corectă, îşi spuse ea visătoare, închizând şi încuind uşa, numai că decizia corectă nu era întotdeauna şi cea mai plăcută. Ei deveniseră deja mult mai implicați decât ar fi fost drept, dar cel puțin el avea suficient autocontrol ca să evite să meargă mai departe. Până la finalizarea divorțului, îşi spuse ea, nu puteau risca o repetare a situației de astăzi, pentru că tentația era prea mare ca să-i reziste de multe ori.

Richard se încruntă ieşind din clădire. Edward îl văzu apărând în uşă şi în câteva secunde maşina se apropie lin, oprindu-se în fața lui.

— Doar o clipă, Edward, să dau un telefon.

Sună la Informații şi ceru numărul lui David Stokes, avocat, apoi ceru legătura.

Îi răspunse o voce de bărbat tânăr.

— Domnul Stokes lipseşte. A avut loc un deces în familie şi

lipseşte toată săptămâna.

— Este vorba despre moartea tatălui său, spuse Richard, sperând că Sweeney avusese dreptate în privința vânzătorului. Povestea ei sfida logica, dar nu era dispus să o nege de la bun început, ca absurdă. *Ceva* se petrecea, ceva ce o făcea să intre în stare de şoc, sau ceva asemănător cu starea de şoc şi tot ce spusese ea putea fi verificat fie prin investigații, fie prin observare.

— Ah, sunteți de la poliție?

— Investighez moartea lui, răspunse Richard degajat.

— Toată lumea este în stare de şoc. Ați aflat ceva?

— Nu pot discuta asta. Dă-mi te rog numărul de acasă al domnului Stokes.

Richard îşi notă numărul. Îl văzu pe Edward privindu-l prin oglinda retrovizoare şi privirile li se întâlniră. Edward era de obicei cel mai imperturbabil om, dar acum părea interesat de noile evenimente.

Richard formă numărul lui David Stokes. Răspunse un copil şi când Richard îl ceru pe domnul Stokes, vocea firavă spuse „O clipă" şi-şi strigă tatăl.

— Bună ziua.

— Domnule Stokes, numele meu este Richard Worth. Îmi pare rău că vă inoportunez în asemenea momente, dar dacă credeți că puteți face asta, mi-aş permite să vă pun câteva întrebări despre moartea tatălui dumneavoastră.

— Despre uciderea lui, vreți să spuneți, răspunse David Stokes.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Elijah Stokes fusese ucis, victimă a unui violent atac pentru jaf. Fusese atacat, târât între două clădiri şi bătut până la moarte. Murise în urma unor răni severe la cap, provocate cu un obiect contondent. Un martor temător declarase în final la poliție că văzuse un tânăr alergând din direcția aleii, în după-amiaza respectivă.

Richard cântări detaliile pe care le aflase de la revoltatul şi îndureratul David Stokes. Nu-i plăcea niciunul dintre ele.

Angajații lui plecaseră de mult şi se afla acum singur în casă, momentul favorit al zilei. De obicei lucra noaptea şi chiar avea de studiat nişte rapoarte pe care ar fi trebuit să le citească de dimineață, dar de fapt nu avea chef acum de opțiuni la bursă şi rate de profit.

Scoase din frigider o sticlă de bere şi se aşeză la televizor. Plăcerea lui pentru câte o bere îi amintea întotdeauna Candrei de originile lui țărăneşti. Deşi rar făcea vreo remarcă pe tema asta, Richard fusese întotdeauna conştient de dispreţul ei. La începuturile căsniciei lor, când îi păsa de ce gândea ea, se restricționase la lista de vinuri aprobate de ea, la cocktailuri şi whiskey-uri. Proiectarea unei imagini cum trebuie nu era importantă pentru el, nici atunci şi nici acum, dar fusese pentru ea. Când ea începuse să-l înşele, lui a încetat să-i mai pese şi de atunci înainte berea nu i-a mai lipsit din frigider.

Presupunea că Sweeney nu ştia să facă diferența între vinuri şi mai mult, nici că-i păsa să ştie. Era o atitudine reconfortantă.

Îşi puse picioarele pe măsuța de cafea şi butonă pe un canal de ştiri, dar el ştia deja totul despre cotațiile Dow Jones, Standard şi Poor. Ştia care era ultima cotația a aurului; ştia ce se petrecea pe piețele din Asia, pe piețele financiare, ce se

petrecea la Chicago Exchange şi nu-i păsa câtuşi de puțin. Munca putea aştepta. Avea acum lucruri mai importante de făcut.

Pretenția lui Sweeney că vedea fantome şi afecta electronicele nu-l preocupa. Nu credea neapărat chestiile astea şi nu-şi făcea probleme cu ele. Starea ei mentală era perfectă, aşa încât convingerile ei puteau fi excentrice. Efectul ei asupra electronicelor era uşor de explicat; există oameni care nu pot suporta ceasurile cu baterie, deoarece câmpul lor energetic afectează funcționarea ceasurilor. Iar dacă ea influența cu adevărat semnalele semafoarelor, asta îi convenea lui de minune.

Alte lucruri îl preocupau însă pe el. Crizele ei grave de frig, fie că erau provocate de o stare de şoc sau de altceva, erau suficient de serioase ca să o invalideze. Nu ştia dacă ea se afla într-un real pericol fizic, dar judecând după ce văzuse în dimineața asta, îşi spuse că era mai mult decât posibil. Fie că erau declanşate de imaginația ei sau de o stare fizică, stările ei erau reale.

Vroia să creadă că era vorba de o cauză fizică, de ceva uşor de înlăturat prin medicație. Aceasta ar fi soluția cea mai logică, cea mai simplă.

Din nefericire, exista tabloul acela al lui Elijah Stokes. Pentru care nu putea găsi nicio explicație posibilă.

De cum văzuse tabloul, ştiuse că reproducea o moarte violentă. Sweeney nu părea să realizeze cu adevărat ce pictase, dar nici nu văzuse prea multe morți violente la viața ei. El văzuse. În armată fusese antrenat să fie eficient violent, să-şi îndeplinească misiunea, să evite capturarea şi să ucidă. Fusese bun la asta şi nu doar la antrenamente. Rangerii, ca şi alte

grupări de forțe speciale, erau adesea trimişi în misiuni clandestine, care nu erau niciodată raportate la ştiri. El ştia cum arăta moartea, cum arăta o traumă provocată de un obiect contondent, aşa încât se aşteptase ca David Stokes să-i spună că tatăl lui fusese omorât.

Sweeney nu locuia în cartierul în care locuise Elijah Stokes; ea nici măcar nu ştiuse cum îl chema, până când nu aflase de la fiii lui. Şi nici nu putea afla după aceea despre moartea lui şi să fi pictat atunci tabloul, pentru că astăzi, pânza fusese complet uscată. Cât timp stătuse Sweeney întoarsă cu spatele la el, pipăise special pata groasă de vopsea roşie, care nu i se lipise de deget. Nu, ea nu ştiuse că Elijah Stokes fusese omorât iar el nu avea de gând să-i spună. Era deja nefericită din cauza picturii iar el nu vroia să facă nimic ce i-ar putea declanşa un nou atac de hipotermie sau un nou şoc.

Dacă i-ar fi spus cineva acum o lună, sau acum o săptămână că ar putea considera reale asemenea fenomene psihice, i-ar fi râs în față; astea erau hrană pentru tabloide. Dar acum era vorba de Sweeney; ea nu era o mincinoasă, nu era bună la niciun fel de înşelătorii. Urmărindu-i reacția față de McMiliani, îi venise să râdă în hohote, pentru că repulsia ei tot mai mare şi disperarea de a pleca odată de acolo i se citeau clar pe față. Iar când nu a vrut să-i spună ceva, nu s-a prefăcut că nu cunoştea răspunsurile pe care le vroia el; pur şi simplu a abordat o expresie de încăpățânare şi revoltă. Ei nu-i plăcea să facă fițe şi nici nu se pricepea la asta.

După atâtea dezamăgiri alături de Candra şi după snobismul pe care i-l studiase vreme de zece ani, Sweeney era ca o gură de apă proaspătă. Era directă şi onestă şi de aceea, chiar dacă nu credea o parte din lucrurile pe care i le spusese, trebuia să

creadă că ea le credea. Şi trebuia să creadă că pictase scena morţii lui Elijah Stokes fără să o fi văzut, fără să fi ştiut că bătrânul murise.

Deci, cu dovada în mână, trebuia să renunţe la logică şi să înceapă să creadă. Ea nu era nici nebună şi nici mincinoasă. Trebuia să creadă că avusese cel puţin o experienţă psihică.

Dacă o iubea, trebuia să o creadă.

La *naiba.* Uluit de gând, Richard sări în picioare şi începu să facă paşi prin cameră. A o dori era una, o reacţie sexuală sănătoasă faţă de o femeie atrăgătoare. O plăcea. Când o invitase prima oară la cină, doar în urmă cu câteva zile, ştiuse că i-ar fi plăcut să aibă o relaţie sexuală stabilă, exclusivă, cu ea. Nu se gândise la iubire. El abia ieşea dintr-o căsnicie nefericită, divorţul nefiind decât un epitaf legal pe piatra de mormânt, a ceva ce murise de mult timp. A o iubi pe Sweeney nu era un lucru potrivit. Programarea era proastă şi avea presentimentul că ea putea fi o adevărată pacoste pe capul lui. Era dificilă şi iritabilă şi probabil că nu ştia să facă compromisuri.

Dar era cinstită, iar azi dimineaţă, când s-a trezit în braţele lui, zâmbetul pe care i l-a oferit a fost dulce ca al unui înger. Efectiv îi stătuse inima în loc. Şi a înţeles atunci că avea probleme. Un bărbat e în stare să facă multe pentru o femeie care îi zâmbeşte astfel, caldă şi adormită şi satisfăcută. Ar fi în stare să mute munţii pentru privilegiul de a face dragoste cu ea, de a-i privi faţa când îi provoacă un orgasm. Cum cunoştea deja gustul pasiunii lui Sweeney, ştia că nu va mai putea să se abţină. Într-un fel sau altul, Candra va semna hârtiile alea iar el va recurge ia toate relaţiile ca să obţină o audiere în faţa judecătorului, cât mai curând posibil. Curând. Într-o

săptămână. Banii pot face minuni, iar el avea destui bani. Nu se putea gândi la un mod mai bun de a-i cheltui. Era timpul să facă ceva satisfăcător cu banii, iar el nu se putea gândi la ceva mai satisfăcător decât la a o avea pe Sweeney în mâinile lui, în patul lui, în viața lui.

Avea de gând să facă nişte schimbări dramatice în viața lui şi asta cât de curând. Sweeney era cea mai drastică schimbare, dar nici celelalte nu erau minore. Obosise de bursă, obosise de viața pe care o dusese aici. Care nu fusese niciodată ce-şi dorise el pentru totdeauna, fusese doar mijlocul de a ajunge la un capăt de drum. Nu-i plăcea ce vedea pe piața de valori şi era timpul să se retragă. Se gândise că *mai* avea cel puțin un an, dar lichidarea investițiilor sale îi va lua timp, iar el nu avea de gând să aştepte până în ultima clipă ca să facă asta.

Aşa cum se profila problema computerizării la sfârşitului lui 1999, arăta ca naiba. Din informațiile primite, ştia că foarte multe companii nu vor reuşi să-şi stabilească programele computerizate până atunci. Ce va însemna acest lucru pentru bursa de valori ştia toată lumea, iar dacă suficiente companii se vor închide, piața va intra în criză. Dacă ar fi fost mulțumit de ceea ce făcea, de viața lui trăită astfel, atunci ar mai fi putut încerca să meargă mai departe. Dar în circumstanțele date, era timpul să iasă.

Nu vroia să încerce să prezică ce se va întâmplă, sau să-şi mute investițiile la companii cu sisteme computerizate, flexibile mileniului. Oricum, niciodată nu intenționase să-şi petreacă întreaga viață ocupându-se de bursă şi acumulând averi. Tot timpul avusese şi alte planuri, iar acum era momentul să treacă la acțiune.

Sweeney complica problemele. El nu vroia o poveste de

dragoste de la distanță. El o vroia cu el şi nu ştia cum ar fi privit ea o mutare.

Planuri mari, îşi spuse el auto ironizându-se. Îşi lăsă capul pe spate şi termină restul de bere. Îi programa viitorul fără măcar să o întrebe dacă vroia să şi-l petreacă cu el. La naiba, de ce nu? îi tulburase viața, deci era corect să-şi schimbe şi ea viața. Se amăgea spunându-şi că avea şanse bune de succes, după cum se dăduse ea de gol în dimineața asta, spunându-i că fusese îngrozită ca nu cumva să i se fi întâmplat lui ceva. Îşi zâmbi. Nu era el atât de integru încât să nu profite fără jenă de sentimentele ei pentru el; la naiba, avea nevoie de orice avantaj putea obține.

Era aproape două când Sweeney se agită uşor în vis, încruntându-se. Din gâtlej îi ieşi un geamăt abia perceptibil, un protest tăcut al subconştientului ei. Câteva momente mai târziu coborî din pat, cu mişcări atât de calme încât abia deranjă Cuverturile. Rămase o vreme lângă pat, cu capul ridicat ca şi cum ar fi ascultat ceva. Apoi oftă şi traversă în linişte apartamentul, spre atelier.

Pusese pânza cu cei doi pantofi rezemată de peretele din dreapta, în afara drumului, dar putând totuşi s-o vadă. Pantofii o intrigaseră. De ce pictase pantofi? După uşurarea inițială că nu mai pictase chipul unei alte morți, pe măsură ce se scurgea ziua devenea tot mai neliniştită. Pantofii nu erau terminați; mai era de lucru la ei. Ori asta, pentru prima oară în viața ei, îi stricase noaptea.

Se duse acum direct la pânza cu pantofii şi o puse înapoi pe şevalet. Chipul ei era calm şi inexpresiv, în timp ce alegea tuburile cu vopsele, apucându-se de treabă. Tuşele ei erau repezi şi precise, pensulele delicate, cu firele subțiate la vârf,

adăugând detaliile.

Nu lucră mult, nu mai mult de o oră. Dintr-o dată se scutură şi trupul i se prăbuşi ca şi cum ar fi fost depăşit de oboseală. Puse capacele la loc pe tuburile cu vopsea, dădu drumul pensulei într-un borcan cu terebentină şi se întoarse tăcută în pat.

Dormi din nou târziu, până aproape de ora opt, dar imediat după ce se trezi ştiu că se întâmplase din nou. Îi era frig, căldura păturii electrice nereuşind să se transfere în pielea ei, deşi ştia că ar fi trebuit. Când se dusese la culcare, aseară, patul era plăcut şi cald, o senzație atât de delicioasă încât îi venise aproape să toarcă, ghemuită între cuverturi. Ştia că pentru altcineva trebuia să fie în continuare aşa, dar ea nu putea simți asta.

Pentru că nu era o idioată care să nu poată face față realității, se îmbrăcă repede şi se duse în living, unde lăsase carnetul cu numărul de telefon al lui Richard. În timp ce lua telefonul şi tasta numerele, constată că mâinile ei erau incolore, exceptând unghiile care aveau o interesantă culoare albăstrie.

Richard răspunse chiar el la telefon şi tensiunea din ea se relaxă puțin auzindu-i vocea profundă, calmă.

— Sunt Sweeney, spuse ea încercând să pară veselă, dar în aceeaşi clipă o cuprinse un dârdâit violent şi vocea îi tremură.

— S-a întâmplat din nou.

— Vin imediat.

Aşa, pur şi simplu, se minună ea închizând telefonul. Nu tu un „acum sunt ocupat, dar vin cum mă eliberez”. Ea avea nevoie de el, iar el lăsa totul ca să fie acolo, cu ea. Uimirea ei

era atât de mare încât îi strânse pieptul ca şi cum ar fi răcit. Lacrimile îi usturau ochii şi clipi ca să şi le reţină, hotărâtă să nu se poarte din nou prosteşte.

Se duse la bucătărie. Cafeaua era gata şi deja rece. Îşi turnă o ceaşcă şi o băgă la microunde, aşteptând nerăbdătoare ţârâitul. Frigul îi cobora de-a lungul şirei spinării, asprindu-i pielea. Îşi simţi muşchii încordându-i-se de un alt fior.

Dădu pe gât prima ceaşcă de cafea şi îşi încălzi o alta. Trebui să-şi ţină cana cu amândouă mâinile ca să nu i se reverse, dar tremura încă atât de tare încât risca să se ardă.

Atacurile erau din ce în ce mai puternice; îi era din ce în ce mai frig. Poate c-ar trebui să mute cafetiera în dormitor, să o pună chiar acolo, pe noptieră, să nu mai trebuiască să se dea jos din pat. Nu că biata cafea ar fi ajutat-o cine ştie ce; nimic nu o ajuta, în afară de Richard.

Doar gândul la el şi îi provocă un mic val de căldură. Asta este soluţia, îşi spuse ea. Să mă gândesc la Richard. Ieri se gândise fără încetare la el, rememorând iară şi iară acele minunate momente carnale, în braţele lui. Faptul că nu făcuseră sex era un tribut adus autocontrolului lui, nu al ei şi era încă uluită de reacţia ei, uluită de căldura care se revărsase prin ea, drumul acela fizic, orb, spre împlinire. Nu mai experimentase niciodată aşa ceva înainte şi acum că se întâmplase, se îndoia de abilitatea ei de a păstra platonică relaţia lor.

Pufni în ceaşca de cafea. Pe cine păcălea ea? Ei nu-şi consumaseră relaţia, dar aceasta era departe de a fi platonică. În toţi aceşti ani fusese atât de mulţumită de incapacitatea ei de a resimţi tentaţii sexuale, dar iată, cu o singură privire, Richard îi putea străpunge armurile şi să-i facă vintrele să-i

joace primprejur. Recunoaşte, îşi spuse ea. Cu Richard, era o pradă uşoară.

Se uită la ceas, tremurând. Când apare? Din clipă în clipă ar trebui să fie aici.

Îşi cocoşase umerii de frig, dar şi-i îndreptă brusc, făcând ochii mari. Se sculă repede de pe scaunul din bucătărie şi se duse la baie. Îşi clăti repede gura cu apă de gură, apoi luă un pieptene şi-şi atacă părul care-i stătea sculat pe cap ca o tufă. Eforturile ei nu-l făcură decât şi mai sălbatic. Aruncă pieptenul şi stoarse în mână ceva ce-ar fi trebuit să-i controleze cârlionţii şi frecă şuviţele cele mai rebele. Să-şi dea cu fond de ten? Cu ruj? Se uită în oglindă, întrebându-se ce nuanţă se potrivea cel mai bine cu buzele vineţii. Cu parfum, poate. La naiba, nu avea aşa ceva.

— Ah, e rău de tot, şopti ea. Iat-o aici, tremurând atât de tare încât începea să o doară, dar făcându-şi probleme cu fondul de ten şi cu parfumul. Îşi dădu seama îngrozită că *se aranja.*

Sună soneria. Se şterse repede pe mâini şi alergă la uşă. Dinţii îi clănţăneau când trase de uşă şi se pomeni în braţele lui.

— Mi-am pierdut minţile. Îngheţ de moarte dar îmi făceam probleme cu rujul. Şi acum am deschis uşa fără să întreb cine e. Şi asta numai din vina ta.

— Ştiu, şopti el ridicând-o în braţe şi intrând cu ea în casă. O strânse tare la piept, ajutând-o să suporte mai uşor frisoanele care o zguduiau. Sweeney îşi îngropă faţa în gâtul lui, savurându-i căldura. Nasul ei era atât de rece, încât Richard tresări. O buclă răzleaţă îi gâdilă buzele când se

întoarse să încuie uşa.

— Nu este chiar aşa de *rău* astăzi. T-t-te-am sunat cum a început. Cum îşi pierduse din nou controlul asupra dinţilor care-şi făcuseră iarăşi numărul prin imitarea castanietelor, afirmaţia ei nu păruse atât de credibilă pe cât ar fi putut fi.

— Bine. Unde e pătura? spuse Richard ducând-o ia canapea.

— P-pe s-scaun, în dormitor.

Richard o lăsă jos.

— Bine, o aduc eu.

Reveni în câteva secunde, ajutând-o să se întindă pe canapea şi întinzându-se lângă ea, lipind-o apoi de el, pe toată lungimea lui şi şi acoperindu-se pe amândoi cu pătura. Se ridică apoi din nou şi-şi scoase sveterul peste cap, aruncându-l neglijent pe jos; apoi se întinse din nou lângă ea şi-i luă mâinile, să i le încălzească la piept.

Pielea lui era fierbinte pe degetele ei îngheţate. Richard îşi puse mâinile pe spinarea ei şi le presă de şira spinării şi ea se scutură uşurată, în timp ce căldura lui începea să se scurgă în ea.

— Deja este mai bine, spuse ea lipită de gâtul lui, simţind cum încep să i se relaxeze muşchii încordaţi, în timp ce o senzaţie de bine profund se răspândea în ea. Inspira adânc, încet, umplându-şi plămânii cu mirosul lui. Mirosea cald şi a mosc, total masculin. Aroma testorenolului, îşi spuse ea şi-şi zâmbi.

— E mai bine? o întrebă el. Vocea lui era joasă, mai profundă ca de obicei. Notele baritonale îi reverberară sub ureche.

— *Mmm.* De data asta nu a fost rău deloc.

— Pentru că nu ai aşteptat. Buzele lui îi mângâiară urechea

şi se mutară spre tâmplă. Mâna lui o mângâie încetişor de-a lungul spinării, strângând-o şi mai aproape de el. Picioarele li se încolăciră şi printre ale ei se strecură o coapsă dură, muşchiuloasă.

I se opri respirația când îi simți erecția.

— Nu pot să continui să te chem să mă încălzeşti. Este prea tentant, şopti ea.

— Mie îmi spui? îi răspunse el cu voce jalnică. Îi simți buza arcuindu-se la tâmpla ei când Richard zâmbi, mai sărutând-o o dată. Îi netezi buclele spre spate, plimbându-şi uşor un deget de-a lungul conturului urechii ei.

— Nu aş mai putea repeta ce-am făcut ieri. Dacă ar fi trebuit să te dezbrac şi astăzi, acum te regulam deja.

Vocea lui era joasă şi intimă, imposibil de tandră. Cuvintele îi invocară o imagine care-i tăie respirația, făcându-i vintrele să i se strângă de o aproape insuportabilă anticipare. Nu putea protesta, nu, când nu-şi dorea nimic mai mult de la el decât să facă exact ce spusese. Îşi petrecu brațul pe după spinarea lui goală, simțind forța muşchilor şi felul în care se încordară sub atingerea ei.

— Şi eu te doresc, şopti ea, incapabilă să se prefacă, de parcă el n-ar fi ştiut exact cum reacționa ea. Ştiuse de prima dată, înainte ca ea să aibă tăria să-şi recunoască sieşi asta.

Trupul lui se flexă şi se ridică, presând-o tare în canapea. Coapsa lui pătrunse mai mult între picioarele ei. Răsuflă greu, tremurat.

— Mă simt ca un adolescent care şi-o ia la mână pe canapeaua din living. Am uitat cât de frustrant este.

Sweeney îşi trecu buzele peste partea de dedesubt a maxilarului lui. Era ea neexperimentată, dar nu era naivă sau

ignorantă. Existau mai multe căi de a se satisface unul pe celălalt fără a face propriu zis sex şi tentația de a sugera una sau mai multe sau pe toate, era mare.

Dar nu o făcu. Nu doar că se îndoia că voința ei va trece testul, dar a face asta era un fel de păcăleală – o făceai dar n-o făceai. Ar fi delicios şi minunat de satisfăcător… şi greşit. Până când nu se termina divorțul lui, era greşit. Poate că cele mai multe dintre femei nu ar simți în felul acesta, dar ele nu au crescut cu părinți drept exemplu negativ.

Nu îndrăznea nici măcar să-l sărute, deşi îi era foame de gustul lui. Simțea zumzetul tensiunii din trupul lui mare, îşi simțea zvâcnind ca răspuns, propria-i carne. Le trebuia atât de puțin ca să treacă amândoi dincolo, încât îi era teamă şi să se mişte.

Dar exista plăcere şi în a sta doar aşa întinsă lângă el, cu brațele lui petrecute peste ea, simțindu-i pieptul umflându-i-se cu fiecare răsuflare, auzindu-i bătăile inimii. Simțea un confort animalic în a-i împărtăşi căldura. Dar mai presus de toate, exista un simț al apartenenței, pe care nu-l cunoscuse niciodată până atunci, brusca realizare că *nu* era singură pe lume, că într-un fel devenise şi ea o parte dintr-un cuplu.

Era o senzație intoxicantă să ştie că lui îi păsa de ea, că era importantă pentru el. Sweeney nu-şi amintea să fi fost vreodată importantă pentru cineva. Nu ştia cum se formase atât de repede acest simț al legăturii, sau cum ajunsese ea atât de repede să aibă încredere în el şi să se bazeze pe el, dar se întâmplase asta şi ea avea încredere.

— Ce ai pictat de data asta? o întrebă el după zece minute fără niciun frison. Era caldă şi somnolentă, aproape într-o stare de buimăceală.

— Nu ştiu, spuse ea uşor surprinsă. Nici măcar nu am intrat în atelier. Am o pătură electrică şi când m-am trezit totuşi de frig, am presupus că am mai avut doar o simplă criză de somnambulism. Poate că te-am chemat degeaba?

— Prefer să mă chemi de câte ori simţi cea mai mică senzaţie de frig, decât să laşi lucrurile să devină atât de grave ca ieri. M-ai speriat al naibii.

— Eu m-am speriat al naibii, îl îngână ea şi-i ascultă râsul hârâindu-i în piept. Părul de pe pieptul lui era aspru sub obrazul ei şi senzaţia era şi ea plăcută. Totul la el era atât de al naibii de masculin încât abia se putea stăpâni.

— Ţi-e cald?

— Minunat de cald.

— Atunci o să trebuiască să ne sculăm.

— De ce? Mă simt atât de bine.

— Pentru că eu nu sunt un sfânt. Haide, să mergem să vedem ce ai pictat.

Îi veni să bombăne şi să se vaite de pierderea căldurii trupului său, dar de dragul lui decise să se poarte frumos.

— Ah, în regulă.

Richard îşi luă maieul de jos, apoi o trase şi pe ea în picioare şi o porniră spre atelier. Sweeney îl deturnă spre bucătărie şi atacă o altă cană cu cafea. Richard îi declină oferta de cafea şi se sprijini de bufet, cu gleznele încrucişate, în timp ce-şi trăgea pulovărul peste cap. Niciodată până atunci nu-i trecuse prin cap că va avea un bărbat în bucătăria ei şi-i aruncă pe furiş câteva ocheade admirative. Când pulovărul se instală la locul lui, Sweeney îşi înăbuşi un oftat de regret. Era al naibii de păcat să acoperi un piept care arăta ca al lui.

— Haide, nu mai trage de timp, spuse el şi până atunci ea

nu-şi dăduse seama că asta şi făcea. Ieri pictase pantofi; cine ştie ce pictase azi-noapte, dacă într-adevăr pictase ceva.

Cu mâna lui odihnindu-se confortabil pe mijlocul ei, se duseră împreună în atelier. Sweeney se uită în jur şi constată că pânza cu pantofii nu se mai sprijinea de peretele de care o rezemase.

— Se pare că azi-noapte am lucrat din nou la pantofi, spuse ea, relaxându-se în sine. Nu-i plăcea să meargă prin somn şi să picteze lucruri pe care să uite că le-a pictat, dar totuşi, putea alege subiecte mai întristătoare decât nişte pantofi.

Un şevalet fusese mutat din loc şi poziționat astfel încât pânza se afla cu fața spre peretele din geamuri dinspre nord.

Se duseră împreună acolo să studieze pânza. Sweeney studie detaliile pe care le adăugase peste noapte, examinând clinic tuşele. Detaliile erau atât de subtile, liniile atât delicate, încât pictura arăta ca un fragment de fotografie. Nu era tehnica ei obişnuită, dar lucrarea era totuşi, fără îndoială, a ei. Mai adăugase un pantof cu toc înalt, care făcea pereche cu celălalt. Completase un picior de femeie, până la gleznă. Şi mai pictase laba goală a unui picior de femeie şi o parte din acel picior, până la genunchi, întins lângă pantoful gol. Una peste alta, nu era nimic groaznic în această pictură, nu în ce făcuse până acum, dar totuşi îşi simți stomacul strângându-i-se cumplit şi se înfioră.

— Grozav, spuse ea. Am mai adăugat nişte părți de corp. În ciuda dezinvolturii ei, în voce i se simțea încordarea.

Richard îi simți fiorul şi o strânse mai aproape, îmbrățişând-o strâns. Studie pictura cu o expresie întunecată.

— O să fie la fel ca vânzătorul de hot dogs, da? Este moartă. Zace pe jos; şi-a pierdut un pantof. Sau dacă nu este încă

moartă, o să moară în curând iar eu mă simt ca şi cum vina ar fi a mea. Sweeney încercă să se smulgă, dar Richard o întoarse spre el şi o strânse mai tare, ținându-i capul cu mâna lui mare şi apăsându-i fața la pieptul lui.

— Nu este vina ta şi tu ştii asta.

Cu vocea înfundată, Sweeney spuse:

— Logic, da. Dar emoțional… Ştii cum stă treaba cu emoțiile, adăugă ea, fluturându-şi mâna.

— Da, nu respectă nicio regulă, afurisitele.

O sărută pe creştet.

— Mă întreb ce s-ar întâmplă dacă aş distruge pânza.

— Nimic. Fie că pictezi sau nu scena, acest lucru nu va avea efect asupra nimănui. Gândeşte-te logic. Indiferent ce… vibrații sau ce naiba recepționezi tu, *tu* eşti cea afectată, nu invers.

— Aş vrea să pot fi sigură de asta.

— Poți, pentru că l-ai pictat pe Elijah Stokes după moartea lui, nu înainte.

Uimită, îşi lăsă capul pe spate şi se uită în sus la el.

— De unde ştii?

— Am stat de vorbă cu fiul lui, David. Domnul Stokes a murit spre sfârşitul după-amiezii. Dar tu l-ai pictat în cursul nopții.

Meditată uşurată la ce-i spusese Richard, dar simți că existau câteva întrebări pe care ar fi trebuit să le pună, dacă ar fi ştiut care erau acelea. Oftând, îşi petrecu brațul pe după talia lui şi se linişti simțindu-i trupul mare. Era atât de solid şi atât de puternic. Îl mai ținuse oare aşa înainte? îl atinsese şi-şi plimbase mâna pe spinarea lui. Dar nu ştia dacă-şi mai petrecuse efectiv brațele pe după el, până acum. Începu să o

roadă conştiinţa. Ea luase şi luase, în timp ce el dăduse tot timpul, dar chiar şi oamenii puternici aveau nevoie uneori să şi primească. Ea se considerase întotdeauna puternică, dar uite câtă nevoie avea de el.

Richard se lăsă uşor pe spate, ca să o poată privi în faţă.

— Te simţi mai bine, acum?

— Uşurată. Dar încă îngrijorată. Şi flămândă. Tu ai mâncat de dimineaţă? reuşi ea să zâmbească, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

— Cam de multicel şi cred c-aş mai putea mânca o dată. Asta ar fi prima noastră ieşire împreună.

— Ah, o ieşire împreună. Nu ştiu dacă ar trebui să facem asta.

Sweeney îi zâmbi, gândindu-se la toate lucrurile pe care le *făcuseră* – şi la toate pe care le mai aveau de făcut.

Zâmbetul lui de răspuns era totodată amuzat şi lamentabil.

— O să vină şi ziua mea, *Sweetie.* Când în sfârşit o să te trântesc pe spate, aminteşte-ţi că am o groază de frustrări care trebuie eliberate.

— Spui lucrurile cele mai drăguţe, toarse ea şi râse, pentru că nu mai cunoscuse până atunci aceste jocuri ale dragostei, pentru că niciodată nu aţâţase un bărbat şi nu-i simţise dorinţa pentru ea ca pe un val de maree gata să se spargă deasupra capului ei. Era înnebunitor şi excitant şi… şi minunat.

Richard o întoarse spre uşă şi o grăbi cu un ghiont uşor.

— Pune-ţi nişte pantofi – şi un sutien. Săltatul ăsta este al naibii pentru autocontrolul meu.

Îşi puse mai mult decât pantofii şi sutienul. Îşi schimbă sveterul gri cu unul albastru şi făcu chestia aia cu fondul de ten şi rujul. Se încruntă privindu-şi părul, îşi suflă o buclă din

ochi şi decise să-l lase aşa. Luându-şi poşeta, ieşi în living, unde Richard se aşezase şi citea dintr-una din cărțile ei despre stafii.

— De când cu povestea asta, am început să studiez despre stafii. Tot mai sper să găsesc o explicație pentru ce mi-a provocat abilitatea de a le vedea, dar toate cărțile de până acum nu vorbesc decât despre stafiile propriu-zise. Unele spirite pleacă imediat; altele mai rămân o vreme aici; unele nu pleacă niciodată.

— Şi de ce ar mai rămâne pe aici unele dintre ele? Richard se ridică şi o însoți spre uşă.

— Există tot felul de teorii. Poate că mai există lucruri care trebuie clarificate, poate că sunt doar confuze şi nu cooperează – cine ştie? într-o carte se spune că numai spiritele nefericite devin stafii, deşi, tehnic, cele care mai rămân aici doar pentru scurtă vreme nu sunt chiar stafii, ele se află doar într-o mică escală.

— Este un mod de a le privi, spuse el încet.

Sweeney încuie uşa în spatele lor şi se îndreptară spre lift. Observă că Richard se uita în jurul lui, căutând eventualele semne de deteriorare ale clădirii. Apartamentele nu erau luxoase, nici măcar peste medie, dar totul era în bună stare. Dacă liftul nu funcționa, locatarii nu trebuiau să aştepte săptămâni întregi ca să fie reparat. Becurile erau înlocuite şi instalațiile erau întreținute. Clădirea era veche, dar locatarii, inclusiv ea, se considerau în general norocoşi.

Se opriră în aşteptarea liftului, uitându-se la panoul de comandă demodat, prevăzut în partea de sus cu un ac care indica etajul la care se oprea liftul. Acul urca. Richard îşi petrecu o mână peste talia ei, degetele flexându-i-se uşor,

savurând senzația. Sweeney își înclină capul ca să-i zâmbească, exact când ușile se deschiseră și din el ieși Candra.

Candra îngheță când îi văzu și se albi la față. Observă mâna lui Richard pe talia lui Sweeney, apropierea dintre ei și fața i se înroși de furie.

— Ce apariție romantică, îi spuse ea lui Richard și mâinile i se strânseră în pumni albiți.

Liftul se închise în urma ei. Richard se aplecă în față și apăsă din nou butonul și ușile se redeschiseră, ascultătoare.

— Unde vrei să mergem pentru micul dejun? o întrebă el calm pe Sweeney, împingând-o ușor în lift și apăsând butonul pentru parter. Sweeney clipi spre el, admirându-i controlul; în timp ce ea se simțea aproape paralizată de situația jenantă.

Furioasă, Candra intră înapoi în lift, în clipa în care ușile începură să se închidă.

— Să nu îndrăznești să mă ignori!

— Ce se petrece între Sweeney și mine nu este treaba ta.

Vocea lui continua să fie calmă, atitudinea lui, total indiferentă. Iar mâna continua să stea ferm pe talia lui Sweeney, ținând-o ancorată de el.

Atât Sweeney cât și Candra remarcară legarea numelui ei de al lui.

Candra era atât de furioasă, încât vocea îi tremură când spuse:

— Pe naiba, nu este! încă ești soțul meu…

Stând atât de aproape de el, Sweeney simți tensiunea subită din trupul lui; ochii îi deveniseră două fante amenințătoare. Pentru prima oară în prezența lui, Sweeney simți un fior de teamă, deși privirea aceea nu-i era adresată.

— Sper că nu vrei să ajungi acolo, îi spuse el Candrei, încet.

— Să nu-mi spui tu mie unde să merg şi ce să fac. Tremurând, Candra întinse mâna să se sprijine, în timp ce liftul cobora. Privirea ei cafenie se întoarse spre Sweeney.

— Tu! Te-am întrebat dacă este ceva între tine şi Richard şi m-ai minţit, târfă mică ce eşti…

— Ajunge, izbucni Richard petrecându-şi un braţ pe după Sweeney şi mutând-o departe de atingerea Candrei. Iar se mută astfel încât trupul lui să i-l blocheze complet pe al ei.

— Ah, fii liniştit, şuieră Candra, sunt suficient de mare ca să nu mă bat pentru un bărbat, deşi poate că aşa erai obişnuit, înainte de a mă cunoaşte pe mine. Nu asta făceau ţărăncuţele arse de soare şi băutoare de bere, din sudul de unde vii tu?

Sweeney îşi drese glasul şi spuse, din spatele lui Richard:

— De fapt, eu m-am născut în Italia.

— Cine naiba dă doi bani unde te-ai născut tu!? urlă Candra. Sweeney trase cu ochiul pe după spinarea lui Richard şi văzu lacrimi prelingându-se pe obrajii Candrei, ruinându-i machiajul.

— Eşti o ţărancă nesofisticată şi sigur că el se simtă bine cu tine! Dar crede-mă, în viaţa ta nu o să mai vinzi vreo pânză prin galeria *mea* şi nimeni altcineva din oraş nu te va mai accepta, după ce eu…

Sweeney simţi cum îi sare muştarul lui Richard. Acesta făcu un singur pas spre Candra, în timp ce liftul se opri şi uşile se deschiseră. Cu faţa albă, Candra se dădu în spate. Richard spuse, atât de încet încât Sweeney abia reuşi să-l audă:

— Ai al naibii de multă dreptate când spui că mă simt bine cu ea. Habar n-ai ce grozav este să fii cu o femeie care nu se culcă cu orice sulă disponibilă pe care o întâlneşte, ca tine. Da, am ştiut despre toţi bărbaţii tăi, absolut toţi, dar ştii ceva? Nu

mi-a păsat nici cât negru sub unghie, pentru că nu mi-a păsat nici cât negru sub unghie de tine. Deşi mi-a păsat că ai avortat copilul meu. Candra, ai idee ce înseamnă *ura*? Ei bine, asta simt eu pentru tine. Te-am avertizat ce-o să fac dacă te vei atinge de cariera lui Sweeney şi am vorbit serios, aşa că gândeşte-te mult şi intens înainte de a face cel mai mic pas.

O împinse pe Sweeney afară din lift şi-şi petrecu din nou braţul în jurul taliei ei. Făcuse deja doi paşi când se opri şi se întoarse brusc spre Candra.

— Apropo, tocmai am mai adăugat o condiţie la înţelegerea noastră. Sweeney este eliberată de orice obligaţii faţă de galerie, fără penalităţi şi asta începând de acum.

— Dracu' să te ia, nu poţi să tot adaugi condiţii…

— Ba pot şi o voi face. Singura ta speranţă de a păstra galeria este să accepţi condiţiile mele. Dacă nu, în termen de trei zile nu mai ai de ce să-ţi faci griji pentru cariera lui Sweeney, pentru că te voi înlocui de la galerie şi te voi da afară de acolo.

— Te omor dacă faci asta, strigă plângând Candra.

Singurele persoane din holul de intrare erau administratorul şi un tip care locuia la etajul doi. Amândoi se zgâiau, nedorind să piardă distracţia.

— Galeria este a *mea*…

— Nu, o întrerupse Richard. Până când nu semnezi hârtiile, galeria este a mea şi dacă o să aştepţi prea mult, va fi pentru totdeauna a mea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Richard o conduse pe Sweeney afară pe trotuar, lăsând-o pe

Candra să plângă în hol. Venise singur cu maşina, constată ea când o conduse în josul străzii, unde îşi parcase Mercedesul. Vecinătatea nu era cea mai bună, ca zonele rezidenţiale care începeau să apară, dar niciuna unde nu-ţi puteai lăsa o astfel de maşină afară în stradă fără să ţi-o găseşti demontată în următoarele zece minute.

Erau amândoi tăcuţi, în timp ce el descuie maşina şi-i deschise portiera. Sweeney intră, încercând să se gândească ce să spună. Tocmai aflase mai multe despre Candra, inclusiv motivul divorţului, lucruri pe care n-ar fi dorit să le ştie. Era puţin zdruncinată, dar mai mult pentru Richard decât pentru ea.

Richard intră cu maşina în trafic şi spuse răguşit, după un alt minut de tăcere:

— Îmi pare rău. Ştiu că unul dintre motivele pentru care nu ai vrut să avem o legătură a fost tocmai acela de a evita asemenea scene.

— Nu a fost greşeala ta; a fost a ei.

Semaforul din faţa lor trecu pe verde. Sweeney se uită în jos, la mâinile ei.

— Şi mie îmi pare rău. Pentru… pentru avort. Nu am ştiut. L-a făcut în urmă cu vreo doi ani. Eu nu am aflat decât imediat după mutarea ta în oraş. Am scos-o pe loc din vilă şi a doua zi am depus actele de divorţ.

— Vroiai copii? Proasto, îşi spuse singură. Sigur că vroia copilul, chiar şi după, altfel nu ar fi fost atât de distrus aflând despre avort.

— Nu atunci. Nu cu ea. Sarcina ei a fost un accident. Dar odată ce rămăsese – era altceva. Exista. Era copilul meu.

Sweeney nu se putea imagina să fie soţia lui Richard şi să

facă un avort. Ea nu se gândise niciodată la copii decât în raport cu ea însăşi, punct. Mai ales nu şi-l putea imagina pe tatăl ei făcându-şi griji pentru se întâmplase cu toții copiii lui, născuți sau nu.

— Cum ai aflat?

— Ea mi-a spus. Ne certam, ea *era* băută – şi *mi-a* spus.

Cel de al doilea semafor se făcu verde în timp ce se apropiau de el. Richard îi aruncă o privire.

— Cred că de acum înainte o să am mereu nevoie de tine în maşină.

Înțelegând că el vroia să schimbe subiectul, Sweeney se relaxă, lăsându-se pe spate, pe banchetă.

— Unde mergem?

— La un mic local pe care-l ştiu, nimic de fițe.

— Bine. Mie nu-mi prea plac fițele.

Localul se afla pe partea cealaltă a râului New Jersey. Ajunseră acolo prin tunelul Holland, în timp record, ceea ce o făcu pe Sweeney să se simtă uşor mândră. Dacă Richard se îndoise cumva asupra relației ei cu semafoarele, acum nu mai putea.

Găsiră un separeu în localul care nu se schimbase prea mult din anii ’50. Peste ouă şi cafea, Sweeney spuse:

— Am crezut că galeria era a Candrei.

— Ea o conduce. Eu o dețin.

— Aveai de gând să cumperi una din picturile mele din propria ta galerie? Şi să plăteşti comision?

Richard ridică din umeri.

— În cazul în care Candra nu semnează hârtiile până la data stabilită şi eu păstrez galeria, nu mai există niciun comision. Dar va semna. Este în interesul ei.

— Şi dacă nu? A fost furioasă că te-a văzut cu mine şi ar putea face divorțul foarte dificil.

— Atunci aş distruge-o. Nu o să mai rămână cu nimic şi ştie asta, spuse Richard calm.

Lui Sweeney îi trecu o idee prin cap.

— Mă întreb de ce venea la mine?

— Nu este proastă şi mă cunoaşte bine. În ziua aceea, la galerie, a văzut imediat că mă interesai. În urmă cu câteva zile a venit acasă la mine şi mi-a făcut o ofertă: dacă eu măresc suma stabilită, ea nu o să împiedice vânzarea lucrărilor tale. Şi nu i-a plăcut contraoferta mea.

— Îmi pot imagina.

Şi chiar putea; Richard poate fi un duşman periculos.

— Dar totuşi, de ce a venit la mine?

— Să te roage să mă convingi să cresc suma prestabilită.

— Atunci de ce a fost atât de şocată să ne vadă împreună, dacă bănuia deja că există ceva între noi?

— Până acum, bănuia doar. Şi a crede că mă interesează persoana ta nu este acelaşi lucru cu a ne vedea împreună, la ora asta matinală, ieşind din apartamentul tău.

Ca să nu mai spună că prezența lui îi zădărnicise Candrei planul de a-i cere lui Sweeney ajutorul. Sweeney spuse:

— Ți-am îngreunat mult situația, da?

— Prin faptul că exişti? Da, mi-ai îngreunat-o.

Richard o privi peste masă.

— Mă ții treaz nopțile, îmi faci griji, mă înnebuneşti.

Sweeney îi împunse piciorul cu pantoful.

— Vorbesc serios.

— Şi eu, *Sweetie.*

Se încruntă la el, amuzată.

— Îmi pronunți numele nostim. Ce-i faci?

— Nimic.

Decizând că nu va mai scoate nimic de la el acum, Sweenie se uită afară pe fereastră, studiind o vreme chipurile. Un bătrân încovoiat, cu smocuri de păr în urechi şi în nări, mergea ținând de mână o fetiță vorbăreață, cu o rochiță de vară, galbenă şi o coadă de cal țanțoşă. Zâmbetul indulgent de pe chipul lui striga „bunic.” Sau poate „străbunic.” Urmă o femeie cu un bebeluş în sacul de pe spate. Păşea ca şi cum ar fi vrut să cucerească lumea şi de marginea sacului din spate legase un balon roşu şi mânuța dolofană a copilaşului reuşise să apuceața; se uita minunat la balonul care sărea în sus şi în jos la fiecare mişcare a lui. Avea ochişorii rotunzi, buzele erau un arc roşu perfect şi părul lui de culoarea porumbului stătea drept în sus, ce păpădia. Sweenie îi privi până când ieşiră din raza ei vizuală.

Se ocupă o vreme de ouă, apoi pufni când îşi aminti ceva.

— Ce e? o întrebă Richard şi se minună cât de repede deprinseseră comunicarea stenografică a vechilor cupluri.

— Țărăncuțe din sud, arse de soare, băutoare de bere; spuse ea şi amândoi începură să râdă.

Candra nu se putea opri din plâns, deşi ştia că era o prostie asta. Chemă un taxi care să o ducă la galerie, plângând în hohote tot drumul. Taximetristul o privea toi timpul prin retrovizoare, dar nu ştia prea multă engleză şi oricum ea stabilise de mult să nu intre în vorbă cu taximetriştii.

Avea o batistă în poşetă, dar care nu era potrivită pentru munca de restaurare, necesară. Îşi presă ochii în loc să şi-i şteargă, să nu-şi distrugă restul de fard, dar afurisitele de

lacrimi continuau să curgă.

Să-l ia naiba. S-o ia naiba pe Sweeney. Să-i ia naiba pe amândoi, pentru că arătau aşa… Aşa împreună. Nu-şi imagina că tocmai Sweeney, din toată lumea, putea fi atât de şmecheră şi de falsă, sau că putea minți atât de eficient. Când îşi aminti telefonul pe care i-l dăduse lui Sweeney în dimineața de după fiascoul cu McMilian, simți cum arde de umilință. Probabil că Richard era cu ea, atunci; poate că tocmai se dăduseră jos din pat, iar după telefon, râseseră de ea.

Candra suferea într-un fel în care nu crezuse niciodată că poate suferi. Până acum, deşi ştia că îl pierduse, parcă tot mai era al ei, pentru că nimeni altcineva nu-i luase locul. Acum i-l luase cineva şi ştia, definitiv şi irevocabil, adânc în sinea ei, că pentru ea, Richard era dus. Ea îl pierduse, îl alungase şi ştia că niciodată nu va mai iubi pe nimeni aşa cum îl iubise pe el. Cum încă îl mai iubea. El fusese cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse vreodată şi nu se putea împiedica să nu îl admire chiar şi acum, când această putere se întorsese împotriva ei. Oare Sweeney era capabilă să înțeleagă, să aprecieze ce avea, sau era atât de al naibii de neexperimentată încât habar nu avea?

Această lipsă de experiență a fost ceea ce l-a atras pe Richard la ea, desigur, pentru că Dumnezeule, nu avea deloc stil, iar conversația ei friza adesea absurdul. Chiar şi el recunoscuse asta. Candra nu putea înțelege ce vedeau bărbații la ea, dar până şi Kai spusese că Sweeney era „trăsnet”. De drăguță era destul de drăguță, dacă puteai trece cu vederea faptul că adesea avea vopsea în păr şi nu ştia în ce zi a săptămânii se afla.

Nu-şi putea imagina cum putea Richard să găsească

atrăgător aşa ceva. El era atât de organizat, atât de logic şi de orientat spre muncă, încât putea jura că în două zile Sweeney o să-l înnebunească şi o să-l facă să se sature de ea.

Îşi simți unghiile intrându-i în palmă. Astăzi, Sweeney… strălucea. Candra închise ochii amintindu-şi şocul avut când ieşise din lift şi-i văzuse pe Richard şi pe Sweeney împreună. Sweeney avea privirea unei femei care fusese temeinic şi sincer iubită în noaptea trecută şi poate şi în dimineața asta – şi după cum îl ştia ea Richard, de mai multe ori, în timpul nopții.

Candrei nu-i venea să creadă cum se făcuse de râs în halul ăsta. Să strige ca o mahalagioaică, *să plângă,* Dumnezeule Mare. Richard ştia de ce venise ea aici, desigur. Acum nu mai avea nicio şansă să ajungă la Sweeney şi nici ca Sweeney să vrea să o mai asculte, după scena asta. Îşi ratase ultima şansă să poată modifica suma stabilită. Acum singura ei speranță era Carson, dar se părea că tipul trebuia puțin împins din spate.

Când ajunse la galerie, Kai tocmai o deschisese; încă nu apăruse niciun client, slavă Domnului. Plăti taxiul şi intră repede în galerie, până să nu fie văzută de cineva cunoscut.

Kai se holbă la ea, cu sprâncenele ridicate.

— O dimineață grea? o întrebă el mieros.

— Du-te naibii. Trecu pe lângă el şi intră direct în biroul ei, îşi luă trusa cu cosmetice de pe birou şi se duse în baie. Se înfioră când se privi în oglindă. Avea fața plină de pete, nasul roşu şi ochii ca de raton. Trebuia să se demachieze complet şi să-şi refacă fardul, dar nu avea nicio cremă la ea. Făcu ce putu cu şervețele de hârtie şi-şi aplică pe ochi şi pe față comprese reci, ca să i se retragă umflăturile şi să-i revină culoarea.

Kai intră exact când îşi aplica fondul de ten.

— Mă laşi? izbucni ea.

El îi ignoră protestul şi se propti cu spatele de dulăpior, încrucişându-şi braţele peste piept.

— Haide, haide. Ce-a mai făcut Richard?

— Ce te face să crezi că este vorba de Richard? îşi suflă nasul şi aruncă şervețelul ia gunoi, apoi îşi repară dârele.

O privi scoţându-şi pudra compactă şi pudrându-se.

— Pentru că de un an deja te face să dansezi cum îţi cântă el iar tu faci câte o criză de fiecare dată când lucrurile nu merg aşa cum ai vrea tu.

— Eu nu „dansez cum îmi cântă el" şi nici altcineva, spuse ea furioasă.

— Fireşte că nu, scumpo.

— Eu nu sunt scumpa ta şi să nu uiţi asta. Tu nu eşti decât un amant ocazional.

— Ei, ei, suntem furioasă rău, nu? Precis a refuzat să rediscute aranjamentul.

Se roti brusc spre el, cu gura strâmbată de furie.

— De unde ştii tu despre aranjament?

— Ai primit un mesaj pe robot, de la avocata ta. Te sfătuieşte insistent să semnezi hârtiile cât mai repede, până nu pierzi totul şi nu o să mai ai din ce-o plăti. Nu a spus-o chiar cu cuvintele astea, desigur, dar asta este ce ţi-a dat de înţeles.

— Cum îndrăzneşti să-mi asculţi mesajele?!

Vorbise ca o fecioară din perioada victoriană şi o cuprinse dezgustul.

— Era pe telefonul tău de la birou, scumpo, nu pe telefonul tău de acasă. Poate c-ar trebui să-ţi instruieşti avocata să nu-ţi mai lase mesajele personale la serviciu – presupunând că o să mai fi pe aici, vreau să spun.

— Dacă eu o să mai fiu, poți paria că tu, nu, frumuşelule, spuse ea sardonic, deschizând uşa.

— Ieşi afară!

El ieşi, cu o expresie bosumflată pe chipul lui frumos. Candra inspiră adânc, luptând cu nevoia imperioasă de a se aşeza pe closet şi a începe să urle. Trebuia să-şi recapete controlul. Stricase totul în dimineața asta din cauză că se lăsase pradă emoțiilor, iar acum va trebuia să-l împace pe Kai. Nu prea avea ea chef de sex, acum, dar probabil că de asta va fi nevoie ca să-l facă să-i treacă.

Inspiră adânc de câteva ori şi când se simți din nou calmă, îşi reluă machiajul. Când termină, se studie critic în oglindă şi-şi mai aplică ceva pudră peste pete. Aşa. Machiajul nu era perfect, dar ştia că încă arăta mai bine decât majoritatea femeilor, după o zi întreagă petrecută la salon.

Trebuia să o sune pe Olivia; fusese o proastă că amânase semnarea hârtiilor, în speranța că poate totuşi va mai recupera ceva din ce-i dedusese deja Richard. Nu reuşise. Acum trebuia să accepte. Sigur, Richard ştiuse că ea se va înfuria şi va protesta împotriva condițiilor, dar că până la urmă le va accepta; nu-i lăsase altă variantă. Richard nu jucase doar dur şi ea ştia asta. Richard era genul de bărbat care spunea răspicat ce avea de spus, ticălosul.

Aproape că îi veni din nou să plângă, dar inspiră adânc şi-şi controlă impulsul. Mergând repede, intră în biroul ei, închise uşa şi-şi sună avocata.

— Stabileşte o întâlnire, spuse ea calm. O să semnez. Presupun că acțiunile punitive vor înceta de îndată ce-l vei suna pe Gavin Welles?

— O să mă asigur că aşa va fi, dacă nu pot obține o întâlnire

pentru astăzi. Vor trebui refăcute hârtiile, ceea ce va lua ceva timp, aşa că poate o s-o fixez pentru mâine.

— Mâine o să fie perfect, spuse Candra. Sigur că trebuia făcută o nouă înţelegere, care să reflecte deducerea din suma convenită iniţial. Nu se îndoia că Richard îşi sunase deja avocatul, instruindu-l să refacă documentele, care să conţină noua condiţie în legătură cu Sweeney. Asta nu va fi trecută în înţelegerea de partaj, dar se va ajunge la un fel de înţelegere legalizată, care să-i permită lui Sweeney să-şi rezilieze contractul cu galeria.

După ce închise cu Olivia, Candra căută în agenda Rolodex numărul lui McMilian. Răspunse, fireşte, o subretă.

— Senatorul s-a întors de la Washington?

— Da, doamnă, s-a întors. Pot să-i spun cine-l caută?

— Candra Worth.

Nu avea rost să-şi ascundă identitatea. Aşa avea chiar şanse mai mari ca el să preia legătura; nu că i-ar fi plăcut, dar trebuia.

Rămase pe fir vreme de câteva minute, suficient de mult ca să înceapă să se enerveze, când în sfârşit auzi vocea bogat modulată a lui Carson, doar că astăzi nu era chiar atât de modulată. Suna mai curând tensionată, îşi spuse ea cu satisfacţie. Bine. Asta însemna că era îngrijorat.

— Ce vrei? spuse el abrupt.

Candra reuşi un râs degajat. De fapt, se simţea bine să fie cea care deţinea controlul, aşa, ca o schimbare.

— Zău, Carson, ce întrebare prostească.

— Nu e uşor să strângi toţi banii ăştia, în lichidităţi.

— Cât de dificil poate fi? Vinde câteva acţiuni, transformă în numerar câteva obligaţiuni, intră în câteva conturi. Nu mă

poți duce de nas cu scuza asta. Dacă mâine după-amiază nu ai banii, în The Washington Post de poimâine va apărea o fotografie. Ce zici, pe care să o aleg? Pe cea în care tragi pe nas, cred eu.

— Vreau să ştii că această convorbire este înregistrată, spuse el cu satisfacție în glas. Eşti înregistrată acum pentru încercare de şantaj. Ce zici, şantajul este un delict? Eu cred, draga mea, că acum avem amândoi probleme.

— Oare?

Candra îşi spuse că lui Carson nu i-ar fi stricat să fi luat câteva lecții de negociere de la Richard. Să pui condiții care să nu poată fi suportate de celălalt şi să nu dai înapoi. Era o tactică brutal de eficientă.

— Cred că tu nu înțelegi situația în care mă aflu. Dacă nu primesc banii, pierd totul, aşa că puțin îmi pasă ce-ai înregistrat tu. Cred că ai auzit de vechea zicală despre oameni disperați şi măsuri disperate, nu?

— Băga-te-aş…

— Ei, ei, haide să fim civilizați.

Îi ajunseseră scenele din ziua de astăzi.

— Civilizați, pe dracu'. Carson respira greu, sunetul reverberând în urechea ei.

— Recunoaşte, Carson; singurul mod în care îți poți folosi înregistrarea asta este dacă pozele vor fi făcute publice, dar atunci va fi prea târziu pentru tine. Şi ai putea trage apa după cariera ta. Vom pierde amândoi, dar dacă nu apari cu banii, eu oricum am pierdut, aşa că de ce să nu te trag şi pe tine după mine? Vocea ei era stăpânită, controlată. Şi vorbea serios.

Şi el ştia asta. Mai respiră adânc de câteva ori, înainte de a accepta inevitabilul.

— Bine şi du-te dracului. Dar mâine e prea devreme. Îmi trebuie cel puțin două zile să strâng bănetul ăştia.

— Poimâine, atunci, dar nicio zi mai mult.

La biroul lui, Kai zâmbi şi-şi potrivi cu grijă momentul în care să se deconecteze, ca să coincidă cu al Candrei, pentru ca ea să nu vadă că lumina de deasupra liniei ei stătea o secundă prea mult aprinsă. Îşi perfectase arta trasului cu urechea în toți aceşti ani cât lucrase pentru ea, doar ca să fie stăpân pe situație. Desigur, ea credea că deținea controlul, dar asta doar pentru că el îi permisese să creadă asta.

Deci târfa asta mică îşi încerca mâna cu un şantaj. Nu trebuia să fie surprins, pentru că ştia că Richard o pusese într-o situație dificilă şi Candra nu era femeia care să poată trăi fără bani.

Când ea va semna înțelegerea de divorț, galeria va deveni a ei. Probabil că îl va concedia, aşa cum îl amenințase. Totul mergea bine cu ea atâta vreme cât el îşi ținea gura închisă şi i-o trăgea ca lumea în pat, dar obosise să mai fie curva ei.

Candra ieşi din birou, numai zâmbet.

— Scumpule, spuse ea venind la biroul lui şi punându-i uşor o mână pe ceafă, îmi pare rău că te-am repezit. Ai avut dreptate; am avut o ceartă cu Richard şi mi-am vărsat focul pe tine.

Acum o să-i ofere sex ca să-l împace, îşi spuse el cinic.

Îşi plimbă uşor degetele prin părul lui.

— Pot face ceva pentru tine ca să te împac? Tonul ei era degajat, glumeț, seducător.

Kai se ridică, îndepărtându-se de atingerea ei.

— Nu e nevoie, spuse el cât mai politicos, l-ar fi acceptat

oferta dacă nu ar fi avut o întâlnire în timpul pauzei de prânz şi trebuia să fie proaspăt, pentru asta. Păcat, îşi spuse el. I-ar fi făcut plăcere să se poarte dur cu ea, poate chiar mai dur decât i-ar fi plăcut ei.

— Nu face pe bosumflatul, scumpule; nu-mi place.

Kai ridică din umeri, dezinteresat.

— Nu am dispoziţie pentru asta.

— Prostii, tu ai întotdeauna dispoziţie.

— Poate că încep să devin dificil, spuse el şi o urmări cum se înfurie. Candrei nu-i plăcea să fie respinsă. Era într-adevăr o femeie frumoasă, îşi spuse el, atât de frumoasă încât reuşea întotdeauna să aibă bărbatul pe care şi-l dorea. Respingerea lui Richard o deconcertase, zgâlţâindu-i buna părere despre sine, iar acum, umilul ei asistent îi refuza oferta. Lumea ei începea să se clatine.

— Atunci savurează-ţi îmbufnarea, spuse ea cu buzele strânse. Ah, apropo. Adu înapoi de la înrămat ultimele pânze ale lui Sweeney. De acum înainte nu-i mai expunem lucrările.

— Ei, nu! Interesat de această nouă situaţie, Kai îşi ridică sprâncenele. Păcat, pentru că ultimele ei lucrări sunt mai bune decât tot ce a făcut până acum. Care e problema?

Unghiile perfect manichiurate băteau darabana în biroul lui.

— Doar o complicaţie, l-am găsit pe ea şi pe Richard împreună, azi-dimineaţă.

Oho! Kai îşi dădu capul pe spate şi râse. Nu era prea politic ce făcea, dar imaginea era delicioasă.

— Deci asta ţi-a ciufulit penele! l-ai prins făcând chestia aia urâtă?

Kai vedea că reacţia lui o enerva.

— Tipul lucrează repede. Eu nu aş spune despre Sweeney că

e o pradă uşoară, deci s-a străduit ceva omul, ca s-o aibă.

Kai spuse cuvintele admirativ, ştiind că asta o va înfuria pe Candra.

— De fapt, nici eu n-aş avea nimic împotrivă s-o călăresc puțin.

— Eu nu văd ce te-ar putea atrage la ea, spuse Candra aspru.

— Te referi la altceva decât la ochii ăia albaştri, mari şi la părul ăla? Şi înaintaşii ei sunt super. Nu sunt prea mari, dar nu atârnă, iar fundulețul ei e frumuşel foc…

— Nu am nevoie de un inventar, izbucni Candra răsucindu-se în loc şi intrând înapoi în biroul ei. Kai râse încetişor. Era excitat, constată el. Îi plăcea să o tachineze pe Candra şi invocând trupul lui Sweeney, imaginându-şi-o goală, se excitase.

Păstră această căldură plăcută toată dimineața, chiar şi în timp ce însoțea câțiva turişti din Omaha, care vroiau ceva „artă adevărată”, spuneau ei, să o ducă în Nebraska. Ştiind instinctiv ce anume nu le-ar plăcea, îi îndepărtă din dreptul abstractului şi modernismului şi zâmbi în sinea lui când le arătă ultima pânză pe care o mai avea Sweeney în galerie. Candra ar fi furioasă dacă tipii ar cumpăra-o.

Spre încântarea lui, o cumpărară.

La douăsprezece treizeci ieşi din galerie şi merse pe jos cele unsprezece blocuri până la el acasă. Un hotel ar fi fost mai potrivit, dar femeia cu care se întâlnea se temea să nu fie cumva recunoscută. Îi dăduse cheia şi ştia că ea îl aştepta. Probabil că o să întârzie la galerie, îşi spuse el.

Femeia era prudentă; încuiase uşa la loc. El ciocăni o dată şi aşteptă să se întunece vizorul când ea îşi va fixa ochiul în dreptul lui. Ea îi deschise uşa.

— Kai, scumpule, ai întârziat.

Kai zâmbi. Ea îşi scosese deja hainele şi îşi pusese halatul lui, cel pe care el nu şi-l punea niciodată, dar îl păstra, pentru că femeile păreau să creadă că arătau sexi în el. Cordonul era legat larg, firește şi halatul se deschidea exact cât să arate cea mai mare parte dintr-un sân. Care era în formă bună pentru o femeie suficient de bătrână ca să-i fie mamă. Inutil de spus câte liftinguri şi câte şi mai câte nu-i făcuse chirurgul estetician.

— Arăți minunat, spuse el luând-o în brațe şi desfăcându-i halatul, împingându-i-l pe după umeri. Margo McMilian îşi arcui trupul slab, cum cerea moda, oferindu-i sânii şi Kai se comportă cum era de aşteptat.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Afurisita aia de pictură o chema. Sigur, nu era nimic atât de direct ca „Ei, Sweeney, Sweeney, Sweeney”, dar totuşi nu şi-o putea scoate din minte.

Avusese o după-amiază minunată. Micul dejun cu Richard fusese atât de relaxant încât reuşise să-şi scoată din minte scena cu Candra. Nu era o prostuță să nu-şi dea seama că asta şi intenționase *Richard. Era aproape* nefiresc felul cum părea el să-i citească fiecare stare de spirit şi să anticipeze exact ce vroia ea, iar ea nu reuşea să înceteze să se minuneze de grija lui. Existența cuiva, care să aibă grijă de ea, era o noutate atât de mare încât vroia să savureze fiecare clipă.

După ce Richard o adusese acasă de la restaurant şi o lăsase la intrarea în clădire, cu un sărut rapid, domestic, pe buze şi cu stabilirea viitoarei întâlniri pentru micul dejun de mâine,

Sweeney intrase fredonând în apartament. Momentul Candra, în ciuda jenei şi urâţeniei lui, fusese o uşurare pentru ea. Îi va fi mult mai uşor acum să rupă legăturile cu galeria şi cu Candra, fără regrete. Îşi notă în minte să sune la galerie şi să aranjeze să-şi ia înapoi ultimele pânze pe care le lăsase acolo acum trei zile, ca şi pe cele mai vechi, dacă şi câte mai rămăseseră.

Apoi se apucă de pictat.

Pentru prima oară de multă vreme, picta cu bucurie. Nu îşi făcea probleme că nuanţele erau prea exuberante ca să fie reale; se lăsa pur şi simplu pradă instinctului. După ce făcu o schiţă rapidă în cărbune şi o şterse astfel încât să rămână doar conturul, se pierdu în crearea unui bebeluş durduliu, cu părul ca păpădia, uitându-se fascinat în sus, la un balon roşu, strălucitor. Se jucă puţin cu tehnica, netezind complet şi amestecând culorile pe care le folosise pentru bebeluş, astfel încât acesta căpătă realismul unui instantaneu fotografic. Totul în jurul lui, însă, era o explozie de culori şi de mişcare, intensificate, uşor exagerate, astfel încât lumea înconjurătoare să devină un loc fantastic, implorând să fie explorat.

Tehnica pe care o folosise pentru copil îi aminti de pantofi. Folosise aceeaşi tehnică realistă când pictase pantofii. Îşi pierdu forţa de concentrare, se dădu mai în spate şi îşi şterse mâinile pe o cârpă, încruntându-se în timp ce se uita la cealaltă pânză. Nu vroia să se gândească la ea, dar toate sentimentele ei anterioare legate de pânza asta îi reveniră tumultuos în minte, ca o apă care-şi căutase o crăpătură într-un dig, să poată ţâşni pe acolo.

Femeia căreia îi aparţineau picioarele şi pantofii era moartă sau va muri în curând. Sweeney ştia asta cu fiecare fibră a

corpului ei. Teoria că aceste picturi erau declanşate de moartea cuiva cunoscut ei era destul de firavă, pentru că nu avea decât o singură întâmplare pe care să şi-o bazeze, dar ştia, instinctiv, că se afla pe pista corectă. O cunoştea pe femeia aceasta, dar poate că nu murise încă, poate de aceea Sweeney nu terminase tabloul, nu-i dăduse un chip, femeii. Dacă s-ar putea grăbi să termine pictura, să anticipeze viitorul, poate că ar reuşi să facă ceva ca să împiedice moartea femeii. Să o avertizeze să nu traverseze strada, poate. Încă nu existau suficiente detalii în tablou care să-i dea o idee asupra locului, nici măcar dacă era un interior sau un exterior, dar dacă ar putea termina tabloul *conştientă,* în loc să aştepte muza nopții să o pună în mişcare…

Responsabilitățile acestui nou dar al ei o izbiră ca un autobuz în plină viteză. Da, un *dar.* Nu un inconvenient, deşi era al naibii de stresant. Nu o povară, deşi putea fi chinuitor. Din cine ştie ce motiv, ea se schimbase sau fusese schimbată şi i se oferiseră daruri. Luminile semafoarelor, plantele luxuriante, abilitatea de a intui răspunsurile la un show la televizor, chiar şi faptul că vedea stafii – toate acestea fuseseră un preludiu, un fel de construcție spre asta. Era ca şi cum i se deschisese încet, încet, o uşă spre o altă lume, pentru că dacă totul s-ar fi năpustit dintr-o dată asupra ei, poate că nu ar fi fost capabilă să-i facă față.

Poate că uşa încă nu era deschisă de tot. Pe Elijah Stokes îl pictase după. Pe când această nouă pictură, era convinsă de asta, anticipa viitorul. Pe măsură ce uşa se va deschide mai larg, pe măsură ce va vedea mai mult din această nouă lume, darurile ei se vor extinde. Va putea preveni oamenii, le va putea împiedica moartea. Nu ştia care îi vor fi limitele, pentru

că acestea păreau să se extindă într-una. Probabil că acest dar nu se va limita la cei pe care-i cunoştea; poate că mai existau şi alte daruri care aşteptau să se manifeste.

Ea nu dorise asta. Ea fusese cât se poate de mulțumită în lumea ei, izolându-se de ceilalți şi nepermițând nimănui să o atingă. Ştia că analiştii vor spune că în copilărie învățase să se protejeze distanțându-se mental de oamenii din lumea ei şi ştia că vor avea dreptate. Dar schimbarea o deschisese, o făcuse să vadă cu adevărat lumea, o făcuse să simtă şi nu credea că s-ar mai întoarce la vechiul ei mod de a fi, chiar dacă ar putea. Acum exista Richard; nu ştia ce anume simțea pentru el; se temea chiar să încerce să dea un nume sentimentelor, dar ştia că viața ei ar fi mai săracă fără el. Exista această pasiune care creştea în ea, pasiune pe care el o alimenta grijuliu şi ea nu va mai putea fi niciodată fericită dacă nu descoperea întreaga putere a acesteia.

Nu exista drum înapoi. În loc să se lupte cu schimbările, sau cel puțin să încerce să le ignore, ar trebui să se deschidă experienței. Pentru prima oară în viața ei, ar trebui să *trăiască.*

Oricât de mult îi plăcea pânza cu bebeluşul şi balonul, nu se mai putea concentra asupra ei. Cu coada ochiului putea vedea cealaltă pânză. Aşteptând. Aşteptând noaptea, când somnul dobora toate barierele mentale, sau poate doar… aşteptând. Poate că o putea face acum.

Se apropie de şevalet aşa cum cineva s-ar apropia de un şarpe, atentă, gata să o ia la fugă. Inima îi bubuia şi respirația ei era rapidă şi superficială. Ce nu era cum trebuia? Nu era decât o pictură, chiar dacă una ciudată. Bine, fie, poate nu chiar *doar o* pictură, dar nici şarpe nu era. Ea cunoştea arta, cunoştea tehnicile, ştia cum să reducă la scară şi cum să obțină

proporţiile corecte şi umbrele şi cum să realizeze perspectiva, cum să manipuleze lumina din grosimea vopselei, cum să lumineze mai mult sau mai puţin, prin alegerea culorilor. Cum pictura era mediul în care acest dar particular se putea exprima, poate că putea studia tabloul strict din acest punct de vedere: să-l studieze strict sub aspectul meritelor lui artistice şi să îl lase apoi în pace.

Da. Putea face asta. Calmul se pogorî asupra ei. Inspiră adânc de câteva ori şi se forţă să studieze obiectiv compoziţia.

Compoziţia şi proporţiile erau corecte. Poziţia piciorului femeii sugera că tocmai ar fi căzut. Pantoful de lângă el trebuie să fi ieşit din picior în momentul căderii. Erau nişte escarpeni negri frumoşi, cu tocuri de aproape opt centimetri şi lumina strălucea pe pielea de calitate. Dar ceva nu era în regulă cu ei, îşi spuse ea încruntându-se. Era ceva cu pantofii ăştia. Lipsea ceva.

Habar n-avea ce putea fi. Toate părţile principale ale pantofilor erau acolo: tocul, talpa, căputa. *Desigur,* existau modele şi decoraţii infinite pe care cineva le putea aplica la un pantof. Poate că asta putea fi ceva ce să adauge în somn, când era deschisă spre sugestii.

Pantoful bărbatului o tulbura, nu pentru că se afla doar acolo, ci din cauza modului în care era poziţionat. Bărbatul părea să se uite în jos, la femeie. Era prea aproape. Un martor nu ar fi fost atât de aproape. Cineva care s-ar fi repezit să-i acorde ajutor, ar fi îngenunchiat lângă ea. Un poliţist… Unde ar sta un poliţist? Un investigator ar îngenunchia lângă ea, îşi spuse Sweeney. Medicii ar sta în genunchi. După felul în care era poziţionat pantoful acesta, bărbatul se… se uita pur şi simplu la ea.

El o omorâse.

Gândul îi venise ca un fulger, electrizant în siguranța lui. Picta o scenă de omor.

Se repezi la telefon, să îl sune pe Richard. Când Richard îi răspunse, îl întrebă fără preambul:

— Elijah Stokes a fost omorât?

Richard ezită.

— De ce mă întrebi?

Sweeney strânse tare telefonul.

— Eu cred că povestea asta cu pantoful este începutul unei scene de omor. Nu încerca să mă protejezi sau să-mi ridici moralul; spune-mi doar adevărul, a fost omorât? Ai văzut ceva în tablou, care să-mi fi scăpat mie? De aceea l-ai contactat pe fiul lui?

— Da. Ascultă… am diseară un dineu de afaceri, dar îl anulez şi vin ia tine.

— Nu, nu face asta. Sunt bine, mă gândeam doar intens, în plus, lucrez.

— În regulă.

Sweeney se încruntă. A avea în vedere sentimentele altcuiva când vroia să lucreze, era ceva nou pentru ea.

— Te-am supărat cu asta?

— Fireşte că nu.

În glasul lui simți o undă de tandrețe.

— Bine. Sweeney inspiră adânc.

— Ce te-a făcut să crezi că domnul Stokes a fost omorât? Ce anume ai văzut?

— Rana de la cap. Nu ai pictat scări iar el zăcea, clar, între două clădiri. Mi s-a părut ca o traumă cauzată de o lovitură cu un obiect contondent.

— „O lovitură cu un obiect contondent”, repetă ea. Acesta nu era limbajul unui profan. Avu senzația incitantă a descoperirii unei fațete a lui Richard pe care nu i-o bănuise.

— Ai studii de medicină?

— Numai în ce priveşte măsurile de bază de prim-ajutor, de care aveam nevoie pe câmpul de luptă. Pot reduce o fractură simplă, pot reduce o articulație dislocată, pot opri sângerarea. Chestii dintr-astea.

— Dar ştii cum arată o traumă cauzată de o lovitură cu un obiect contondent.

— Am văzut aşa ceva.

Într-un fel sau altul, Sweeney absorbise suficiente informații despre armată ca să ştie că, în general, doar medicii făceau o astfel de pregătire. Sigur, informațiile ei veneau din cărți şi din filme, deci impresia ei putea fi greşită. Iar un medic trebuie să aibă o pregătire cu mult mai extinsă decât ce îi descrisese Richard.

— De fapt, în ce fel de armată ai fost? îl întrebă ea curioasă.

— În Armata Statelor Unite, spuse el, din nou amuzat. Parcă îi vedea buzele curbându-i-se. Dar am fost într-o unitate specială. Am fost ranger.

Auzise ea despre trupele de comando din păduri. Auzise despre Rangerul Singuratic. Mai departe, banca de date despre rangeri, a memoriei ei, era goală.

— Experiența mea militară este destul de limitată. Ce fac rangerii?

— Poartă berete negre, chiar foarte frumoase.

— Altceva.

— Chestii dure. Este o organizație de infanterie, specializată.

— Specializată în ce?

Richard oftă.

— În raiduri.

— Raiduri.

— Parc-ai fi un papagal.

— Ai fost într-un *commando,* da?

Vocea ei trăda uimirea. Ea nu văzuse la Richard nimic altceva în afară de blândețe. Nu, nu blândețe. Era un cuvânt greşit. Sensibilitate era mai potrivit. Şi mai precis. Dar văzuse şi cum putea el afecta oamenii doar cu o privire, văzuse cât de uşor îl dominase pe senatorul McMilian.

— Da, se poate spune şi aşa, da. Scumpo, am treizeci şi nouă de ani. Am ieşit din armată acum cincisprezece ani. Ce am făcut atunci, nu mai contează.

— Într-un fel, contează. Ai ştiut cum arată un traumatism cranian provocat de un obiect contondent, ai ştiut să pui întrebări. Iar în ce mă priveşte, a şti că domnul Stokes a fost omorât, îmi oferă o nouă perspectivă asupra pantofilor mei. Cred că ucigaşul stă în picioare deasupra ei şi se uită în jos, la ea.

Richard îi urmă uşor logica.

— Din cauza poziției pantofului bărbătesc?

— Dacă tipul s-ar fi aflat acolo ca să o ajute sau pentru investigații, nu ar fi stat în genunchi, lângă ea? Un martor nu ar sta atât de aproape. Încerc să lucrez la pânză cât sunt trează, să văd ce se întâmplă. Eu nu cred că a murit, încă; eu cred că surprind ceva ce se va petrece în viitor, de aceea pictez doar puțin câte puțin. Dacă aş putea termina pânza, ca să văd cine este, atunci i-aş putea, zic eu, împiedica moartea.

Richard spuse cu multă blândețe:

— Nu cred că vei reuşi s-o termini înainte.

Cuvintele calde se încolăciră în jurul ei ca nişte braţe tandre.

— Dar trebuie să încerc, şopti ea cu beregata dintr-o dată sugrumată. Înghiţi. Refuza să plângă în faţa lui. Când plângea, atunci vroia s-o facă pentru ceva cu adevărat important, cum ar fi starea de frig.

— Ştiu. Ai un creion?

Sweeney se întinse după carneţelul şi creionul de lângă telefon.

— Dă-i drumul.

Richard îi dictă un număr.

— Este numărul mobilului meu. O să-mi iau mobilul cu mine, diseară. Sună-mă dacă se întâmplă ceva şi dacă intri din nou în stare de şoc.

— Câte numere de telefon ai? Până acum sunt trei.

— Ei, dacă vrei mai există şi faxul.

— Nu cred că o să-ţi trimit faxuri.

El râse şi spuse:

— Ai grijă de tine. Ultimele zile au fost grele pentru tine. Nu te lăsa stăpânită de chestiile astea.

— O să am grijă, promise ea şi reveni în atelier, încălzită de uşurinţa cu care comunicaseră. De senzaţia de a fi legată de cineva. Indiferent cât de copleşitoare era situaţia aceasta, ea nu era singură.

Se uită multă vreme la pânză.

Presupunerea că privea o scenă de omor îi schimba perspectiva. Luând un cărbune, schiţă sumar poziţia trupului femeii, în funcţie de poziţia piciorului. Iar dacă piciorul drept al bărbatului era *aici,* atunci stângul trebuie să fie *aici.* Nu, era greşit. Unghiul era prea strâns. Avea nevoie de un unghi mai

drept, nu de tot, dar pe aproape.

Ştiu instinctiv când îl obţinu pe cel corect. Degetele i se mişcau repede pe pânză, schiţând conturul sumar a două persoane, în jurul detaliilor pe care le pictase deja.

Când termină, tremura, epuizată ca şi cum ar fi lucrat zile în şir, nu doar – cât lucrase. Uitându-se afară pe fereastră, văzu că se aşternuse noaptea. Nu ştia cât era ceasul, dar stomacul îi ghiorăi, atenţionând-o că trecuse de mult ora cinei. Îi era puţin frig, dar asta nu era nimic neobişnuit. Eforturile ei nu declanşaseră frigul acela înspăimântător, până în măduva oaselor, cel puţin nu imediat. Nu avea idee cum se va simţi peste câteva ore.

Îşi frecă ochii, apoi îşi aduse aminte că mâinile ei erau pline de cărbune. Mormăind în barbă, se duse în baie şi se uită în oglindă. Petele negre de peste tot pe faţa ei nu erau o surpriză. Se spălă pe mâini şi pe faţă, apoi se duse la bucătărie.

O supă era bună oricând. Se făcea repede şi era fierbinte. Deschise o conservă de supă de pui cu tăiţei şi şi-o încălzi la microunde. Ce mânca oare Richard la cinele de afaceri? se întrebă ea. Mai la obiect, oare se va aştepta vreodată de la ea să-l *însoţească* la cinele de afaceri? Perspectiva nu era una plăcută. Dar se va descurca, decise ea. Dacă va fi nevoie, îşi va cumpăra chiar pantofi cu tocuri înalte.

Dumnezeule Mare, chestia asta devenea tot mai serioasă. Ar trebui să fugă de ea cât mai repede şi cât o ţineau picioarele. În loc, însă, continuă să-şi soarbă supa de pui cu tăiţei şi să zâmbească vag, gândindu-se cât de departe ar vrea ea să meargă cu Richard, dacă el ar întreba-o asta.

Făcu un duş şi se băgă în pat şi se trezi puţin după răsărit, simţindu-se caldă şi relaxată. Aproape că era dezamăgită; a sta

întinsă în brațele lui Richard nu era chiar atât de rău, indiferent cât de frig i-ar fi fost.

Rămase întinsă în pat o vreme, savurând căldura. Pătura electrică nu se compara cu Richard, dar trebuia să se descurce şi aşa. Visă o vreme cu ochii deschişi, zâmbind, când observă că lumina soarelui nu devenea deloc mai strălucitoare.

Se ridică şi se uită pe fereastră. Ceața se revărsa asupra geamurilor, albă şi uşor luminoasă, ca şi cum ar fi fost suficient de subțire ca să permită soarelui să pătrundă prin ea. Lumina se reflecta în mod straniu, umplând toate umbrele din încăpere, aşa cum face soarele pe zăpadă.

După care nu-şi mai aminti să se fi dat jos din pat. Se îmbrăcă, punându-şi obişnuitele ei şosete groase, tricoul şi jeanşii. Cafeaua nu începuse încă să fiarbă – se sculase prea devreme – aşa că opri ceasul şi porni singură cafetiera. După care se duse în atelier, pentru că lumina asta alburie era prea neobişnuită ca să o scape.

Ştia exact ce anume lipsea de pe pantofii escarpen cu tocuri înalte.

Douăzeci de minute mai târziu se dădu înapoi, clipind. Tocurile nu erau pline. O mică bilă de aur forma mijlocul fiecărui toc. Pantofii erau foarte speciali, imposibil de stilizați. Dacă ar fi văzut vreodată astfel de pantofi, şi-ar fi amintit.

Şi fusta… materialul era mai consistent decât îl schițase aseară. O fustă cochetă. *Neagră.* Femeia purta o rochie neagră.

Într-un colț al minții, o pufni râsul. Erau doar la New York, nu? Ce altceva în afară de negru ar mai putea purta o femeie?

Peste câteva ore, țârâitul telefonului o smulse din transă. Se înfioră şi se dădu în spate, o clipă nesigură unde se afla sau ce însemna zgomotul ăsta. Apoi îşi dădu seama că era telefonul şi

alergă să răspundă.

— Eşti bine? o întrebă Richard şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l sune.

— Am fost, spuse ea, confuză, încă. Nu s-a întâmplat nimic azi-noapte. Dar azi-dimineață – am pictat. Efectiv *am ştiut* cum trebuia să arate pictura. Cât e ceasul?

— Nouă şi jumătate.

Lucrase aproape patru ore. Îşi amintea foarte vag tot intervalul acesta.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Când apăru Richard, Sweeney era înfofolită în pătură, în mână cu o cană de cafea atunci scoasă de la microunde, îi era frig, dar frigul nu era insuportabil, cel puțin nu încă. Richard se aplecă să o sărute, apoi dădu să o ia în brațe, să-i tină de cald.

— Stai. Vreau să vezi mai întâi pictura.

Se duse cu ea în atelier şi studie în tăcere pânza. Scena era grafică în violența ei. Trupul femeii zăcea într-o baltă de sânge, care se scursese într-un covor de culoare deschisă. Rochia ei cochetă, neagră, fusese sfâşiată în bucăți şi unul din brațe, cel pe care-l terminase Sweeney, era acoperit cu răni.

Bărbatul care stătea deasupra ei era relaxat, în mâna dreaptă cu cuțitul pe care-l folosise şi care atârna acum pe laterala lui. Începând să lucreze de la pantofi în sus, Sweeney îl completase doar până la talie. Avea pantaloni negri, poate jeanşi, deşi jeanşii nu se prea potriveau cu pantofii cu model. Sweeney pictase şi un început de cămaşă neagră.

— Un hoț, poate, îşi dădu Richard cu părerea, cu vocea

aceea distantă care spunea că întorsese deja butonul pe modul analitic.

— Amândoi sunt în negru, dar ea arată ca şi cum ar fi fost la o petrecere. Totuşi, pantofii lui nu se potrivesc; un hoț ar fi purtat bascheți, sau orice altceva cu talpă moale.

— Şi mie mi s-a părut ceva ciudat cu pantofii. Arată groaznic.

Lui Sweeney nu-i plăcea felul în care pictase picioarele; erau uşor disproporționate. Dar când începuse să se gândească cum să le corecteze, imaginea mentală refuza să se formeze. Poate că era ea prea obosită acum şi după ce se va odihni, se va putea concentra.

— Trebuie să termin chestia asta, spuse ea şi cu toate că îşi auzise tonul iritat, nu mai avea ce să facă. Era la un pas de lacrimi. Trebuie să ştiu cine este.

— Scumpo… Richard o apucă de umeri şi o întoarse spre el. Trebuie să accepți că nu vei şti decât după ce se va petrece totul. Aşa a fost şi cu Elijah Stokes…

— Dar chestia asta, orice o fi ea, devine tot mai puternică. Sau poate că eu devin tot mai aptă pentru ea. Ceea ce pictez eu acum se petrece în viitor, atunci de ce nu s-ar lărgi orizontul, ca să-mi permită să-i văd identitatea până să fie prea târziu?

— S-ar putea să nu mai fie vorba de un jaf care s-a sfârşit prost. Ar putea fi o crimă planificată.

— Şi care ar fi diferența?

— Planul poate exista, deja. Dacă ar fi să comit o crimă, aş plănui-o până în cele mai mici detalii. Aşa că ceea ce ai surprins tu poate fi un plan care există *acum,* nu în viitor.

Îi aruncă o privire ursuză, mă rog, cât de ursuză şi-o putea face când tremura ca frunza.

— Nu fi atât de analitic, îi spuse ea, deşi ştia că avea dreptate.

— Aşa m-am îmbogăţit, fiind analitic. Haide; acum tot nu poţi face nimic. Când o să termini tabloul, o să ai şi faţa criminalului. Probabil că pe ea nu o poţi salva, dar poţi ajuta în alte feluri.

Cu ea ferm agăţată de el, Richard începu să se îndrepte spre uşă.

— Mă manipulezi, da? Urăsc să fiu manipulată. Nu fac parte dintre *artistele* acelea temperamentoase, care devin isterice la cel mai mic lucru care nu le merge bine.

— Ştiu, spuse el liniştitor şi zâmbi la privirea feroce pe care i-o aruncă Sweeney.

O instală pe canapea, în poala lui, cu pătura înfăşurată pe după amândoi. Astăzi nu avea de gând să-şi scoată cămaşa, îşi spuse ea dezamăgită. Şi nici să se întindă alături de ea. Înţelegea; tentaţia era deja prea mare. Transferul de căldură trupească nu era atât de eficient cu hainele pe ei, dar nici nevoia nu era atât de mare.

O ţinu strâns lipită de el, absorbindu-i forţa tremurului.

Cu faţa îngropată la pieptul lui, Sweeney spuse:

— De data asta nu am crezut că mi se va întâmplă. Eram trează. Lucrasem aseară la tablou şi mă simţisem bine, atunci de ce mi-e frig acum?

— Profunzimea implicării, poate, sau durata cât ai lucrat.

Ai încredere în Richard, îşi spuse ea, să vină cu o explicaţie rezonabilă, logică, pentru ceva esenţialmente ilogic. Cel puţin el o lua în serios şi nu spunea că avea simple atacuri de panică sau că era isterică. O credea, în ceva ce ei însăşi îi venea greu să creadă.

Rămase tăcută o vreme, lăsându-i căldura să-i intre în piele şi simţind cum începe să devină somnoroasă, pe măsură ce se încălzea tot mai mult. Cu perspectiva asta în faţa ei, accesele severe de frig nu mai erau un lucru atât de rău. Amintirea dăţii când el o dezbrăcase şi se dezbrăcase – până la chiloţi, îi făcu sânii să i se întărească şi îi provocă o durere, adânc înăuntru. Poate, îşi spuse ea răutăcios, dacă ar amâna să-l cheme până când îi va fi cu adevărat, cu adevărat frig, el ar mai face asta. Îşi simţi tot trupul înroşindu-i-se, amintindu-şi explozia de plăcere pe care o experimentase frecându-se doar de el. Mai vrea asta. Cât mai des.

Stând în poala lui, descoperi ea, nu era cu mult mai bine, din punct de vedere al tentaţiei, decât dacă ar fi stat întinşi unul lângă altul. O durea de o nevoie fizică teribilă, care o scutura cu intensitatea ei. Îi simţea în coapsă erecţia tare ca piatra şi numai categorica determinare o oprea să nu se răsucească astfel încât să ajungă pe ea. „Categorică" îi descria foarte bine determinarea. Care însă era foarte subţire şi continua să se subţieze cu fiecare zi.

Richard îi înlătură părul de pe tâmplă şi îşi apăsă buzele pe pielea delicată, şoptind:

— Veşti bune. Candra a fixat o întâlnire pentru mâine, să semneze hârtiile. Ar fi putut-o face astăzi, dar trebuiau făcute câteva corecturi şi completări. Iar eu am aranjat deja prima înfăţişare la judecătorie pentru săptămâna viitoare.

Sweeney se lăsă puţin pe spate, uitându-se la el. Având în vedere binecunoscutul program supraîncărcat al Tribunalului Civil din New York, rămase uluită. El „aranjase" acest miracol.

— Cum ai reuşit să faci asta?

— Banii. Cum eu îi am, oamenii vin la mine să-mi ceară favoruri. Am colectat deja numeroase datorii.

Cu mâna pe ceafa ei, îi mai aranjă o dată poziția pe el. Gura lui îi mângâie uşor tâmpla şi mai departe, pleoapa.

— După săptămâna viitoare, când o să ți se mai facă frig, voi putea să te încălzesc de dinăuntru spre dinafară.

Ah, Doamne, el reuşise şi acum. Inima îi bătu tare şi pulsul i se dublă.

— Te descurci foarte bine şi aşa, gâfâi ea.

— După cum tremuri, eu nu cred că mai am prea multe de făcut. Nu trebuie decât să te aşez în poziție, apoi să mă las pe spate şi să savurez partida de călărie.

O pufni râsul. Brațele ei erau vârâte în pătura cu care o înfăşurase el, dar reuşi totuşi să-l înghiontească cu toată forța. Zâmbind, o supuse prin simpla metodă a sărutului.

Niciodată până atunci nu se mai amuzase atâta, îşi spuse ea relaxându-se în brațele lui, cu capul aciuiat în umărul lui. Chiar şi în aceste circumstanțe, savura fiecare moment cu el. Reuşi să-şi elibereze o mână şi şi-o petrecu pe după ceafa lui, vârându-şi degetele în părul lui. Senzația era delicioasă; părul lui, moale ca mătasea, era cald aproape de scalp şi rece în partea superioară. Era clar că Richard detectase o rămăşiță de revoltă în ea, având în vedere că o săruta în continuare.

Vroia ca el să-şi intensifice săruturile. Aşteptă să facă asta. Dar el se retrase spre spate oftând, cu fața tensionată şi ea ştiu că şi determinarea lui era la fel de mare. Ochii lui negri aveau pleoapele grele şi în obraji i se ridicase o uşoară roşeață.

— Dacă chestia asta mai ține aşa, nici de sărutat nu o să mai pot, spuse el răguşit.

— Dacă ține aşa sau *stă* aşa? glumise ea, dar şi vocea ei era

răguşită.

Iar râsul lui semăna şi el mai curând cu un geamăt.

— Indiferent. Amândouă.

Richard inspiră adânc prin nări.

— Vorbeşte. Distrage-mi atenţia.

— Despre ce ai vrea să vorbim? Mintea ei era ca gelatina. Nu ştia dacă ar putea stăpâni o conversaţie, cel puţin nu una detaliată.

— Despre orice. *Chiar te-ai născut în Italia?*

— Chiar. Mai precis, la Florenţa. Mama mea simţise nevoia să facă un fel pelerinaj – în numele artei ei, înţelegi. Eu m-am născut cu două săptămâni mai devreme, ceea ce, în mod evident, i-a dat peste cap itinerariul. Cum eu nu-i puteam strica în continuare programul, am rămas în spital, în timp ce ea şi-a salvat cât a mai putut din călătorie. O femeie puternică, mama mea. La două zile după naşterea mea, era înapoi pe drum. Când a fost gata să se întoarcă acasă, a trecut pe la spital să mă ia, dar la graniţă a avut probleme cu actele mele – de care nu se ocupase deloc – aşa că am mai stat o săptămână, până când s-a rezolvat totul.

O spusese cu umor, pentru că se obişnuise de mult cu lipsa de preocupare a mamei pentru copiii ei – nu doar pentru Sweeney, ci şi pentru fratele ei. Dar Richard nu a râs. Nici măcar nu a zâmbit. Spuse, aproape fără intonaţie, cu o privire serioasă:

— Vrei să spui că mama ta şi-a lăsat copilul bolnav în spital, iar ea şi-a reluat vacanţa?

— Da, în fine, asta este mama. Sweeney încercă să destindă atmosfera cu un râs stângaci, dar nu reuşi.

— Şi tatăl tău unde era?

— Lucra pe undeva, la un film, presupun. Nu cred c-am auzit vreodată vorbindu-se despre asta.

Fascinată, îi privi maxilarul strâns. Dacă şi-l strângea mai mult, probabil că i-ar fi cedat sub presiune. Reacţia lui o derutase. Ea încetase de mult să-şi mai facă probleme cu comportamentul părinţilor ei; nici nu-l justifica şi nici nu-l analiza. Spuse, încetişor:

— Hei, nu m-au bătut. Nu ne-au acordat nicio atenţie, punct, dar există lucruri şi mai rele.

— Ne-au?

— Am un frate bun şi câţiva fraţi şi surori vitrege, din diversele căsătorii ale tatălui meu. E posibil să se mai fi adăugat ceva la număr, de când am auzit ultima oară de el.

— Eşti apropiată de fratele tău?

— Nu. El a adoptat filosofia „dacă nu-i poţi învinge, devino aliatul lor”. Scopul lui în viaţă este să tragă iarbă şi să fie la modă. Nu am mai auzit de el de… ah, cred că de trei ani, dacă nu mai mult.

— Iisuse, murmură el.

— Când m-am mutat, le-am trimis la toţi câte o carte poştală, ca să aibă adresa mea actuală şi numărul de telefon, dar nimeni nu mi-a răspuns. Nu ştiu dacă adresele lor mai erau bune. Dar familia ta?

— Eu nu mai am familie directă. Tata a murit când eu aveam trei ani iar mama mea şi cu mine am locuit împreună cu bunicul. El a murit acum opt ani iar mama, acum cinci. Am doi unchi şi o mătuşă din partea tatălui şi mulţi veri majoritatea în Virginia. Din când în când mă mai duc acasă; cu ocazia diverselor reuniuni de familie şi de Crăciun, uneori, dar cum Candra ura să se afle în preajma familiei mele, mă

duceam întotdeauna singur.

Numai din felul în care vorbise, Sweeney îşi dădu seama că lui Richard îi plăcea să fie împreună cu rudele, încercă să-şi imagineze o reuniune de familie mare, gălăgioasă, unde fiecare era fericit să se vadă cu fiecare.

— Iartă-mă, dar mintea mea nu pricepe. Nu-mi pot imagina o reuniune de familie, în familia *mea.*

— Ce faci de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun?

Sweenie ridică din umeri.

— Nimic. Lucrez. Nici cu vacanţele nu stau mai bine.

— Atunci o să ne petrecem vacanţele în Virginia, spuse el.

Sweenie se ridică, surprinsă.

— Adică vrei să mă iei cu tine?

— Păi… mai mult ca sigur că n-am de gând să te las singură aici.

Rămase şi mai surprinsă; era efectiv uluită. Nu se gândise la relaţia lor în termenii viitorului. Era atât de nouă în povestea asta cu relaţia, încât habar nu avea care erau aşteptările normale; şi în mod absolut sigur, nu se gândise unde îşi va petrece vacanţele.

— Tu crezi că noi vom mai fi… înţelegi? spuse ea ezitant.

— Ah, da. Tonul lui era tot atât de încrezător pe cât fusese al ei de ezitant.

— Bine. În regulă. Şi Sweenie îşi frecă nasul.

Richard zâmbi.

— Nu mă copleşi cu entuziasmul tău, spuse Richard uitându-se la ceas. Am o întâlnire pe care trebuie să o anulez, dacă…

— Nu, du-te, spuse ea repede, ridicându-se. Mi-e cât se poate de cald şi de bine; savuram doar plăcerea de a sta aşa.

Richard o privi, apreciindu-i culoarea. Îi luă mâna să vadă dacă mai avea degetele reci. Nu mai erau şi i le sărută repede.

— Bine. Ştii cum să dai de mine, dacă ai nevoie. Diseară şi mâine seară am cine de afaceri, după care restul săptămânii este liber. Cred că e timpul pentru o a doua întâlnire, adăugă Richard făcându-i cu ochiul.

La unsprezece şi jumătate, Candra intră în apartamentul ei. De obicei îi plăceau petrecerile, dar cea din seara aceasta nu-i făcuse nicio plăcere, deşi participaseră mulţi dintre preferaţii ei. Dar ea nu se gândise decât la ziua următoare. Mâine va semna hârtiile privind aranjamentul de divorţ şi nu se putea opri să nu se gândească la faptul că partea cea mai frumoasă din viaţa ei trecuse. Probabil că nu-l va mai vedea niciodată pe Richard. Poate că într-o bună zi va întâlni un alt bărbat care s-ar putea compara cu el, dar nu credea cu adevărat asta.

El câştigase. Iar unde exista un câştigător, trebuia să existe şi un perdant, iar acela era ea. Îl jucase prost, pentru că greşise încercând să-l joace. Dacă i-ar fi redat libertatea fără cea mai mică discuţie şi ar fi încercat să-şi salveze cât de cât demnitatea, probabil că el ar fi fost mai generos. Richard nu era omul care să fie forţat; simplu ca bună ziua.

Se simţea cumplit de obosită. Chiar dacă nu avea nicio îndoială că senatorul va veni cu banii, în clipa asta nu prea reuşea să-şi primească viitorul cu entuziasm.

Lăsase lumina aprinsă în living şi în foaier, pentru că nu-i plăcea să bâjbâie pe întuneric, prin apartament. Altădată nu-şi făcea asemenea griji, pentru că Richard era cu ea. Uneori, când nu suporta să-şi petreacă noaptea singură, îl chema pe Kai, dar în seara asta preferase fie singură. EL părea să se

amuze văzându-l pe Richard cum o trata. O *să-l dea* afară. Înfățișarea lui era, fără îndoială, un atu pentru galerie, dar existau destui băieți frumoşi în New York, care abia aşteptau să găsească o portiță de intrare în lumea artei, şi o poartă laterală era la fel de bună ca una principală.

Îşi lăsă gentuța scumpă, cu mărgele, pe măsuța din hol şi încuie. Tocurile ei făceau zgomot pe dalele din imitație de marmură din foaier şi călcă pe covorul berber flocos din living, de culoarea ovăzului. Cu coada ochiului surprinse o mişcare şi se întoarse în loc, panica lăsând-o o clipă fără voce. Apăsându-şi mâna pe piept ca şi cum ar fi putut astfel să-şi potolească bătăile inimii, spuse:

— Cum dracu ai intrat în clădire?

— Am o cheie. Convenabil, nu?

— O cheie! Nu te cred. De unde să ai cheia apartamentului meu?

— Cunoşti zicala, nu contează ce ştii, contează pe cine ştii.

— Puțin îmi pasă pe cine ştii tu; nimeni în afară de mine nu mai are cheia apartamentului.

— Draga mea, se pare că greşeşti.

Aroganța din voce o călcă pe nervi. Îşi plimbă privirea în jos şi în sus şi întrebă cu o nuanță de dispreț în glas:

— Te duci la un bal mascat sau ai încurcat data de Halloween?

— Nu eu am încurcat-o, ci tu.

Nu avea rost să facă pe ignoranta. Oricum, Candra era prea obosită şi prea furioasă ca s-o facă.

— Totul este din cauza banilor. Ascultă, nu este ceva personal. Am nevoie de bani, de mulți bani şi acesta este singurul mod în care cred că-i pot obține. Este vorba doar de o

singură dată.

Asigurarea ei păru să treacă neobservată.

— Chiar credeai că o să te las să distrugi tot ce am obținut muncind din greu?

— Ai ştiut în ce te băgai, aşa că nu face pe victima.

— Ceea ce ştiu este că dacă există o victimă, nu eu voi fi aceea. Cuvintele erau blânde, aproape senine. Dar nu şi tonul.

Brusc alarmată, Candra dădu înapoi:

— Lasă-mă-n pace! Ieşi afară din apartamentul meu!

— Draga mea, nu tu dai ordinele acum. O mână înmănuşată se ridică şi în ea străluci un cuțit de bucătărie.

Candra luă o decizie instantanee, fentând spre stânga, ca şi cum ar fi vrut să o rupă la fugă spre uşă. Dar imediat reveni scurt spre dreapta şi plonjă spre telefon. Nu era unul fără fir; preferase stilul, în locul comodității şi alesese un telefon european ornamentat, un model de birou. Avu timp să apese tasta 9 înainte ca lama să coboare şi să îi pătrundă în braț. Strigă şi se aruncă spre spate, prinzându-şi tocul drept în piciorul măsuței pentru telefon şi căzând pe spate. Se rostogoli, continuând să strige şi reuşi să-şi elibereze piciorul, înainte ca lama să-i intre în spinare. O agonie, rece ca gheața şi totodată fierbinte ca focul o aduse în pragul leşinului.

Disperată, cu vederea înceţoşată, Candra se aruncă înainte, departe de lama usturătoare.

— Nu, nu, nu, se auzi bolborosind. Se lansă într-o parte, încercând să se arunce în spatele canapelei ca să mai câştige timp, dar şocul o făcea stângace. Tocul ei înalt, elegant, se prinse în covor şi glezna i se răsuci brutal, provocându-i o durere aproape mai mare decât cea din spinare. Pantoful îi scăpă din picior şi ea căzu în mâini şi în genunchi. O altă

limbă de foc o străpunse, sub omoplatul drept. Şi din nou, mai jos.

Durerea o convulsionă, îi strânse trupul în agonie. Nici nu mai putea striga. Gura i se căsca într-o tăcută bătălie pentru aer, dar plămânii ei refuzau să coopereze. Reuşi cu greu să se rostogolească din nou, în mâini şi în genunchi şi începu să se târască. Efortul era supraomenesc şi totuşi ştia că nu era suficient. Ştia.

Plonjă pe covorul gros şi dădu slab din picior. Văzu din nou, printr-o ceaţă întunecată, sclipirea lamei şi reuşi să-şi ridice braţul stâng. Simţi şocul loviturii, dar nu durerea. Urmă apoi o altă lovitură, de data aceasta în piept; coastele îi cedară sub forţa impactului. O altă lovitură, în carnea moale a stomacului.

Oftă, zbătându-se pe covor ca un peşte pe pământ. Timpul încetini ca un craul lamentabil, sau poate părea doar că ar fi trecut mult timp. Durerea teribilă cedă, ca să fie înlocuită de o letargie tot mai mare. Ceva trebuie să se fi întâmplat cu toate lămpile; nu mai putea vedea decât o slabă strălucire ieşind din întuneric. Trebuia să se mişte… cuţitul… dar cuţitul nu mai era acolo. Nu putea decât să zacă aşa, în întuneric, simţind o răceală ciudată răspândindu-i-se în trup, simţindu-şi inima bătându-i slab… slab… slab… stop.

Atacatorul îi urmări momentul morţii. Dezgustătoarea eliberare de maţe şi băşică era într-un fel plăcută; târfa merita să fie găsită în propriile ei dejecţii jenante.

Scena fusese deja montată. Apartamentul fusese atent cercetat, dar, la naiba, nu apăru niciun pachet interesant. Asta era o problemă, una mare. A fost un lucru bun că fuseseră suficient de deştepţi ca să ia măsuri.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru telefonul care anunţase

momentul în care Candra părăsise petrecerea, altfel deznodământul ar fi putut fi diferit. Fuseseră strânse toate bijuteriile şi toţi banii găsiţi în casă. Uşa frigiderului era deschisă, ca şi cum Candra ar fi intrat în bucătărie şi ar fi dat aici de spărgător. Asta ar explica şi folosirea unuia dintre cuţitele din setul scump pe care Candra îl ţinea lângă tocător: o armă de ocazie.

Degetele înmănuşate se desfăcură, lăsând cuţitul să cadă pe covor. Acolo era locul lui; nu putea fi legat de nimeni altcineva decât de victimă.

Dintr-un buzunar de la şold fu scoasă o şurubelniţă. Câteva minute la uşă, cu şurubelniţa, făcură ca broasca să arate ca şi cum ar fi fost forţată cu grijă. Nu grav, nu suficient ca o femeie întorcându-se acasă, într-un hol vag luminat, să observe ceva, dar poliţia va observa cu siguranţă. O intrare neforţată ar fi însemnat fie că victima deschisese singură uşa, ceea ce însemna că vizitatorul îi era cunoscut, fie că fusese folosită o cheie. O intrare forţată însă, va indica un străin.

Banii şi bijuteriile – mai ales bijuterii, foarte puţini bani – se aflau într-o geantă mică, neagră. Această geantă va fi pusă într-un loc foarte, foarte sigur – pentru eventualitatea în care va fi vreodată nevoie de ea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Sweeney coborî din pat cu puţin după ora trei. Traversă apartamentul întunecat fără să ezite sau să se împiedice de ceva. Expresia ei era distantă, calmă; abia dacă clipea. Bătăile inimii îi erau lente şi constante.

Când ajunse la pânza neterminată, aflată încă pe şevalet,

rămase în fața ei multă vreme, cu capul uşor înclinat, ca şi cum şi-ar fi ascultat o voce interioară.

Cu mişcări încete, ca prin vis, amestecă un pigment maroniu, intens, pe care-l închise apoi cu ceva negru. Când nuanța căpătă întunecimea şi luciul nurcii, începu să picteze, tuşele ei precise recreând un evantai de păr negru, răvăşit pe un covor de culoarea ovăzului.

Chipul însă se dovedi mult mai greu de pictat, o expresie pe care nu o mai văzuse vreodată. Răsăritul verii târzii începea să se apropie, în timp ce ea completa un chip plăcut, acum de culoarea cenuşii, cu ochii negri deschişi, în care se citea luciul morții, cu gura rujată, trasă. Atelierul se umplea deja de lumină când începu să-şi pună metodic pensulele în cana cu terebentină, să înşurubeze capacele la tuburile cu vopsea, întorcându-se apoi în pat, la fel de încet precum îl părăsise.

Când Sweeney se trezi, soarele strălucea intens, în fereastră. Era ghemuită într-o minge strânsă, cu brațele petrecute pe după ea, în efortul inconştient de a-şi păstra căldura. Frigul era incredibil, mai rece şi mai profund decât fusese vreodată. Se scutura atât de violent încât tremura şi patul sub ea.

Richard. Avea nevoie de Richard.

Reuşi, gemând, să se târască la marginea patului. Cifrele roşii de pe ceasul digital erau greu vizibile din cauza luminii puternice, dar fără îndoială că trebuie să fie un unu, un zero, un trei şi un patru. Zece treizeci şi patru.

De ce nu o sunase Richard?

Ar fi trebuit s-o sune. Dacă nu îl suna ea, o suna el. Cât de rapid se instalase rutina lor! Cât de rapid ajunsese să depindă de el. Iar absența lui o şocă, zdruncinând noul sentiment de securitate în care abia începuse să creadă.

— Richard, şopti ea ca şi cum l-ar fi putut chema. Vocea ei era slabă şi subțire.

Nu intra în panică, nu intra în panică, îşi spuse ea. Poți face asta. Doar nu o să moară, se asigura ea; doar credea asta. Indiferent ce reguli bizare îi guvernau spiritul, nu auzise niciodată că practicarea lor ar fi provocat moartea practicantului. Nu că ar fi avut timp să studieze aprofundat fenomenul clarviziunii şi toate celelalte; oricum, ea se concentrase asupra fantomelor. Poate că un mediu, cineva cu însuşiri paranormale nu are decât o singură şansă, asemeni cu masculul călugăriței.

Sună-l pe Richard. Poate că a dormit mai mult. Poate că cina de afaceri de aseară a durat mai mult.

Se întinse după telefonul de lângă pat, dar făcând asta o izbi o certitudine bolnăvicioasă. Tabloul. Începuse să constate o anumită tendință: cu cât lucra mai mult, cu atât mai frig îi era. Iar acum îi era cel mai frig.

În timpul nopții pictase chipul victimei.

Urgența o ridică în picioare. Se îndreptă poticnindu-se spre atelier, încet, stângaci. Trebuia să ştie, trebuie să ştie *acum*. Fiecare secundă putea conta. Richard credea că ea picta *a posteriori,* dar adânc în sinea ei nu era convinsă, iar această nesiguranță îi dădu puterea să-şi țină picioarele în mişcare, chiar dacă le simțea ca şi cum nu-i mai aparțineau şi nu se plasau chiar acolo unde ar fi vrut ea. Traversă împleticit camera, încruntându-se din cauza efortului de a se mişca, al durerilor interne care începeau să se facă simțite.

Ajunse în sfârşit la tablou şi ar fi vrut să nu fi ajuns. Rămase acolo, sângele bubuindu-i în urechi, tremurând atât de tare încât îşi încleştă dinții de teamă să nu i se spargă.

Candra.

Se zgâi la pânză până când începură să o doară ochii, sperând că trăsăturile se vor aranja dintr-o dată, în chipul altcuiva. Se înşela. Poate că nu era decât o asemănare superficială şi cum Candra contase atât de mult în viaţa ei din ultimele zile, în mod firesc ajunsese la această concluzie.

Dar chipul era nefiresc de clar, cu acea calitate a fotografiei dintr-o pictură de Gerhard Richter. Şi Sweeney ştia că era foarte, foarte bună la portrete.

Candra.

Ah Doamne, ah Doamne.

Nu-i ştia numărul de telefon. Probabil că nu era în carte, Candra îi spusese odată că nu-şi va oficializa numărul. Galeria. Trebuia să fie la galerie şi Sweeney ştia numărul de acolo.

Reuşi să ajungă în living, la telefonul fără fir de acolo. Dar telefonul sună şi sună, până când, în sfârşit, răspunse robotul. Frustrată, Sweeney renunţă. Mâinile îi tremurau atât de tare încât telefonul îi scăpă şi când se aplecă să-l ridice, puterile îi cedară şi se lăsă să cadă la podea.

Ateriză pe telefon şi o muchie dură, de plastic, îi intră în coaste. Gemând, reuşi să se aşeze în capul oaselor, strângând telefonul în poală în timp ce forma numărul lui Richard.

Îi răspunse una dintre asistente.

— S-sânt Sweeney. Richard e acolo?

— Îmi pare rău, domnişoară Sweeney, Richard nu o să fie astăzi aici.

Asistenta ezită, apoi adăugă:

— Doamna Worth – Candra – a fost omorâtă.

— Nu! gemu Sweeney aproape plângând.

— Menajera i-a găsit trupul… când a venit azi-dimineață. Domnul Worth este la poliție, acum.

Sweeney constată că *într-adevăr* plângea. Înghiți şi spuse cu o voce îngroşată:

— Spuneți-i lui Richard că l-l-l-am sunat.

— Aşa voi face, domnişoară Sweeney, de îndată ce va fi posibil.

Deci Richard avusese dreptate; ea nu putea ajuta, nu putea împiedica nimic. Plângând cu suspine, Sweeney îşi puse capul pe genunchii adunați. La ce bun toate astea, dacă nu putea face nimic împotriva ororilor pe care le picta?

De ce să sufere acest frig sălbatic, când nu avea nicio posibilitate să împiedice lucrurile să se întâmple? Ar trebui să existe o răsplată, pentru ca toată această suferință să merite.

Muşchii picioarelor începură brusc să protesteze împotriva tensiunii şi se strânseră în cârcei atât de violenți încât Sweeney țipă. Gemând, plângând, începu să-şi maseze puternic picioarele până la genunchi, încercând să-şi frământe muşchii, să i se relaxeze. Făcu asta iară şi iară, dar muşchii ei păreau să i se înnoade din nou, imediat în urma masajului.

Văzuse odată un antrenor masând crampa unui jucător de fotbal. Îşi folosea ambele mâini într-o mişcare înainte şi înapoi. Îşi ținu respirația ca să se calmeze şi îşi aşează mâinile pe o coapsă. Îşi simțea în palme muşchii încleştați. Din piept îi ieşi un țipăt când începu mişcarea rapidă, dar în câteva secunde durerea începu să cedeze, cel puțin în coapsa aceasta.

Cu piciorul în sfârşit relaxat, începu aceleaşi mişcări la coapsa dreaptă. Cârcelul era mai încăpățânat, revenind de îndată ce se opri din masat. Continuă cinci minute şi în sfârşit i se relaxă şi coapsa dreaptă. Trupul îi era ca un balon fisurat;

tresălta în sus, fără oase, fără puterea de a mai sta în şezut.

Căldura. Trebuia să aibă căldură. Richard nu o să vină. Legal era încă soţul Candrei; va trebui să dea informaţii la poliţie, să completeze formulare, probabil să identifice cadavrul Candrei, să facă aranjamente. Sweeney avea numărul celularului său, dar nu se punea problema să-l sune. Trebuia să aibă singură grijă de ea.

Pătura electrică nu o ajută prea mult. Cafeaua fierbinte o va ajuta, dar nu suficient. Căldura trupească era căldură umedă, pentru că trupul era compus mai ales din apă. De asta avea ea nevoie: de căldură umedă. Duşul nu va fi suficient. Avea nevoie să se scufunde în apă fierbinte.

Se târî până la baie, ca un animal bolnav. Braţele şi picioarele abia îi mai funcţionau şi simţea cum îi încetineşte mintea.

Nu mai făcuse niciodată o baie în cadă; ea nu făcea decât duş. Se uită câteva clipe lungi la maneta care închidea scurgerea, înainte de a-şi da seama cum funcţiona, deşi, fireşte, ştia asta. Frigul o prostise.

Porni apa caldă la maximum şi urmări aburii care începeau să umple încăperea. O rămăşiţă de bun simţ o făcu să pornească şi apa rece. Apa prea fierbinte o va opări, putând chiar să o omoare; mulţi oameni au murit făcând baie în cadă cu apă prea fierbinte, imersiunea prelungită provocându-le atacuri de cord. Trebuia să fie atentă.

Îşi vârî mâna sub robinet, binecuvântând căldura care îi curgea peste degete. Era atât de plăcut încât îşi vârî şi cealaltă mână sub robinet, stând cu trupul aplecat peste marginea căzii, pentru că nu avea putere să se ridice.

Când cada se umplu suficient ca să ajungă la scurgerea

pentru prea plin, opri robinetul şi se târî înăuntru, fără să se mai obosească să-şi scoată pijamaua. Urlă aproape când se scufundă în apa mult prea fierbinte. Degetele de la picioare îi pulsau; se uită prin apa limpede, la labele goale; erau albite de frigul care parcă le micşorase.

Se scufundă mai mult, până când bărbia îi atinse suprafaţa apei. În jurul umerilor îi pluteau şuviţe de păr, iar tremurul ei trimitea mici valuri care se agitau înainte şi înapoi.

— Te rog, te rog, te rog, se auzi spunând, iară şi iară. Te rog, fă ca asta să funcţioneze. Dacă nu, va trebui să sune la 911. Poate c-ar fi trebuit deja să facă asta, dar o parte din ea refuza efectiv să creadă că frigul era chiar atât de serios.

Începu să se încălzească. Era un proces treptat, fierbinţeala apei transferându-se în carnea ei. Tremurul începu să se diminueze, nu mai era continuu, permiţându-i să se relaxeze între episoade. Epuizată, îşi întinse capul pe partea înclinată a căzii. Întotdeauna când începea să se încălzească, i se făcea somn şi cu cât frigul era mai mare, cu atât mai somn i se făcea. Va trebui deci să aibă grijă să nu adoarmă în cadă.

Apa începea să se răcească. Degetele de la mâini şi de la picioare începeau să i se zbârcească şi deveneau tot mai rozalii. Dădu drumul la o parte din apă, apoi reporni apa caldă ca să reumple cada şi se forţă să rămână în şezut. Pericolul de a adormi era serios, ca şi statul îndelungat în apă. Încă doar câteva minute, îşi promise ea.

Undeva de-a lungul acestor câteva minute începu din nou să plângă. Ca majoritatea oamenilor, Candra nu fusese nici cea mai bună şi nici cea mai rea. Până când îi văzuse pe ea şi pe Richard împreună, fusese întotdeauna caldă şi prietenoasă. Sprijinul Candrei însemnase mult pentru cariera lui Sweeney.

Sweeney regreta felul în care se despărțiseră. Nu regreta, nu putea să regrete legătura ei cu Richard, dar momentul nu fusese cel mai bun. Dacă măcar s-ar fi finalizat divorțul, iar Candra nu ar fi fost atât de înverşunată în ce priveşte partajul – erau atâtea lucruri la care putea adăuga un „dacă” şi niciunul dintre ele nu putea fi schimbat.

Nu avea curajul să stea mai mult în apă. Deschise scurgerea şi se ridică, tremurând, în picioare. Muşchii ei erau ca macaroanele fierte. Îşi scoase pijamaua din care şiroia apa şi o aruncă peste perdeaua duşului, să se scurgă. Să se şteargă cu un prosop însemna un efort imens. Trebui să se aşeze pe capacul de la closet ca să se şteargă pe picioare.

Îşi tamponă capetele şuvițelor de păr din care se prelingea apa. Trebuia să se ducă înapoi în pat, cel puțin o vreme, dar nu vroia s-o facă cu părul ud. Asta însemna să-şi cheme înapoi frigul. Pleoapele i se închiseră şi Sweeney se lăsă într-o parte, revenindu-şi în ultimul moment. Dar nici nu putea aştepta să i se usuce părul. Sigur, şi-l putea tăia, îşi spuse ea, dar bunul simț o făcu să se răzgândească. Smulse de pe suport un prosop curat şi şi-l înfăşură în jurul capului, vârând dedesubt toate şuvițele răzlețe. Era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Se întoarse înapoi în pat, împleticindu-se. Pătura electrică era pornită. Se ghemui goală între aşternuturile minunat de calde şi adormi de îndată ce i se relaxară muşchii.

Detectivul Joseph Aquino era un tip mătăhălos, cu ochi sfredelitori dar cu o expresie prietenoasă, care te invita la confidențe. Detectivul H.E. Ritenour era slab şi mai puțin amenințător, cu părul de culoarea nisipului, tuns scurt, milităreşte şi avea obiceiul să-şi fixeze privirea palidă asupra suspecților fără să clipească, până când aceştia începeau să se

foiască.

Dar Richard nu era omul care să intre în jocul acesta. El nici nu clipi, convins că disciplina inoculată prin antrenament va învinge tehnica detectivului. Se întrebă dacă Ritenour se va uita până când i se vor usca ochii.

Când veniseră acasă la el, dimineața devreme, ca să-i anunțe moartea Candrei, ştiuse imediat că se afla în fruntea listei de suspecți. Îşi păstră calmul şi cooperă cu ei întru totul, reuşind să funcționeze, în ciuda şocului care încercase să-i amorțească creierul.

Nu o mai iubea de mult pe Candra iar în ultimul an o urâse chiar, dar nu-i dorise niciodată moartea. Nu vroia decât să iasă din viața lui. Acum ieşise, în cel mai definitiv mod. Moartea cuiva pe care l-ai cunoscut bine îți provoca întotdeauna un şoc, ca o rană în conceptul tău despre realitate. Lumea se schimbase şi o vreme va trebui să te lupți cu brusca ei alterare.

Pentru că divorțul lor nu era final, el era încă, din punct de vedere legal, responsabil pentru aranjamentele necesare. Identifică cadavrul şi cu toate că mai văzuse cadavre înainte, atunci era vorba de o acțiune militară, de un război nedeclarat, în care intraseră ştiind că aveau să fie morți şi acceptaseră riscul, mergând înainte. Dar acum era altceva.

Aceasta era femeia cu care-şi împărțise viața, chiar dacă numai superficial, vreme de zece ani. Dormise lângă ea, făcuse dragoste cu ea şi, cel puțin la început, o iubise. Ce resimțea acum era doar regret, un regret sincer.

Îi sună părinții, care se mutaseră din Manhattan, unde tatăl ei pierduse aproape totul în decizii proaste la bursă. Acum, Charles şi Helene Maxson locuiau la marginea oraşului, în condiții atât de restrânse, încât Candra preferase întotdeauna

să-i invite la ei, decât să-şi petreacă o noapte în ceea ce numea ea „ceva mai mult decât o cocioabă”, deşi pentru Richard, conacul din cărămidă era cu mult peste ce-şi permitea majoritatea oamenilor. Dar Candra crescuse în bogăție, în timp ce Richard avea o cu totul altă perspectivă.

Din cauza circumstanțelor, Richard îi spuse calm lui Charles că va fi de acord cu el şi cu Helene, în deciziile necesare. Candra era fiica lor; durerea lor era imensă. Locul şi cum va decurge înhumarea vor fi la alegerea lor, ca şi serviciul religios.

La fiecare pas pe care-l făcea, Richard era conştient de prezența celor doi detectivi. Unul sau amândoi erau întotdeauna prin preajmă, când vorbea la telefon. Dar reuşea să-şi controleze imediat resentimentele, pentru că aveau o treabă de făcut, iar statistica arăta că ori de câte ori era ucisă o femeie, fie soțul, fie prietenul erau cei implicați. Pentru că el şi Candra se aflau în divorț, balanța se înclina greu împotriva lui. Aşa că rămase calm chiar şi când detectivii îl duseră într-un final la secție şi îl instalară în camera de interogatorii, un spațiu mic, întunecat, ocupat de trei scaune şi de o masă şchioapă.

I se citiră drepturile şi fu întrebat dacă vrea să-şi sune avocatul.

— Nu, spuse el, surprinzându-i pe amândoi.

— Vreți o ceaşcă de cafea sau apă? întrebă Ritenour.

— Nu, mulțumesc, spuse Richard şi reuşi să-şi ascundă uşorul amuzament. Acesta era un truc obişnuit; să-i ofere suspectului ceva ce vroia să bea, să-i țină cafeaua în aşteptare, pentru ca în curând acesta să înceapă să se foiască de nevoia de a merge la toaletă. Doar că ei nu-l vor lăsa; îl vor ține

acolo, punându-i aceleaşi întrebări iară şi iară, poate formulate puțin altfel, în timp ce nevoile băşicii deveneau tot mai imperioase.

Se instală cât mai confortabil cu putință pe scaunul pe care i-l arătaseră, întrebându-se dacă nu cumva picioarele din față ale acestuia fuseseră scurtate puțin, făcându-l astfel să alunece în față ori de câte ori încerca să se relaxeze. Îşi fixă bine în podea amândouă picioarele, ținându-le acolo.

Începu detectivul Ritenour:

— Menajera ne-a spus că erați în divorț cu doamna Worth.

— Corect. Trăim separați de un an de zile, spuse Richard pe un ton neutru.

— Divorțurile sunt lucruri afurisite. Eu am divorțat de două ori.

— Da, nu sunt ceva plăcut.

— Toți devin nervoşi. Este de înțeles. Dumneavoastră ați avea multe de pierdut, nu, domnule Worth?

— În ce sens?

— Haideți, fără supărare, sunteți extrem de bogat. O femeie îşi poate lăsa bărbatul gol puşcă, luându-i toată truda, dacă tipul nu este suficient de deştept să se protejeze de la bun început. Nu ați avut foarte mulți bani când v-ați căsătorit cu doamna Worth, nu?

— Nu.

— Deci nu aveați motive să încheiați un contract prenupțial.

Richard spuse repede, pentru că de fapt era de partea lor şi le vroia reuşita:

— Domnilor, dacă mă întrebați cumva dacă m-am lăsat să pierd jumătate din tot ce posed, răspunsul este nu. Când m-am căsătorit, familia soției mele era bogată. Tatăl ei a insistat

pentru un contract prenupțial. Intenția lui era să-şi protejeze banii de mine, în cazul unui divorţ, dar înțelegerea a funcționat în ambele sensuri. Ea şi-a păstrat ce era al ei; eu mi-am păstrat ce era al meu. Candra nu se putea atinge de nimic.

Văzu privirea rapidă schimbată între cei doi detectivi. Tocmai le picase unul dintre motive.

— Precis aveți o copie a contractului.

— O are avocatul meu, Gavin Welles. Avocata Candrei, Olivia Yu, are şi ea o copie.

Cei doi îşi făcură câteva însemnări.

— Menajera spune că ați avut discuții cu doamna Worth, ca să ajungeți la o înțelegere.

Menajera spusese multe, se gândi Richard.

— Candra nu era fericită cu aranjamentul. Vroia mai mult. Am avut câteva discuții pe tema asta, dar în final a acceptat să semneze hârtiile. Aveam fixată o întâlnire cu avocații noştri, astăzi la ora unu, pentru semnarea documentelor.

Richard se uită automat la ceas şi văzu că era deja ora două. Nu-l sunase pe Gavin să contramandeze întâlnirea, dar Gavin probabil că aflase deja. Cineva trebuie să-l fi sunat. Şi pe Olivia, desigur. Una dintre prietenie Candrei trebuie să o fi sunat imediat pe Olivia, chipurile să-i dea vestea, dar de fapt încercând să mai afle ceva detalii.

Încă un motiv dispăru, odată cu vestea că doamna Worth acceptase să semneze înțelegerea. Cei doi detectivi păreau căzuți pe gânduri.

— Aveți o cheie de la apartamentul ei? întrebarea fusese pusă de detectivul Aquino, acestea fiind primele cuvinte rostite de el de la începutul interogatoriului.

Richard scutură din cap.

— Nu, nu am. Nu am fost niciodată în apartamentul ei.

— Niciodată?

— Niciodată.

Niciodată era un termen absolut, dificil de suportat. Ştiind că ei gândeau deja în termenii urmelor de fibre, Richard spuse:

— Avenit ea acasă la mine, de două ori, ca să discutăm şi să-şi ia lucrurile, dar eu nu am intrat niciodată în apartamentul ei.

Detectivii îşi ascunseră bine dezamăgirea. Orice contaminare cu mostre de fibre dintre cei doi avea acum o explicație. Absolut tot ce spusese Richard era uşor de verificat şi ei ştiau asta.

— Doamna Worth era o femeie populară. Erați gelos pe prietenii ei?

Richard nu se putu împiedica. Râse. Sunetul însă nu era prea vesel.

— Nu.

— Când ea a dat divorț…

— Nu ea a dat divorț. Eu l-am dat.

— Dumneavoastră? O nouă privire rapidă între cei doi.

— De ce?

Richard nu spusese niciodată, nimănui, de ce despărțirea lui de Candra fusese atât de bruscă şi de definitivă. Sweeney ştia, dar numai pentru că asistase la ultima lor ceartă. Nu vroia să spună nimic împotriva Candrei acum, mai ales nu ceva care să-i rănească părinții.

— Nu vreau ca familia ei să afle. L-ar putea durea, spuse el într-un târziu.

— Ce anume, domnule Worth?

— Am aflat că făcuse un avort, în urmă cu doi ani. Nu-mi

spusese că era însărcinată.

Amândoi detectivii se lăsară pe spate, încruntându-se.

— Îmi închipui că ați fost afectat, spuse detectivul Aquino.

Richard îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Puțin. Richard nu-şi putu reține nota sarcastică.

— Căsnicia noastră s-a terminat imediat. Nu am mai vrut să o văd vreodată. Am scos-o afară din casă, am schimbat încuietorile şi a doua zi am băgat actele de divorț.

— Mai erați încă furios pe ea?

— Înverşunat. Plin de regrete.

— Unde ați fost aseară, domnule Worth?

— Am avut o cină de afaceri la *Four Seasons*. Şi asta poate fi uşor de verificat.

— La ce oră ați plecat de acolo?

— La zece şi jumătate.

— Unde v-ați dus după aceea?

— Acasă.

— Erați singur?

— Da.

— Ați dat vreun telefon, ați vorbit cu cineva?

— Nu. Am făcut nişte studii de piață, la computer, mi-am rezolvat câteva mesaje pe e-mail, chestii de genul acesta. Totul este verificabil.

— La ce oră v-ați oprit din lucru?

— După miezul nopții. Aproape de ora unu, cred.

Habar n-avea la ce oră credeau ei că fusese omorâtă Candra, deşi auzise pe cineva spunând că mai era încă îmbrăcată în rochia pe care o purtase la petrecere. Logic, asta însemna că momentul morții era aproape de cel al întoarcerii ei acasă. Candra era renumită că stătea până la sfârşitul petrecerilor, fie

că asta se întâmplă la miezul nopții sau la răsăritul soarelui.

— Şi ce ați făcut după aceea?

— M-am băgat în pat.

— Singur?

— Da. Detectivul Aquino oftă. Detectivul Ritenour arăta obosit. Richard ştia că el era primul lor bănuit, ori el le demontase toate motivele obişnuite. Ceea ce probabil că li se păruse a fi un caz simplu, cât se poate de simplu, începea să se complice.

— Am vrea să mai stați aici până când facem câteva verificări, spuse detectivul Ritenour.

— Înțeleg. Richard se uită în ochii lor cu o privire care spunea că era perfect conştient de tot ce se petrecea.

— Iar acum v-aş primi oferta de cafea, dacă mi-ați permite să merg la baie.

Cei doi zâmbiră plini de regret, dar îşi reveniră repede.

— Desigur. Cum o doriți?

— Simplă.

— Nu e o alegere bună, spuse Aquino ieşind. Chestia asta trebuie păcălită cu ceva.

— Îmi asum riscurile. Se gândi la Sweeney, întrebându-se, temându-se de cum şi-a petrecut noaptea. Era sigur acum că tabloul pe care-l pictase ea era al Candrei. Îl completase oare în noaptea trecută? Era în stare de şoc? Avea nevoie de el?

Vroia să o sune. Nevoia era atât de imperioasă încât abia şi-o putea stăpâni, dar reuşi să şi-o înfrângă. A le spune detectivilor despre ea însemna să o implice în toată mizeria asta. El nu fusese la locul crimei, dar dacă pictura lui Sweeney era corectă în detalii, îşi dădea seama că orice detectiv ar considera asta dubios. Şi se întrebă dacă celălalt chip, cel al

criminalului, era în continuare neterminat.

— Pot să sun la birou? întrebă el. Sweeney ar fi sunat acolo, dacă ar fi avut nevoie de el.

— Cum să nu. Folosiți telefonul de pe biroul meu, se oferi Ritenour. Putea astfel asculta fiecare cuvânt spus de Richard. Cei doi deveniseră mai puțin bănuitori, dar suspiciunile nu dispăruseră complet. Nu, până când nu aveau să verifice tot ce le spusese el.

Richard rămase în picioare lângă birou şi formă numărul. Răspunse la telefon Tabitha Hamrick, un geniu financiar în devenire.

— Tab, sunt Richard. Am primit vreun mesaj?

— Cu miile. Richard, îmi pare atât de rău. Te pot ajuta cu ceva? spuse ea oftând.

— Nu, i-am anunțat familia şi le-am dat mână liberă întru totul. Trebuie să sosească. Ah, la naiba, am uitat să le fac rezervarea la hotel. Vrei s-o faci tu pentru mine? La Piaza. Plătesc eu factura.

— Desigur. Ah, a sunat domnişoara Sweeney de dimineață, l-am spus c-o să te anunț.

— Mulțumesc. Ar fi vrut să întrebe cum i se păruse Sweeney la telefon, dar nu putu.

— Pe la ce oră?

— Cred că aproape de unsprezece. Mi-am notat. Da, la zece cincizeci şi şapte.

Destul de târziu. Probabil că trebuie să fi fost bine, la ora aceea. Respiră uşurat.

— Bine. Mulțumesc.

— Treceți pe aici, după-amiază?

Richard se uită la Ritenour.

— Asta o să mai dureze vreo două ore, nu?

— Corect. Ritenour ridică din umeri, scuzându-se parcă. Nu mai era chiar aşa de agresiv cum fusese înainte de interogatoriu.

— Nu, nu o să ajung. Ne vedem mâine dimineaţă, închise şi-şi mişcă umerii, eliberând tensiunea din ei.

Apăru Aquino cu trei ceşti de cafea în mâini. Richard o luă pe cea simplă. Aquino şi Ritenour le băură pe ale lor cu atâta lapte încât lichidul abia dacă mai era puţin maroniu. După prima sorbitură, Richard ştiu de ce. Dar în armată se obişnuise să bea cafea tare, tocmai pentru efectul cafeinei.

Cafeaua îl făcu să se gândească din nou la Sweeney şi la nevoia ei de cafea. Avea nevoie de ea aşa cum nu mai avusese niciodată nevoie de cineva, dar acum nu îndrăznea să se apropie de ea.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Richard încerca să-şi păstreze autocontrolul, în timp ce după-amiaza abia se târa. Nu se foi; nu protestă; nu ameninţă. Detectivii îşi făceau treaba şi nu era vina lor că verificarea celor spuse de el dura mai mult decât se aşteptase. Nu era în mod oficial în stare de arest; judecând după atitudinea detectivilor, aceştia nu îl mai suspectau, sau cel puţin nu chiar atât de mult. Ar fi putut pleca. Dar ei continuau să-i pună întrebări care să-i ajute să creeze tabloul, întrebări despre obiceiurile şi prietenii Candrei. Deşi el şi Candra se separaseră de un an, trăiseră împreună zece şi el o ştia chiar mai bine decât părinţii ei.

Tabitha îi contramandase toate întâlnirile. Părinţii Candrei

ajunseseră şi fuseseră instalaţi la Piaza; vorbise cu ei la telefon – ascultat fiind de detectivul Ritenour – şi se scuzase că nu-i putea vedea în seara aceasta. Soţii Maxson nu erau singuri; putea auzi în fundal şi alte voci şi ştiu că imediat după instalarea la hotel, îşi sunaseră câţiva vechi prieteni.

Nevoia de a o suna pe Sweeney devenise copleşitoare, dar aceasta era singura nevoie căreia trebuia să-i reziste, în şocul resimţit la vestea morţii Candrei, îşi uitase celularul acasă; nu avea cum să ştie dacă Sweeney încercase să-l contacteze la numărul acela. Îl rodea faptul că nu putea lua legătura cu ea; era ca şi cum i-ar fi lipsit o parte din el. Avea nevoie de ea, avea nevoie să-i simtă prospeţimea personalităţii ei, să-i vadă onestitatea din priviri. Nu era corect din partea lui, acum că nu mai exista Candra, dar nu se putea abţine să nu le compare pe cele două femei. Candra venise dintr-o familie privilegiată; ea fusese răsfăţată şi adorată, fiecare dorinţă îi fusese împlinită, întotdeauna sigură că era iubită – şi *crescuse* să *fie* egoistă, *incapabilă să stăpânească* situaţii în care nu obţinea ce-şi dorea. Sigur, fusese incontestabil fermecătoare şi prietenoasă – Dumnezeule, era şocant să se gândească la ea la timpul trecut! — Deci asemenea situaţii erau rare, dar când se întâmplau, Candra exploda.

Pe de altă parte, din puţinul pe care i-l spusese Sweeney, ea fusese aproape total ignorată de părinţii ei. Lipsa de sentimente a mamei ei pentru proprii copii era odioasă. O cunoştea pe mama lui Sweeney, deşi nu personal. Dar întâlnise oameni ca ea. Pentru că era artistă, credea că acest lucru o elibera de orice responsabilitate. Probabil că era adepta drogurilor şi a sexului la întâmplare şi numai Dumnezeu ştie la ce îşi expusese copiii.

Sweeney crescuse fără dragoste şi se închisese în ea ca să nu resimtă suferința, nepermițându-şi să se ataşeze de cineva. Richard suspecta că nu ar fi reuşit să ajungă atât de repede la ea dacă nu ar fi surprins-o în acest moment special, când şocul acelor episoade paranormale nu ar fi trimis-o pe ea într-o formă de şoc. Altfel l-ar fi ținut luni întregi la distanță. Dar în ciuda exemplului părinților ei, sau poate tocmai de aceea, ea refuzase stilul lor de viață periculos, imatur şi se construise într-o femeie de o puternică moralitate.

Iar Richard nu vroia ca Sweeney să fie atinsă de povestea asta, nu mai mult decât fusese deja. Pictura o implicase; dacă într-un final va picta chipul bărbatului care stătea în picioare, deasupra trupului Candrei – şi el nu avea motive să se îndoiască de asta – atunci acest lucru va trebui împărtăşit polițiştilor. Nu era o dovadă; pânza nu va fi în niciun caz admisă ca probă la proces. Dar dacă detectivii acordau credibilitate acestei informații, ea îi va îndrepta în direcția corectă. Dacă vor şti unde să privească, vor găsi în final dovada necesară. Şi poate că îi va îndrepta în direcția respectivă fără să pomenească nimic despre pictură, sau să o implice pe Sweeney.

— Doamna Worth îşi făcuse un testament? îl întrebă brusc detectivul Aquino.

— Nu ştiu, răspunse Richard smulgându-se din gândurile lui. Am avut unul, când mai eram împreună, dar imediat după despărțire eu mi-am făcut un altul. Oricum, ea nu avea prea multe bunuri. Galeria era a mea şi din câte am auzit, făcuse multe datorii în ultimul an. Am consimțit să-i las ei galeria, ca parte din înțelegere, dar care nu putea fi inclusă în niciun nou testament pe care şi l-ar fi făcut ea, dacă şi la făcut.

— De ce? întrebă Aquino curios. De ce să-i dați galeria? Potrivit contractului prenupțial, nu trebuia să-i lăsați nimic.

Richard ridică din umeri şi spuse simplu:

— Ca să aibă din ce să trăiască.

— Domnule Worth… Ritenour bătu cu pixul în birou, cu sprâncenele ridicate, în timp ce-şi formula întrebarea.

— Ştiu că ați fost despărțiți de multă vreme, dar îl cunoaşteți cumva pe vreunul dintre bărbații cu care a fost în ultima vreme? Menajera nu cunoaşte niciun nume. Ne-a spus doar că doamna Worth încerca să fie cât mai discretă cu putință, de câte ori avea o relație cu cineva.

Richard nu comentă obiceiurile sexuale ale Candrei.

— Cât de mult în urmă vreți să mergem?

Cei doi se uitară unul la altul. Aquino ridică din umeri.

— De când v-ați despărțit.

— Avocatul meu are o listă.

Văzându-le surpriza, Richard adăugă:

— Mi-am făcut un obiectiv din a fi la curent, pentru eventualitatea în care aş fi avut nevoie de informația respectivă.

Cei doi deveniră mai atenți.

— Ați pus să fie urmărită?

Raportul unui investigator le-ar putea fi de un ajutor de neprețuit, spunându-le unde se ducea şi când şi cu cine se vedea.

— Da, dar nu cred că v-ar putea fi de folos. Nu se vedea cu cineva mai mult decât cu alții. Candra nu avea legături pe termen lung. Atracțiile ei erau de moment iar ea era mai preocupată de satisfacerea propriului apetit, decât pe cel al partenerului. Kai, asistentul ei de la galerie, era probabil cel

mai frecvent partener, dar asta pentru simplu fapt că era la îndemână.

Urmă o nouă ciulire a urechilor investigatoare.

— Cum se scrie numele lui? întrebă Ritenour.

— K-a-i. Numele de familie este Stengel.

— Credeți că era îndrăgostit de ea?

— Kai nu se iubeşte decât pe el. Nu îl pot vedea omorând-o, pentru că aşa ceva nu i-ar servi deloc interesele, îi dădusem Candrei mână liberă în ce priveşte galeria şi ea angajat pe cine a vrut, dar moartea ei, survenită înaintea încheierii divorțului, ar fi însemnat că galeria se întorcea la mine iar Kai îşi imagina că în acest caz ar fi rămas fără slujbă.

— Din cauza relației lui cu soția dumneavoastră?

Richard scutură din cap.

— Pentru că este o pisică maidaneză.

Detectivul Aquino spuse:

— Domnule Worth, scuzați-mă că vă întreb, dar un bărbat ca dumneavoastră… cum ați suportați să ştiți că soția dumneavoastră avea asemenea legături?

Ochii lui Richard rămaseră reci.

— După prima oară, nu mi-a mai păsat câtuşi de puțin.

— Dar ați rămas căsătorit cu ea.

— Depusesem un jurământ în fața altarului.

Iar el luase în serios aceste jurăminte. Ar fi rămas căsătorit cu ea, încercând să găsească partea bună a unei situații proaste, dacă ea nu ar fi făcut avortul acela. O luase la bine şi la rău, dar „răul" nu implica şi avortarea unui copil.

Îl sună pe Gavin, care le trimise raportul complet al detectivului particular, pe faxul secției de poliție. Gavin se oferi să vină acolo în cazul în care Richard ar fi avut nevoie de

protecție legală, dar Richard îi spuse că nu avea nevoie. Chiar înainte de a se deconecta, noaptea trecută, intro dusese o ofertă electronică pentru brokerul lui, folosindu-şi numărul de paşaport drept cod, iar providerul lui putea şi el să verifice timpul cât a fost on-line, deci avea acoperire în cazul în care detectivii ar mai fi avut vreun dubiu. Nu avea nici motivul şi nici oportunitatea şi cooperase cu ei cât s-a putut de mult.

Când se uită din nou ia ceas, limbile trecuseră de şapte şi jumătate. Era obosit şi înfometat, pentru că le refuzase oferta de fursecuri vechi sau uscățele cu unt de arahide, de la automat. Detectivii arătau mai obosiți decât se simțea el, dar continuau cu încăpățânare. Le aprecia persistența, dar nevoia de a se convinge că Sweeney era bine devenea tot mai puternică, minut de minut.

Își stăpânise toată ziua emoțiile, până când se simți ca o oală sub presiune, cu valva în poziția închis. Uciderea Candrei îi stârnise un cazan cu emoții; mai întâi, şocul provocat de moartea ei violentă. Urmase apoi furia rece, atât de puternică încât o putea simți agitându-se în el, cerându-i să acționeze. El fusese obişnuit cu violența, dar misiunile lui militare fuseseră îndreptate împotriva altor grupuri militare sau teroriste, oameni care semnaseră ştiind care erau riscurile şi care era înarmați şi gata să-l ucidă ei, dacă ar fi putut. Candra nu fusese un combatant, era neînarmată, neantrenată, inconştientă de ce o aştepta. Incorectitudinea atacului îl revolta.

Nu îl deranja faptul că i se puneau întrebări. Dar îl deranja cumplit faptul că nu putea să o vadă pe Sweeney, sau măcar să ia legătura cu ea. Alegerea fusese a lui, în dorința de a o proteja de acest infern al suspiciunilor şi întrebărilor, dar asta nu însemna că era mai puțin furios că trebuise să facă această

alegere. Dacă detectivii i-ar vedea tabloul, ar putea-o aresta, ori el ar face orice ca să evite acest lucru.

Pentru că era tot mai disperat să o vadă, se închise şi mai mult în el. Dacă îşi trăda cât de puţin sentimentele, le-ar fi alimentat din nou suspiciunile, prelungindu-şi inutil şederea aici.

În sfârşit, puţin după ora opt, detectivul Aquino se întinse obosit şi spuse:

— Ne-aţi ajutat foarte mult, domnule Worth. Vă mulţumesc pentru răbdare. Majoritatea oamenilor se enervează, dar a fost necesar să vă punem câteva întrebări.

— Ştiu. Am înţeles. Nu mai sunt suspect?

— Absolut tot ce ne-aţi spus s-a verificat. Serverul internetului dumneavoastră a verificat timpii cât aţi fost on-line azi-noapte, în perioada critică – şi vă mulţumim că le-aţi acordat permisiunea să ne ofere aceste informaţii, fără să trebuiască să recurgem la formalităţi oficiale. Ceea ce ne-a scutit mult timp.

— Candra nu a meritat ce i s-a întâmplat. Indiferent care au fost diferendele între noi, nu a meritat asta. Spunând acestea, Richard se ridică şi îşi întinse muşchii obosiţi.

— Dacă mai aveţi întrebări, mă găsiţi acasă.

— O să-i spun unei patrule să vă conducă acasă. Se oferi detectivul Ritenour.

— Mulţumesc, dar nu este nevoie. O să iau un taxi.

Să-l cheme pe Edward să-l ia, însemna pierdere de timp; la vremea când ajungea Edward aici, el putea fi deja acasă.

Ieşind din secţie, se duse la colţul străzii, dar aici traficul părea să fie foarte rar. Două blocuri mai departe era o stradă mai circulată, aşa încât îşi continuă drumul. Tensiunea din el

devenea tot mai intensă. În mai puțin de treizeci de minute va fi acasă. Va vorbi cu Sweeney. Se gândi să se oprească direct la ea, dar prudența îl opri. Orice contact direct cu ea va atrage asupra ei o nedorită atenție. Oricum detectivii vor afla de ea, până la urmă – în funcție de cui i-ar fi spus Candra că o văzuse cu el – dar orice minut de întârziere era important. Poate că la noapte îl va picta pe ucigaş şi atunci va avea o direcție spre care să-i orienteze pe polițişti.

Simțea nevoia unui duş, după care să se ducă la Piaza, să se vadă cu Helene şi cu Charles. Respectul şi bunele maniere îl obligau să facă asta, deşi nu prea credea că mai avea în el vreun rest de bune maniere. Era obosit iar contactul cu ei va fi stânjenitor, din cauza divorțului. Când jeleai moartea cuiva, îți venea să te descătuşezi, încercând să-ți uşurezi durerea, dând vina pe ceva sau pe cineva, iar el şi-o putea uşor imagina pe Helene acuzându-l printre lacrimi că dacă fata ei ar fi locuit în continuare cu el, nu ar mai fi murit, pentru că nu s-ar mai fi întors singură acasă. Ori el nu avea răbdarea, acum, să suporte aşa ceva. O să-i sune mai bine după ce va fi vorbit cu Sweeney şi atunci le va spune că mâine la prima oră va fi la ei.

Dar pe primul loc era Sweeney. Până când nu va şti că era bine, nu se putea gândi la nimic altceva.

— Ticălosul, spuse detectivul Aquino închizând obosit un dosar şi lăsându-se pe spate, în scaun. De fapt, dintre ei doi el era cel mai nerăbdător, mai dur, dar cum aspectul lui îi făcea pe oameni să aibă încredere în el, îi rămânea lui Ritenour să joace de obicei rolul durului.

— Nouă din zece, într-un divorț, soțul este cel care-şi ucide nevasta. Părea totul perfect şi ce avem în schimb?

— Un rahat, asta avem, spuse Ritenour, începând să enumere punctele pe degete. Ştiau amândoi punctele, dar poate că le va fi de folos să le enumere cu voce tare.

— Worth este cel care a dorit divorțul. Are un contract prenupțial care-i protejează averea, deci nu are de ce să se îngrijoreze pentru asta. Ea i-a făcut zile fripte cu partajul, dar astăzi avea întâlnire cu avocații ca să semneze hârtiile, deci şi asta a picat. El se afla azi-noapte la computer, la ora aproximativă a întoarcerii ei acasă, iar momentul decesului, estimat de medicul legist, ar fi cam tot pe acolo. Ştii care este primul lucru pe care-l face o femeie când intră pe uşă? îşi aruncă din picioare pantofii cu tocuri. Dar doamna Worth a rămas încălțată.

— Ai dat vreodată de un tip atât de calm, de tare?

Aquino îşi frecă ochii. Primise telefonul anunțând crima Worth cu puțin înainte de şapte dimineața şi de atunci lucrase nonstop.

— Nimic nu l-a atins. Şi ne-a arătat numai ce a vrut el să vedem.

— Joey, nu el a făcut-o, spuse Ritenour.

— Scena arăta al naibii de urât. Ca şi cum ar fi surprins un hoț, dar de fapt…

— Dar de fapt arată ca şi cum cineva a vrut să arate aşa.

— Da. Locul nu a fost răvăşit cine ştie ce. Şi zgârieturile alea de pe încuietoare. Arată ca şi cum ar fi fost făcute intenționat. Al naibii de sigur că nu au nicio legătură cu spargerea broaştei.

— Încă un punct în favoarea domnului Worth, spuse Ritenour. Nu mă înțelege greşit; nu sugerez că ar fi ceva ce ar fi putut face el. Dar domnul Worth mi-a părut genul de om

care dacă ar fi vrut ca scena să pară o spargere, atunci ar fi arătat într-adevăr ca o nenorocită de spargere.

— Da, înțeleg. Dar cine a făcut-o, a fost al naibii de înfuriat pe ea. Un spărgător nu ar fi hăcuit-o în halul ăsta.

Spunând asta, Aquino îşi trase în față un raport preliminar.

— A înjunghiat-o de trei ori în spate, ceea ce înseamnă că ea fugea de el. Răni de apărare pe braț; încerca să se lupte cu el. Apoi, când a căzut la pământ, tipul a continuat să o hăcuiască.

— Nicio urmă de asalt sexual. Chiloții erau la locul lor; raportul preliminar nu indică urme de spermă. Prietenii ei spun că a plecat de la petrecere neobişnuit de devreme, deci timing-ul nu putea fi plănuit. A plecat singură.

Ritenour căscă, uitându-se în notițele lui, cu ochi înroşiți.

— Cuțitul făcea parte dintr-un set din bucătărie şi a fost lăsat la locul crimei. Fără amprente. Avem nenumărate urme pe butonul de la uşă, o parte, de la degetul mare al doamnei Worth şi foarte multe cu amprentele menajerei.

— Nu pare nici să fi fost un amant respins. Apetitul ei era mare. Au existat mulți bărbați, dar niciunul în mod special.

— Dar poate că unul dintre ei a vrut să fie special. Ştii povestea cu strugurii acri. Dacă nu-i pot avea eu, bla, bla, bla. Există cineva de pe lista aia cu care obişnuia să se vadă regulat, apoi a încetat să se mai vadă?

Ritenour mâzgălea în carnețel. Ca toți detectivii, el şi Joe jucau tenis între ei cu ideile. Acest du-te vino declanşa uneori o nouă abordare.

— Nimeni, atât de recent, spuse Aquino. Prezența pe listă a Senatorului McMilian este interesantă, dar cum probabil nu ar fi vrut ca nevastă-sa să ştie ceva, nu cred că ar fi ucis ca să păstreze secretul.

— Ca să nu mai vorbim că el habar n-are de existența listei ăsteia.

— Ca să nu mai vorbim. Cei de la Asigurări ne-au trimis lista cu bijuteriile asigurate de ea, ca să putem vedea ce lipseşte?

— Nu încă. Ne-o faxează mâine dimineață.

— Haide să recapitulăm.

— Am mai recapitulat de două ori deja, Joe.

— Binedispune-mă.

Aquino se lăsă pe spate şi îşi duse mâinile la ceafă.

— Tipul intră în casă prin efracție. Bijuteriile sunt deja la el. Poate se gândeşte să ia televizorul şi instalația stereo, dar este singur, aşa că mă îndoiesc. Este în bucătărie, căutând în frigider. Mulți oameni îşi ascund lucrurile în frigidere şi congelatoare; ei cred că este un loc original, aşa încât, fireşte, un hoț bun caută întotdeauna acolo.

Ritenour preluă firul.

— Ea intră, îl surprinde, el se panichează. Dar bijuteriile sunt deja la el şi este mai puternic decât ea; o poate şterge când vrea el. Nu are de ce să o ucidă, decât dacă ea îl cunoaşte.

— Cum ar fi o cunoştință care încearcă să facă rost de bani pentru droguri? Asta ar putea ține, dacă nu ar exista hăcuiala aia extra. Ticălosului i-a plăcut s-o facă. Ceea ce mă aduce înapoi la scenariu. Crima a fost deliberată, cred eu şi restul a fost doar înscenare. Nu cred că a fost un spărgător.

— Şi atunci înseamnă că tipii de pe listă sunt variantele.

Ritenour se uită din nou pe listă.

— Iisuse, doamna noastră n-a glumit deloc. Problema este, cred eu, că niciunul dintre numele astea nu se află pe lista

sistemului de pază al clădirii.

— Ce, tu crezi că un tip care plănuieşte o crimă o să se semneze în registrul pazei cu numele adevărat?

— Şi atunci cum a intrat? *Cineva* trebuie să-i fi confirmat sosirea, altfel nu i-ar fi dat nimeni drumul înăuntru. Şi atunci ar fi trebuit să-şi dea numele adevărat.

— Sau cineva din clădire a lucrat cu el.

Se uitară preocupaţi unul la altul. Intrau într-un teritoriu periculos, cu o teorie a conspiraţiei şi ei ştiau asta. Crima fusese mult prea personală. Aşa că se opriră la enigma modului în care a intrat ucigaşul într-un bloc de lux, cu pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Continuară să se uite unul la celălalt. Ritenour ridică din sprâncene.

— Ne trebuie lista cu chiriaşii recenţi.

— Da, al naibii ce ne trebuie.

— Poate că numele nu este corect, dar noi vom căuta un bărbat singur şi dacă vom avea pozele tuturor tipilor de pe lista amanţilor ei, există şansa ca paznicii să îl poată recunoaşte pe unul dintre ei, printre noii chiriaşi.

Dintr-o dată energizaţi, puseră mâna pe telefoane. Ora târzie lucra împotriva lor, totuşi. Nu se afla nimeni în biroul blocului, care să le dea lista noilor chiriaşi. Obţinerea fotografiilor celor de pe listă le va lua şi ea timp; fotografiile celor care aveau permise de conducere puteau fi obţinute de la Serviciul Circulaţie, dar mulţi dintre cei care locuiau în oraş nu conduceau maşina, din cauza traficului obositor. Mai exista şi posibilitatea ca tipul să fi locuit dincolo de râu, în New Jersey, sau în Connecticut. Amândouă aveau legături perfecte cu oraşul.

— Iisuse, mormăi Aquino uitându-se pe lista amanţilor

doamnei Worth. Chestia asta ne poate ține ocupați tot restul anului. Ai numărat câți tipi sunt aici? Femeia asta trebuie să fi avut creier de muscă, cu SIDA şi cu atâtea altele. Uită-te aici. Am numărat douăzeci şi trei de tipi *noi,* doar în ultimul an; apoi mai sunt şi toți cei vechi. Se culca cu câte unul cel puțin de două ori pe săptămână, în medie.

— Viața mea sexuală ar trebui să fie atât de activă, spuse Ritenour posomorât.

— Te-ar ucide stresul. Ah, la naiba, în seara asta n-o să mai aflăm nimic. Eu unul plec acasă. Pe mâine, spuse Aquino ridicându-se şi întinzându-se.

— Cea mai bună idee pe care ai avut-o astăzi. Urmându-i exemplul, Ritenour îşi luă haina.

— Nu ne oprim şi noi undeva, la o bere?

— Ne, du-te tu. Eu sunt terminat.

Amândoi erau divorțați şi singurul lucru care-i aştepta acasă erau rufele murdare. Berile sunau tentant. Dar ceva îl rodea pe Aquino, deşi nu-şi dădea seama ce anume. Ceva în legătură cu Richard Worth. Nu că l-ar fi bănuit că el era criminalul; omul nu avea motiv şi nu avusese nici oportunitatea. Dar era prea controlat; nu se foise, nu făcuse niciun gest cât de mic, nu se enervase, nicio emoție vizibilă când identificase trupul soției lui – mă rog, în-curând-fosta-lui-soție – şi având în vedere avortul şi toți ceilalți bărbați, putea înțelege de ce Worth nu dădea o ceapă degerată pe ea. *Nimic.* Niciun semn că ar avea măcar un nerv în corpul lui. Fusese răbdător şi dispus să-i ajute, dându-le acces la internetul lui, pentru ca ei să poată obține informațiile mult mai repede decât prin canalele legale. Aquino ştia că nu avea motive să fie bănuitor şi nu era, nu chiar, era doar sentimentul acela inexplicabil că Worth

ascundea ceva, că exista un capăt liber care trebuia securizat.

Îşi luă neglijent la revedere de la Ritenour, apoi îşi strecură carcasa în spatele volanului sedanului de un maroniu indescriptibil, dat lui spre folosinţă. Dintr-un impuls, decise să se ducă acasă la Richard Worth, doar ca să vadă ce ar putea găsi. La naiba, ar putea chiar parca şi urmări o vreme locul. Puţină curiozitate nu strica niciodată unui detectiv.

***

Richard îi dădu taximetristului douăzeci de dolari şi nu aşteptă restul, repezindu-se afară din taxi şi luând-o în sus pe scări. Când renovase parterul vilei ca să-l transforme în birouri, adăugase o intrare separată pentru angajaţii lui, sub scările care duceau sus, spre partea principală a casei. Nivelul la care se afla biroul era la demisol, cu ferestrele la nivelul străzii, protejate cu bare de oţel. Intră în hol, un pătrat de unsprezece pe unsprezece, pavat cu dale de ardezie din import. Covorul din mijloc era un covor turcesc, vechi de două sute de ani, ţesut atât de des încât nu se lăsă sub apăsarea paşilor lui, când îl traversă.

Verifică robotul din living, pentru mesaje. Erau unsprezece şi le ascultă grăbit, trecând repede mai departe după ce recunoştea vocea. Sweeney nu se afla printre acestea, îi formă numărul şi ascultă ţârâiturile, numărându-le în cap. La cea de a şasea răspunse robotul. Vocea ei recită numărul; apoi termină cu un scurt „Lăsaţi un mesaj.” în mod normal s-ar fi amuzat. Dar acum îi era rău de îngrijorare. La naiba, pe unde era?

Sweeney nu intenţionase să se plimbe atât de mult. Episodul

sever din dimineața asta îi lăsase o stare de amețeală, de parcă ar fi fost drogată, chiar şi după ce se trezise din somnul de moarte, de trei ore. Se plimbase prin apartament ore în şir, nu că ar fi aşteptat ca Richard să o sune, dar dacă? Probabil că avea să fie mult prea ocupat cu aranjamentele, aşa încât nu se aştepta să o sune mai devreme de două zile, cel puțin.

Pe la asfințit totuşi, începu să simtă că nu mai putea sta în casă niciun minut în plus. Procesele gândirii ei erau lente şi stângace, ca şi cum ar fi fost drogată şi credea că puțin aer proaspăt o va ajuta să-şi limpezească mintea. Neavând încredere în doamna vorbăreață care spusese că afară era o temperatură plăcută de aproape optsprezece grade, îşi puse pe ea o haină din denim şi ieşi în stradă.

Nu avea în minte nicio destinație. Mergea, doar. Locuia la marginea cartierului Lower East Side şi zona era plină de culoare, mai ales de varietate umană. Chiriile relativ mici atrăgeau artişti şi studenți cu miile. Actorii şi muzicienii gravitau mai ales în Greenwich Village, dar o parte din cei ce nu-şi găseau nimic aici, sfârşeau în Lower East End. Chipurile erau fascinante, tineri şi bătrâni. Un cuplu tânăr ieşise la plimbare, împingând un cărucior cu un copilaş în el, mândria şi mulțumirea citindu-li-se pe fețe. Întrezări feţişoara ca o floare a bebeluşului şi mânuțele lui minuscule, împreunate la marginea păturicii şi simți o nevoie aproape dureroasă de a atinge puful care-i acoperea căpşorul.

Un adolescent scosese la plimbare o încurcătură de câini de toate mărimile, de la un ciobănesc englezesc care se uita chiorâş prin claia lui de păr, la un teckel care alerga de două ori mai mult, ca să țină pasul cu ei. Un zâmbet mare lumina fața băiatului care era efectiv târât de-a lungul trotuarului: era

pe patine cu rotile. Iar câinii păreau fericiți să fie de ajutor.

Treptat, vecinătatea începu să se schimbe. Sweeney se uita la mărfurile expuse în vitrine, se opri la o mică patiserie pentru un buşeu cu scorţişoară şi multă înghețată deasupra, apoi o cafea, ca să spele totul şi o porni apoi mai departe, cu mâinile în buzunare, cu briza uşoară flirtând cu buclele ei.

Încerca să nu se gândească la Candra. În mod deliberat nu permitea imaginii din pânza ei să i se formeze în minte. De fapt aproape că nu se gândea la nimic, continua doar să meargă.

Şi totuşi nu rămase surprinsă când se uită în jur şi recunoscu vilele luxoase şi clădirile înalte, cu apartamente, din Upper East Side. Mersese pe jos cel puțin două mile, poate mai mult; nu ştia câte blocuri constituiau o milă. Richard locuia aici, într-o vilă dincolo de Park Avenue. Candra locuise şi ea undeva tot pe aici; Kai îi spusese odată că noul apartament al Candrei era în zona asta; nu-şi amintea în ce bloc.

Sweeney nu urmărise ştirile, doar vremea. Ştirile locale vorbeau probabil numai despre crimă; asemenea lucruri nu se petrec în fiecare zi în blocurile cu apartamente de lux şi cum Candra era foarte cunoscută în societate, moartea ei violentă devenea cu atât mai mult un subiect favorit. Sweeney nu dorise să vadă sau să audă comentariile speculative.

Singurul lucru pe care-l vroia ea era să-l vadă pe Richard.

Înaintă pe stradă şi se opri câteva momente să se uite în sus la vilă. Fusese o dată aici, în urmă cu trei sau patru ani când, aflată în oraş, fusese invitată de Candra la o petrecere care era deja în plină desfăşurare. Sweeney stătuse exact atât cât să pretindă că soarbe puțină şampanie, să o salute pe Candra şi apoi s-o şteargă.

Prin fereastra cu ventilator de deasupra uşii se vedea lumină. Se uită îndelung la fereastră, întrebându-se dacă el era acasă sau dacă lumina era aprinsă ca să-i facă pe oameni să creadă că era cineva înăuntru.

Ce idee proastă. Dacă ei *era* acasă, precis mai erau şi alţi oameni cu el. Prieteni veniţi să-i prezinte condoleanţe – sau poate nu, având în vedere circumstanţele. Dar în mod clar vor încerca să afle detalii odioase, bârfe fierbinţi pe care să le poată împărtăşi cu alţi prieteni, a doua zi, la o cafea.

Nu trebuia să intre. Doar să sune la uşă, să-i spună… să-i spună o prostie, cum ar fi că tocmai se gândise la el, sau să-i prezinte regretele ei, ceva de genul acesta. Poate că el avea personal de serviciu şi nu deschidea chiar el uşa. În acest caz îi va lăsa un mesaj. El o să ştie că trecuse pe aici, iar asta era ce conta, de fapt.

Urcă treptele şi apăsă butonul soneriei, apoi îşi vârî mâinile înapoi în buzunare, stând cu capul aplecat, cu briza serii răvăşindu-i părul în timp ce aştepta să se deschidă uşa.

Care se deschise atât de brusc încât ea sări în loc, speriată.

Deasupra ei, Richard se holba la ea.

— Unde dracului ai fost? urlă el.

Sweeney clipi.

— M-am plimbat.

— Te-ai plimbat? repetă el. De la tine, de la apartament?

— Da. Am vrut doar să fac câţiva paşi… şi am ajuns aici.

Se uita în jos la ea cu faţa împietrită, dar cu ochii negri strălucind de o emoţie indescifrabilă.

— Intră, spuse el dându-se înapoi ca ea să poată trece pe lângă el şi, după o uşoară ezitare, Sweeney se supuse.

***

În maşina lui, treizeci de metri mai jos, detectivul Aquino ridică din sprâncene şi notă în carneţel ora sosirii femeii. Fără niciun motiv special, doar din pură curiozitate de poliţist.

Nu se atinseseră, dar se simţea că între ei exista o legătură indefinisabilă. Deci Worth avea o dulcică; nu exista nicio lege împotriva acestui lucru. De fapt, după o separare de un an, omul ăsta ar fi trebuit să fie un sfânt ca să nu aibă şi el o prietenă.

Ceea ce-l intriga pe Aquino era de ce nu pomenise niciodată numele unei alte femei, în timpul interogatoriului. Worth era un om discret – Aquino înţelesese asta – dar totuşi le spusese despre avortul soţiei lui. A avea o prietenă era ceva cu mult mai puţin delicat decât a oferi o asemenea informaţie. De fapt, legătura lui cu o altă femeie ar fi fost un alt punct în favoarea lui, făcându-l şi mai indiferent la aventurile soţiei.

Dar Worth nu pomenise nimic despre prietena lui şi Aquino găsea asta interesant.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Holul era pavat cu dale de un cenuşiu închis, peste care era întins un covor gros, cu cele mai intense culori pe care le văzuse Sweeney vreodată. S-ar fi oprit aici, dar Richard întinse mâna, invitând-o astfel să îl preceadă şi ea se supuse stânjenită. Expresia lui era împietrită, ca şi cum nu ar fi vrut-o aici, dar era prea politicos ca să i-o spună. Sweeney îşi vârî mai adânc mâinile în buzunare, simţindu-se ca un intrus.

Tot ca un intrus se simţise şi data trecută când mai fusese

aici. Sigur, atunci se aflase sub stresul socializării – relative – dar nici acum nu se simțea mai confortabil. Luxul o făcea nervoasă. Copil fiind, ea fusese întotdeauna cea care vărsa sucurile pe fața de masă brodată, unică, sau se mânjea cu vopsea pe bluza de mătase, sau călca exact pe o pată de cerneală care se împrăştia pe cel mai scump covor. Mama ei arbora întotdeauna un ton dramatic, spunând că lumea ar fi cu mult mai în siguranță dacă Paris ar fi ținută într-o cuşcă, după care îşi cerea mii de scuze pentru stângăcia copilului. O vreme, Sweeney chiar fusese terifiată la gândul că mama ei o va închide cu adevărat într-o cuşcă.

Îşi depăşise această spaimă, dar sincer, ea chiar era asul accidentelor. Stângăcia ei era declanşată, probabil, tocmai de obiectele scumpe. Aşa că alese acum să meargă prin mijlocul încăperii, ca să evite atingerea de lampa aceea frumoasă.

Livingul spațios se afla la dreapta. Intră acolo, cu Richard venind tăcut în urma ei. Avea senzația vagă că era mânată. Nu trebuia să fie aici; nu numai că nu se simțea la locul ei aici, dar în mod cert nu era momentul. Îşi imaginase prea multe despre relația lor, care era mult prea nouă şi neformată, pentru ca ea să-şi imagineze ceva.

Totuşi, în ciuda disconfortului, Sweeney, ca întotdeauna, era atentă la culori şi observă imediat că încăperea era altfel. Candrei îi plăceau tonurile neutre, discrete; acum însă totul era mai viu, mai substanțial. Şi nimic nu arăta mai ieftin decât piesele înlocuite.

Rămase în mijlocul încăperii, schimbându-se nervos de pe un picior pe altul.

— Aşează-te, îi spuse Richard.

— Nu pot.

La naiba, nicio îmbunătățire în minciunile ei sociale. Își auzea parcă tonul atât de evident fals din voce.

— Știu că n-ar trebui să fiu aici. Acesta este un moment al tău de intimitate și eu apar așa…

— Stai jos, spuse Richard din nou, doar că de data asta cuvintele sunaseră ca și cum ar fi fost mârâite.

Alese un jilț mare, cu brațe și se cocoță pe marginea pernei. Pe măsuța alăturată se aflau un fel de statuete. Își vârî ambele mâini între picioare, ca nu cumva să le lovească, întâmplător.

Nu-i plăcea să se simtă stânjenită în prezența lui Richard. Acasă la ea, sau pe teritoriu neutru, se simțea cât se poate de relaxată, cu el. Aici, pentru prima oară deveni dureros de conștientă de uriașa prăpastie financiară dintre ei. Nu văzuse niciodată la el nici cea mai mică urmă de snobism, deci deosebirea trebuia să existe în ea, iar a sfida snobismul era la fel de irațional ca a fi snob.

— Nu știu ce gândești, dar nu-mi place expresia ta.

Cel puțin tonul lui era acum ironic, nu mârâit. Richard stătea încă în picioare, uitându-se în jos la ea cu o expresie de nepătruns.

— Mă gândesc că nu aparțin acestui loc.

Acesta era adevărul gol-goluț, fie că-i plăcea sau nu, lui Richard. Sweeney își fixă privirea pe un aranjament floral, studiind culorile, ca să se liniștească.

Richard ridică din umeri.

— Nici eu.

Uimită, își ridică privirea spre el.

— Dar este locul tău.

— În adâncul sufletului meu am rămas același băiat de la țară; nu aici vreau să fiu; aici locuiesc, doar.

Sweeney nu părea dispusă să-şi ia privirile de la el. În lumina discretă, mângâietoare a lămpilor, ochii lui întunecaţi erau negri şi nici el nu-şi lua privirile de la ea. Simţi fiorul conştientizării apropierii lor, întotdeauna prezent când era cu el. Încercă să uite de el; nu era momentul.

— Toată ziua am fost la poliţie. Mi-a fost rău de grijă pentru tine, dar nu te-am putut suna.

Vocea lui era joasă, controlată.

Sweeney spuse repede:

— Te înţeleg. Nu m-am aşteptat să mă suni. Şi mă simt perfect. Până la urmă mi-a venit ideea să mă târăsc în cada cu apă fierbinte şi să stau acolo, să mă încălzesc.

— Mai bine te-aş târî în pat cu mine, de câte ori simţi nevoia să te încălzeşti.

Cuvintele se aşternură între ei ca un fir cu viaţă în el. Tresări în ea, şocată şi înţelese. El nu se uita la ea spunându-şi că nu avea ce să caute acolo; el o privea cu intensitatea unui bărbat care vrea să facă sex. Aici. Acum.

Se pomeni dintr-o dată în picioare, împinsă de o tensiune atât de acută încât era aproape dureroasă. În ea se luptau nervii şi nevoia. Doar această afirmaţie bruscă a lui o excitase, trupul ei pregătindu-se pentru el. Sânii o dureau şi fără să se uite în jos ştiu că sfârcurile i se întăriseră. Simţea între picioare o căldură lichidă, dureros de plăcută, îşi încleştă muşchii interiori împotriva durerii dar constată că de fapt şi-o intensificase.

Acceptase şi savurase forţa atracţiei pentru el. Iubise acele săruturi sălbatic de frustrante, atingerea tentantă a pielii lui, amestecul intoxicant al senzaţiei de a fi pe muchia pericolului, cu siguranţa de a se simţi totuşi sigură în braţele lui. Oricât de

mult şi-ar fi dorit împlinirea de a face efectiv dragoste cu el, se simțea totodată liniştită de abținerea lui. Nu îi era uşor să i se abandoneze, ori, ceea ce dorea el acum, era tocmai abandonul ei total. Ceea ce o înnebunise atât de mult în teorie, în realitate părea destul de înfricoşător.

— Cred că ar trebui să plec, izbucni ea întorcându-se s-o facă.

Mâinile lui i se închiseră în jurul taliei, prinzând-o înainte de a putea face un pas.

— Eu cred c-ar trebui să rămâi.

O trase tare lângă el, coapsă la coapsă, pulpă la pulpă, cuibărindu-şi erecția dură în moliciunea pântecului ei.

— Nu mă doreşti? murmură el aplecându-şi capul ca să-i sărute tâmpla şi mai jos, adâncitura sensibilă de sub ureche.

I se tăie respirația. Dacă-l dorea? îl dorea mai mult decât îşi dorise vreodată ceva, sau pe cineva. Doar că abia acum începea să-şi dea seama cât de mult îl dorea şi asta nu numai în sensul fizic. Tocmai acest lucru era cel mai înfricoşător, să constate cât de important era el pentru ea, pe plan emoțional. Copil fiind, îşi iubise familia şi dorise cu disperare ca şi ei să o iubească, în schimb, dar această dragoste nu apăruse niciodată şi de atunci nu-şi mai permisese să fie vulnerabilă.

Dar era prea târziu acum pentru prudență, îşi spuse ea sălbatic. Deja îl iubea. Trupul ei se şi topea, lipit de al lui, în căutarea acelei plăceri totale pe care i-o oferise o dată.

Nu-i putea acorda permisiunea pe care i-o cerea el, cel puțin nu în cuvinte. Panica şi excitarea se amestecau într-o goană intensă care o sugruma. Aşa că îşi duse mâinile în sus, de-a lungul pieptului lui, împreunându-le pe după gâtul lui, ridicându-se pe vârfuri, ca să-i aciuiască erecția între pulpele

ei, iar asta era toată permisiunea de care avea el nevoie.

Brațele lui se închiseră pe după ea şi gura i-o acoperi pe a ei, tare şi vorace. Limba i se mişca adânc în gură, luând-o pe a ei şi Sweeney înțelese cât se abținuse el până acum. Până acum. Sweeney avea senzația că era strivită şi devorată, doar că ce făcea el nu o durea deloc. Singura durere pe care o simțea, era durerea golului.

Richard îi scoase haina pe mâini în jos şi-i dădu drumul să cadă. Îşi făcu apoi loc cu mâinile pe sub bluza ei, închizându-şi-le pe sânii ei, cu palmele fierbinți şi aspre pe sfârcurile întărite. Tot trupul i se arcui sub atingerea lui şi se auzi scoțând sunete slabe, gâfâite. Totul se învârtea, scăpând sub control, alergând prea repede.

— Richard, gâfâi ea, un strigăt slab, sau o rugăminte, nu ştia exact.

Richard îi smulse bluza peste cap şi în clipa următoare zăcea întinsă pe spate, pe canapeaua supradimensionată. Zece secunde mai târziu era goală, pantofii şi şosetele duse, jeanşii şi chiloții traşi în jos şi aruncați. Mâinile lui erau pe pulpele ei, desfăcându-i-le.

Se uita amețită la el îngenunchind între picioarele ei, cu un genunchi pe canapea, cu celălalt picior proptit pe duşumea, trăgând de închizătoarea pantalonilor. Îşi simțea trupul pulsând de aşteptare, sângele alergându-i fierbinte şi gros prin vene, ca să se adune în vintrele ei. Richard se întinse peste ea şi Sweeney îşi propti mâinile pe pieptul lui, simțindu-i inima bubuind sub palma dreaptă. Ochii li se întâlniră, ai ei larg deschişi, ai lui amenințător de micşorați şi privirile li se încleştară şi rămaseră aşa, în timp ce el o pătrundea, împingând tare şi adânc.

O invadă panica. Era o durere puternică, ascuțită, ca şi cum ar fi fost din nou virgină. Îşi ținu respirația ca să-şi sufoce un strigăt, înțepenindu-se sub el. Richard mormăi o înjurătură indinstinctă, retrăgându-se puțin şi refăcându-şi drumul înapoi, până la prăsele. Durerea a fost doar momentană, reacția corpului ei la neobişnuita invazie; cea de a doua împingere a lui îi smulse un alt strigăt, de data aceasta ascuțit de plăcere.

— Dumnezeule, spuse el cu vocea înăbuşită, cu trupul încremenit şi încordat, ca şi cum o nouă împingere i-ar fi zdruncinat autocontrolul şi nu s-ar mai fi putut opri să nu termine.

Sweeney îşi împreună picioarele pe după talia lui, ridicându-şi pelvisul ca să-l poată primi mai adânc în ea. Respira repede, întrerupt, gâfâit. Îl simțea atât de gros şi de dur în ea, încât îşi spuse că nu ar fi suportat ca el să se mai mişte şi totuşi crezu că ar exploda dacă nu ar face-o. Se simțea fierbinte, incandescentă, căldura fierbându-i în vene. Îşi încordă muşchii interiori în jurul lui, încercând să-l atragă mai adânc. Trupul lui se flexă şi cu un sunet gutural se repezi înainte, plonjând atât de adânc încât ea aproape că țipă; apoi Richard rămase încă o dată nemişcat. Ea se arcui în sus, săpând cu unghiile în muşchii de pe pieptul lui.

— Du-te naibii! Fă-o odată! strigă ea sugrumat.

El îi apucă încheieturile mâinilor şi i le desprinse de pe pieptul lui, trântindu-le jos pe pernă şi ancorându-i-le peste capul ei. Se întinse peste ea, transpirația lucind pe fața lui şi în adâncurile întunecate ale ochilor lui citi că începea să-şi piardă controlul.

Şi atunci începu să împingă puternic în ea, făcând-o să se zguduie sub impact. Strânsoarea mâinilor lui pe ale ei o arcui

în el, o ridică pentru el. Cu fiecare împingere. Căldura şi tensiunea din ea creşteau, vintrele îi pulsau, coapsele i se roteau înainte şi înapoi, luând tot ce îi oferea el. Termină repede şi puternic, strigând şi gemând, iar el continuă să o călărească fără milă şi tensiunea începu să se reconstruiască în ea, de îndată ce-i încetară spasmele. Trupul lui mare înţepeni peste ea, apoi se cutremură, repede, cumplit. Inima îi bătea atât de tare, încât o putea simţi izbindu-se de cutia ei toracică. Fiecare muşchi din ea era ca untul, moale şi neajutorat. Richard rămase întins greu peste ea, strivind-o în canapea şi ea ar fi putut zăcea acolo fericită, pentru totdeauna. Plăcerea pe care o simţise cu el înainte, nu se compara cu cea pe care o resimţise făcând cu adevărat dragoste. Era în culmea fericirii şi totodată epuizată, ca şi cum ar fi putut muta munţii din loc dacă ar fi reuşit să se mişte, dar momentan nu-şi dorea nimic mai mult decât să zacă aşa acolo, cu greutatea lui Richard peste ea, simţind tremurul din muşchii aceia puternici şi ştiind că ea îi fusese îndeajuns ca el să fie satisfăcut.

Asta era, înţelese ea, ce simţeau femeile întotdeauna în asemenea momente, cu bărbatul pe care-l iubeau. Era mai dulce decât îşi imaginase ea în acele scurte, rare momente în care îşi permitea să se gândească la ce ar putea pierde cu statutul ei de femeie solitară.

Richard îşi înălţă capul. Părul lui era negru de sudoare, expresia trădându-i triumful şi posesiunea şi o satisfacţie cât se poate de masculină.

— Eşti bine?

Vocea lui era joasă şi guturală.

Sweeney înghiţi, reuşind să spună:

— Mie-mi spui? Eu n-am prea avut practică.

Un zâmbet scurt îi aprinse fața.

— Eu aş spune că eşti al naibii de minunată.

Îi eliberă brațele şi-şi balansă greutatea într-un cot, cuprinzându-i fața în mâini şi sărutând-o cu înceată, adâncă deliberare, mimând cu limba micile izbituri dintre picioarele ei, care-l țineau semi erect şi în ea. Sweeney se strânse sub el, țesuturile ei interioare fiind aproape prea sensibile ca să mai suporte această blândă stimulare.

El înțelese şi se retrase din ea atât de blând încât lui Sweeney îi veni să plângă. El se ridică înapoi în genunchi şi-şi rearanjă pantalonii, apoi se ridică în picioare, se aplecă şi o ridică în brațe. Stătea întinsă în brațele lui ca o ofrandă goală, agățându-se de umerii lui, în timp ce el o căra afară din living şi sus pe scări.

— Sper că poți rămâne peste noapte, pentru că eu nici pe departe nu am terminat cu tine, îi şopti el.

— Nu… patul Candrei…

— Ea nu a dormit niciodată în patul ăsta, o asigură el, blând dar implacabil. Şi nici în camera asta. Am renovat-o şi am remobilat-o. Şi Richard deschise cu umărul un set de uşi duble şi traversă cu ea o mare întindere de parchet scump, lucios, pe care erau aruncate covoare de culoarea nestematelor, spre un pat suficient de mare ca să poată dormi în el şase persoane. Îi lăsă picioarele să-i cadă, pentru ca ea să stea acum în picioare, dar continuând să o țină lipită de laterala lui, în timp ce el se aplecă şi dădu cuverturile în lături.

Genunchii îi tremurau.

— Aş vrea să mă spăl, spuse ea. Avea nevoie de un halat, sau de un prosop, de orice, ca să se poată acoperi în locurile strategice. Niciodată nu se simțise atât de goală ca acum, sau

mai conştientă de trupul ei.

Richard încremeni.

— La naiba! Nu am avut prezervativ, spuse el încetişor.

Se uitară unul la celălalt şi Sweeney deveni acum conştientă de umiditatea dintre picioarele ei. Îşi făcu repede nişte calcule.

— Cred că suntem siguri. Au trecut aproape trei săptămâni de la ultimul meu ciclu.

Avu un scurt moment de nebunie, o urmă de regret că timing-ul nu fusese mai bun – sau mai prost. Dar în clipa asta nu putea decide care dintre ele.

Richard deschise un sertar de la noptieră şi scoase de acolo o cutie cu prezervative, pe care o puse pe masă.

— Amândoi avem nevoie de un duş. Baia este acolo. Şi o întoarse, arătându-i direcţia spre două uşi albe, cu jaluzele.

Vroia să facă duş împreună cu ea. Vroia să facă mai mult decât atât, având în vedere prezervativul din mână. Inima începu să-i bată cu putere în timp ce se îndrepta spre baie, cu toată demnitatea pe care reuşi să şi-o impună, deşi îşi simţea obrajii arzându-i. Când ajunseră în baie, el îşi scosese toate hainele de pe el, cu excepţia pantalonilor şi a boxerilor, lăsându-le aruncate ca pe o potecă, dinspre pat spre baie.

Sweeney se opri în uşă. Baia lui era mai mare decât a ei. O cadă pătrată, cu jacuzzi, se afla drept în faţa ei, cu prosoape albe, groase, stivuite pe polița de ceramică alăturată, lângă un bol din cristal plin cu săpunele rotunde, multicolore, în partea dreaptă, o uşă de sticlă se deschidea spre duşul spaţios. Pe jos era placat cu dale lucioase de un maroniu roz discret, care părea să strălucească sub luminile puternice. În partea stângă se afla un spaţiu privat pentru closet, iar la stânga ei se întindea un cabinet lung, lung, cu două lavoare, de un maroniu

bogat, lucios. Deasupra lavoarelor se arcuiau baterii aurii. În fața duşului şi a căzii erau aruncate carpete moi, groase.

— Este de-a dreptul decadent, se pronunță ea.

O mână largă, moale, se plimbă peste curbele fundului ei.

— Mă bucur că îți place.

Nu doar că îi plăcea baia; era înnebunită după ea. Culorile erau minunate. Un maron întunecat ar fi fost groaznic, dar acest maroniu era atât de adânc şi de bogat încât îi venea parcă să se afunde în el. Auriul bateriilor părea să arunce pete de aur pe suprafața cabinetului, făcând-o să strălucească.

Deschise uşa duşului şi se uită înăuntru.

— Wow!

Cabina duşului era de cel puțin zece metri pătrați, placată în marmură striată cu maroniu şi roz. De o parte şi de alta a cabinei se afla câte o baterie de duş, astfel poziționate încât să te limpezească simultan în față şi în spate.

Mâna de pe fundul ei deveni mai insistentă, forțând-o să intre în cabină. Se întoarse şi se trezi în fața unui bărbat în pielea goală. I se tăie răsuflarea. Îl văzuse ea deja aproape dezbrăcat şi şi-l imaginase ea complet gol, dar realitatea era cu mult mai frumoasă decât imaginația ei. Richard avea un trup minunat, dar era ceva mai mult decât atât; arăta exact aşa cum trebuie să arate un bărbat, după părerea ei, matur şi muşchiulos şi interesant. Întinse impulsiv mâna şi şi-o închise în jurul penisului lui întărit, auzindu-i doar pe jumătate oftatul de plăcere, concentrându-se în schimb asupra felului cum îi tresărea în mână drugul gros.

— Dacă nu eşti atentă, nu o să mai ajungi să faci duşul ăla, spuse Richard.

— Este atât de important? şopti ea.

— Eu încerc să fiu atent şi romantic.

Sweeney îşi dădu capul pe spate, ridicând din sprâncene, curioasă.

— Romantic?

Mă gândesc la asta de o săptămână întreagă, plănuind ce-o să fac.

O mână îi rămase pe instrumentul lui. Cealaltă îi mângâie pieptul păros. Respirația îi ieşea uşor gâfâit printre buzele întredeschise.

— Şi mă rog, ce planuri romantice ți-ai făcut?

— De fapt, nu este decât unul.

— Unul? Şi care anume?

— Să te regulez de să-ți sară capacele, spuse el pe un ton oarecare şi când Sweeney se lăsă pe spate scuturată de hohote de râs, el îi îndepărtă prudent mâna de pe sexul lui. Prinzând-o complet neajutorată, o mână complet în cabină şi dădu drumul la apă.

Mai făcuse duş cu o femeie, aici, îşi dădu ea seama; capetele de duş erau astfel reglate încât să o bată de la talie în jos, ca să nu i se ude prea mult părul. Câteva minute mai târziu, cu mâinile lui alunecoase de săpun plimbându-i-se peste tot pe corpul ei, Sweeney recunoscu şi că se pricepea să spele o femeie. Alte câteva minute după aceea, îi demonstra şi că ştia despre cum se face sex sub duş. Era repede şi dur şi carnal, cu ea lipită de peretele de marmură, în timp ce el o regula. Termină repede, zvârcolindu-se şi mişcându-se în brațele lui. După care abia dacă se mai putea ține pe picioare şi el o sprijini în timp ce o ştergea şi se ştergea cu prosopul. El era încă tare, pentru că nu terminase şi înțelese că a doua oară el o să ajungă mult, mult mai lent la orgasm şi că ea se putea

aştepta la o şedinţă de dragoste lungă. Nu ştia dacă să se bucure sau să ceară îndurare.

Apoi el o cără în pat şi toate gândurile de a cere îndurare îi dispărură complet din minte. Richard petrecu mult timp sărutând-o, din cap până-n picioare. Îi supse sfârcurile până când aproape gemea de plăcere şi frustrare; degetul lui explora şi mângâia între picioarele ei. Apoi înlocui degetele cu limba şi ea termină din nou, ţipând sub intensitatea senzaţiilor. O lăsă să se odihnească puţin, apoi o rostogoli pe burtă şi o luă pe la spate. Era atât de tumefiată încât el i se păru imens de mare, abia reuşind să intre în ea; era acut conştientă de fiecare centimetru al lui, cercetând-o tot mai adânc. Loviturile lui lente îi frecau trupul de cearşafuri şi de mâna pe care el şi-o vârâse sub ea, aşa încât fiecare mişcare o freca de degetele lui, păcătos de ştiutoare.

A patra oară termină odată cu el, după care rămaseră întinşi, lipiţi unul de celălalt, capul ei aciuat pe umărul lui şi mâinile lui mângâindu-i leneş fesele, sânii, coapsele şi pieptul şi pulpele, ca şi cum nu s-ar mai fi putut sătura de ea. Închizând ochii, ascultă bătăile inimii, ale lui şi ale ei, pe măsură ce deveneau tot mai lente, reglându-se până când începură să bată la unison, două inimi, un singur ritm.

— Spune-mi dacă vrei să dormi, şopti el după o vreme, rostogolindu-se deasupra ei.

Îl simţi explorând. Dar fără să intre încă şi ea ştiu că nu o va face dacă i-ar spune că era obosită.

— Nu, şopti ea apucându-i spatele în mâini şi ridicându-şi coapsele, pentru ca el să intre câţiva centimetri înnebunitori.

— La noapte să nu mă laşi să dorm.

Îi ajunseseră atâtea crime şi picturi şi senzaţia că viaţa ei era

la dispoziția capriciilor unei puteri nevăzute, neştiute. Vroia să-şi înece simțurile în simțurile lui Richard, să se piardă în pura plăcere fizică.

Şi el făcu întocmai cum i se ceruse. De vreo două ori a crezut că ațipise, sau poate nu, poate era doar amețeala împlinirii. Richard făcu dragoste cu ea la nesfârşit şi chiar când se odihneau, ei rămânea în ea. Când deveni prea uscată ca să-l mai poată primi, el folosi un lubrifiant ca să-şi uşureze drumul în ea. O împingea cu putere şi de câteva ori țipă, de teamă că nu va mai putea suporta, dar de fiecare dată constata că putea şi în noaptea aceasta Richard ținu frigul de parte de ea.

Stăteau întinşi unul lângă altul, tăcuți, când cerul începu să se lumineze. Richard îi îndepărtă mângâietor părul de pe față, cu o atingere infinit de tandră.

— Vorbeşte-mi despre pictură.

Sweeney se încordă, încercând o clipă să reziste acestei intruziuni urâte în fericirea momentului. Apoi oftă, acceptând să se întoarcă la realitate.

— L-am terminat chipul.

Constată că trebuia să înghită, ca să poată continua.

— Când m-am trezit şi am văzut-o, am sunat la galerie, dar nu mi-a răspuns nimeni. Nu aveam numărul ei, aşa că am sunat la tine – şi am aflat că am întârziat.

— Nu te acuza. Detectivii apreciază că a fost omorâtă pe la miezul nopții. Când ai terminat tu tabloul, deja era prea târziu.

Richard îi spusese asta cu un ton grav, luându-i bărbia în mână şi întorcându-i fața spre el.

— Eu… Cuvintele îi rămaseră în gât. Ştia că el avea dreptate. Având în vedere ora la care se dusese la culcare şi

timpul cât i-a trebuit ca să termine chipul, Candra sigur că era deja moartă. Artistul din ea ştia asta. Femeia însă, omul din ea se simțea ca şi cum ar fi trebuit să facă ceva, orice i-ar fi stat în putere.

Simțea tensiunea din el zornăindu-i prin muşchi şi comunicând cu ea prin mâini.

— Dumnezeule, câte griji mi-am făcut pentru tine, spuse Richard pe un ton de violență gâtuită, strângând-o s-o strivească, la pieptul lui.

— Sunt bine. Îi sărută clavicula şi-şi spuse cât de minunat era să se simtă caldă şi în siguranță şi atât de atent satisfăcută. Dragostea pentru el o umplea, umflându-i parcă inima. Îşi întoarse gândurile înapoi la subiect.

— Nu o să te mint; a fost cât se poate de rău, dar m-am descurcat. Nu trebuie să-ți faci griji; asta dovedeşte că pot face față şi singură.

Ochii lui negri scânteiară.

— Nu ar fi trebuit să te descurci singură. Eu trebuia să fiu acolo.

— Nu ai putut. Tu a trebuit să… a trebuit să te ocupi de Candra.

Gâtul i se strânse din nou.

— A fost soția ta vreme de zece ani. Ştiu că trebuie să fii tulburat.

Richard scoase un sunet aspru din beregată şi îi dădu drumul, rostogolindu-se pe spate, uitându-se în tavan.

— Nu îi jelesc moartea, dacă asta întrebi cumva. Nu pot fi atât de ipocrit încât să simulez îndurerarea. Poate lumea crede că ar trebui, dar nu am de gând să montez un spectacol pentru ei.

Sweeney simți în el puterea şi mânia frustrantă şi-i oferi aceeaşi alinare pe care i-o oferise şi el, cuprinzându-l în brațe şi mângâindu-l încet pe față, pe piept.

— Sigur că nu. Nu ar fi cinstit.

Richard se uită în jos la ea.

— Nu ai lucrat deloc la chipul bărbatului?

Sweeney scutură din cap. Încercă să pară indiferentă. Dar ochii ei se umplură de groază pentru ce avea să urmeze şi ştiu că episodul de ieri dimineață încă nu fusese cel mai dur.

Era rândul lui să mângâie.

— Am vrut să te sun, dar mi-am petrecut toată ziua la poliție, şopti el.

— Ştiu. Ştiam că ai de făcut aranjamente…

— Ca să nu mai spun că eram primul suspect.

Pupilele i se dilatară.

— Ce?! Ar fi sărit din pat dacă el nu i-ar fi controlat impulsul trupului, ținând-o lipită de el.

— Eram cea mai logică persoană. Când este ucisă o femeie, de obicei soțul sau prietenul au făcut-o. Noi eram în divorț. Iar ei trebuiau să mă excludă ca suspect.

— Şi te-au exclus?

— Da. Nu am avut nici motivul şi am putut dovedi că nu m-am mişcat de aici.

— Cum?

— Computerul. Eram on-line şi serverul are înregistrați timpii.

Sweeney închise ochii, uşurată. Îşi înclină puțin capul, frecându-şi obrazul de pieptul lui. Spuse:

— Trebuie să plec. Ştiu că ai un milion de lucruri de făcut astăzi. Şi… nu ar trebui să duc pânza la poliție?

— Nu, spuse el cu fermitate. Promite-mi că nu o să faci asta.

— De ce?

— Tu chiar îți imaginezi că ei te vor crede că ai pictat-o în somn? Scumpo, *tu* vei deveni suspectul principal, cel puțin o vreme. Şi nu vreau să treci prin asta; în plus, dacă se vor concentra asupra ta, vor pierde timp, când s-ar putea ocupa să-l identifice pe adevăratul ucigaş. Când o să termini tabloul şi vom vedea pe cine ai pictat, atunci o să mă gândesc la o cale de a-i îndrepta pe polițişti în direcția bună. Promite-mi, spuse el frecându-şi degetul mare sub bărbia ei.

— Bine. Presupun că toată povestea este cam în ceață, la ei, nu?

— Nu mai mult decât orice episod din *Zona Crepusculară.*

Zâmbetul uşor strâmb de pe fața ei se lărgi, deveni mai natural.

— Chiar atât de rău?

— Chiar atât de rău. Când o să pictezi chipul ucigaşului, atunci o să găsesc eu o cale să-i îndrept pe polițişti în direcția bună, dar mai mult decât atât nu te vreau implicată.

Afară, în maşina lui, detectivul Aquino căscă şi se întinse, luptându-se cu nevoia de a dormi. Tare, tare mult simțea nevoia să se uşureze, tare, tare mult simțea nevoia să bea o cafea. O să fie ca dracu' să stea toată ziua treaz. Ar fi trebuit să se ducă acasă, ştia asta. În fond, ce naiba conta dacă Worth avea o gagicuță?

Dar curiozitatea era marele lui păcat şi vroia să ştie mai multe despre femeia asta. Vroia să ştie cine era şi unde locuia şi de ce venise pe jos, aparent neaşteptată, după care stătuse

toată noaptea.

Poate că nu era nimic, dar iarăşi, îşi spuse el, presimţirea lui lucrase şi altădată. Avea de gând să vadă ce se va întâmpla cu aceasta.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Richard o trimise acasă cu taxiul. Sweeney se pregătise să se întoarcă pe jos, de vreme ce nu-şi luase geanta aseară, când se hotărâse să iasă la plimbare. Nu avea în buzunarele de la jeanşi decât câţiva dolari mototoliţi şi ceva mărunţiş, suficient pentru autobuz, dacă ar fi obosit de mers pe jos. Dar Richard se uită la ea în timp ce comanda taxiul şi asta a fost. Plăti şoferul, o sărută şi o ajută să urce în taxi ca şi cum ar fi fost o regină.

A fost plăcut că nu trebuise să se întoarcă acasă pe jos, recunoscu ea intrând în apartament. Genunchii ei erau periculos de moi şi toţi muşchii, slăbiţi. Se gândi să tragă un pui de somn, dar groaza o ţinu trează. Nu credea că ar putea face faţă unui alt episod de pictat în somn şi frigului cumplit care-i urma. Nu, nu acum. Nu era pregătită pentru acest stres, nici fizic şi nici psihic. Se gândi la pictura cu golul acela mare, unde ar trebui să se afle chipul asasinului şi capul începu să o doară, junghiuri ascuţite străpungându-i tâmplele. Nu vroia nici măcar să intre în atelier, să lucreze la o altă pânză, numai să nu vadă scena crimei. Nu vroia să se gândească la Candra moartă sau să-şi imagineze groaza pe care a simţit-o în ultimele ei minute de viaţă. Vroia să fie liniştită o vreme, să-şi adune forţele pentru finiş. Vroia să se gândească la Richard, să-şi rememoreze scenele de dragoste şi incredibila noapte pe

care o petrecuse cu el.

Vroia să savureze, să se minuneze de miracolul de a-l iubi. *Iubea,* total şi din toată inima ei, când nici prin cap nu-i trecuse că i se va întâmplă vreodată aşa ceva. Se simţise atât de mândră de abilitatea ei de a se concentra în totalitate asupra muncii, convinsă că era imună la tumultul emoţional numit iubire. Ha! Nu doar că nu era imună; era, când era vorba de Richard, o cucerire uşoară.

Mai mult, abia aştepta ocazia să-i poată demonstra cât de uşoară era.

Dar acum avea în faţa ei o zi în care să nu facă nimic, sau aproape nimic. Nu avea curaj să se culce şi nici de lucru nu-i venea să se apuce. Era prea obosită să iasă afară, să facă schiţe. Asta însemna că nu-i rămânea decât televizorul, lectura şi spălatul rufelor. Înclină spre lectură, dar spălatul rufelor îi stătea pe conştiinţă. Promiţându-şi că se va apuca de rufe după o oră de citit, puse la făcut o cafetieră plină şi se instală, în mână cu o carte supradimensionată, despre folosirea vopselelor acrilice.

Ţârâitul soneriei o smulse brutal din studiul culorilor strălucitoare. Mormăind în barbă, ştiind că nu putea fi Richard şi deci era ceva enervant, se duse la uşă şi se uită prin vizor. În hol se aflau doi bărbaţi în costume,.

— Cine este? întrebă ea cu ochiul pe vizor.

— Detectivii Aquino şi Ritenour, de la Departamentul de Politie din New York.

Răspunsese mătăhălosul care se afla mai aproape de uşă, folosind fraza întreagă şi nu doar iniţialele. Cei doi bărbaţi îşi prezentară legitimaţiile în faţa vizorului, ca şi cum ea le-ar fi putut citi.

Nu aveau cum să ştie despre tabloul ei, de vreme ce numai ea şi Richard ştiau, dar în mod evident, cineva le spusese despre relaţia dintre ea şi Richard. Oftă şi deschise uşa. În fond, nu-şi făceau decât treaba, verificând toate posibilităţile, dar tot nu se simţea bine.

— Domnişoara Paris Sweeney? întrebă poliţistul mătăhălos.

Sprâncenele lui Sweeney se încruntară brusc, feroce.

— Doar Sweeney, mârâi ea.

Poliţistul păru uşor uimit, dar imediat, înşelătoarea indiferenţă îşi reluă locul.

— Putem intra?

Omul arăta mai obosit decât se simţea ea, cu cearcăne negre sub ochi şi cu pielea cenuşie.

Arăta proaspăt bărbierit, părul îi era încă uşor ud, ceea ce însemna că făcuse un duş şi probabil îşi schimbase hainele, dar asta nu-i putea ascunde epuizarea. Celălalt detectiv, subţire şi cu părul nisipiu, părea mult mai odihnit, dar nu şi prietenos.

— Doriţi o oală cu cafea? întrebă ea în timp ce poliţiştii se aşezau, pentru că tipul mătăhălos chiar arăta ca cineva care avea nevoie de multă cafeină.

— O ceaşcă de cafea, vreau să spun.

Detectivul cu părul nisipiu arboră expresia aceea împietrită, cu privirea sălbatică, a cuiva care încerca să nu râdă. Detectivul Aquino îi aruncă o privire urâtă.

— V-aş rămâne recunoscător. Cu zahăr şi smântână. Mult, din amândouă.

— La fel şi mie, spuse detectivul Ritenour.

Îşi turnă din nou în ceaşca ei şi le pregăti şi lor două, punând suficient zahăr ca să trimită un copil să sară garduri timp de zece ore şi destulă smântână să le crească colesterolul cu

câteva puncte. Probabil că beau toată ziua cafea atât de proastă încât trebuiau să-i acopere gustul.

Puse ceştile pe o tăviţă şi traversă camera, punând tăviţa pe măsuţa de cafea. Spunându-şi că nu avea motive să fie nervoasă, se aşeză şi-şi luă ceaşca. Care era procedura la un interogatoriu? Oare ea era cea care trebuia să-i invite să înceapă?

Începu, fără ajutorul ei, poliţistul mătăhălos, după o remarcabilă sorbitură de cafea.

— Domnişoară Sweeney, îl cunoaşteţi pe Richard Worth?

Sweeney îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Da, sigur că îl cunosc, altfel nu aţi fi aici.

Poliţistul tuşi.

— Ştiţi că soţia lui, cu care se afla în divorţ, a fost omorâtă noaptea trecută.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

— Da.

— O cunoşteaţi şi pe doamna Worth?

Ochii lui Sweeney se întunecară.

— Da, repetă ea încet. O cunosc de ani de zile. Îmi expuneam lucrările în galeria ei.

— Ah, sunteţi pictoriţă.

— Da.

— Ca să vezi… Dumneavoastră l-aţi pictat? întrebă poliţistul uitându-se la un peisaj mare, de pe perete.

— Nu.

Ei nu-i plăcea să-şi atârne lucrările pe pereţi. Când se relaxa, îi plăcea să se uite la ceva făcut de altcineva.

Odată epuizat gambitul conversaţional, reveni asupra subiectului.

— Doamna Worth nu era fericită de relația dumneavoastră cu domnul Worth, nu?

Administratorul, îşi spuse Sweeney. Scena aceea din holul clădirii.

— Mi-a spus că nu-i păsa, dar când a venit aici, într-o dimineață şi ne-a văzut împreună, s-a enervat.

Era încântată de acest eufuism.

— Când a fost asta?

Deci ştiau. Stătuseră deja de vorbă cu administratorul. Puneau întrebări ale căror răspunsuri le cunoşteau deja, să vadă dacă le va spune adevărul.

— În urmă cu câteva zile.

— De când aveți o relație cu domnul Worth?

Sweeney clipi des, mai surprinsă de întrebare decât ar fi fost majoritatea oamenilor.

— Nu ştiu. În ce zi suntem astăzi?

Cei doi se uitară scurt unul la altul.

— Joi, spuse detectivul Ritenour.

— Atunci, de o săptămână. Aşa cred. Am pierdut şirul zilelor.

— O săptămână, răsună ca un ecou vocea lui Aquino, notând ceva în carnețel.

— Noaptea trecută ați rămas acasă la domnul Worth. Sweeney se înroşi. Super. Acum ştiau şi ei cât de uşoară era.

— Da.

— Unde ați fost alaltăieri noapte, domnişoară Sweeney? Ah, în sfârşit intrau în miezul problemei. Sweeney simți un ghimpe de alarmă. Fusese singură aici, fără telefoane, fără martori – fără alibi.

— Aici.

— Singură?

— Da.

— Poate că ați ieşit să luați puțin aer curat înainte de culcare, ceva de genul acesta?

— Nu. Nu mi-am părăsit apartamentul.

Ritenour îşi frecă nasul.

— Ați sunat pe cineva, ați vorbit cu cineva?

— Nu.

— Ați fost vreodată la doamna Worth, la apartament?

— Nu. Nu ştiu exact unde stătea.

— Ați mai avut vreun contact cu doamna Worth după scena de acum câteva zile? Fiind atât de supărată, v-a mai sunat după aceea, poate să vă amenințe, mă rog, ştiți cum fac oamenii când e vorba de probleme de inimă?

Frazeologia lui era încântătoare. Sweeney se amuză o clipă să audă un polițist vorbind despre „probleme de inimă.” Apoi se scutură.

— Nu. Atunci a fost ultima oară când am mai văzut-o sau am mai vorbit cu ea.

— Ați auzit de cineva care, să spunem aşa, îi purta sâmbetele doamnei Worth?

Doar Richard, dădu ea să spună. Slavă Domnului, el se lămurise deja cu ei.

— Nu, Candra şi cu mine am fost asociate de afaceri, nu prietene. Dar o plăceam. Până la scena de alaltăieri, nu am văzut-o niciodată altfel decât politicoasă şi prietenoasă cu toată lumea.

Amândoi îi zâmbiră.

Închizându-şi carnețelul, detectivul Aquino spuse:

— Astea au fost toate întrebările. Vă mulțumim pentru

timpul acordat, domnişoară Sweeney.

— Cu plăcere.

Îi conduse la uşă.

Plecând, Aquino se opri şi se întoarse spre ea:

— Vă gândiți cumva să plecați din oraş, domnişoară Sweeney? în cazul în care am mai avea întrebări.

— Nu. Nu plec nicăieri.

Cum plecară, Sweeney luă telefonul să-l sune pe Richard, dar îl puse la loc, renunțând. La ce bun să-i facă griji cu asta? Detectivii îşi puseseră întrebările; atâta tot. Sigur, nu avea cum să dovedească faptul că nu-şi părăsise apartamentul toată noaptea, dar nici nu fusese vreodată acasă la Candra, deci nu puteau exista probe care să o lege de crimă. Nu avea de ce să-şi facă griji.

În ciuda celor mai bune intenţii de a sta departe de atelier, după prânz şi după rufe, începu să se gândească la pictură. Ieri nu o studiase cu adevărat, uitându-se la ea doar atât cât să o recunoască pe Candra. Nu vroia să se mai uite la tablou dar ştia totuşi că trebuia. Trebuia să-l termine. Polițiştii nu păreau să aibă indicii solide, altfel nu ar fi chestionat-o; prin urmare, dacă nu termina tabloul, ucigaşul ar putea rămâne departe de crimă.

Data trecută – acum două zile? Trei? — Lucrase la pânză trează fiind. Dacă ar putea face asta din nou, şocul asupra sistemului ei nu ar mai fi atât de puternic şi frigul nu ar mai fi atât de cumplit. Nu vroia să mai treacă prin ce trecuse ieri dimineață, deşi acum ştia că putea depăşi şi singură criza.

Totuşi, când intră în atelier nu se putu convinge să se ducă direct la pânză. Se plimbă de colo, colo, uitându-se la celelalte picturi în lucru, la altele terminate, amintindu-şi ce anume

fusese dificil sau fascinant, la fiecare. Pentru ea, a se uita la lucrările ei era ceea ce pentru alți oameni era să se uite la un album cu fotografii, retrezindu-şi amintiri din vremuri trecute.

Într-un final ajunse şi la pânza neterminată şi încremeni în loc, izbită de forța puternică a lucrării. Teroarea Candrei din ultimele ei minute părea să iasă din pânză, ca şi nimicnicia morții. Iar în atitudinea bărbatului care stătea în picioare deasupra ei se simțea amenințarea, un fel de satisfacție, care îți dădea o stare de greață.

Se uită îndelung, intens, la spațiul gol unde ar fi trebuit să se afle chipul bărbatului.

Soneria de la uşă o făcu să sară în sus, ca o intruziune şocantă. Îşi pierdu concentrarea, senzația tot mai intensă de a vedea ceva ce nu se afla acolo. Mormăind, se duse la uşă.

Vizitatorul ei neaşteptat era Kai, cu brațele pline cu pânze făcute sul. Când Sweeney deschise uşa, spuse:

— Bună. Ți-am adus chestiile astea. Cei de la înrămări au încercat să le trimită înapoi la galeria care fireşte, este închisă, aşa că m-au sunat pe mine. Candra mi-a spus să ți le trimit înapoi, dar mi-am zis, ce naiba, de ce ce să nu ți le aduc chiar eu? Cine ştie dacă şi când se va mai deschide galeria?

O privea ca şi cum ar fi aşteptat de la ea să-i spună ce planuri avea Richard cu galeria, dar cum ea habar n-avea, ridică doar din umeri.

— Aici, spuse ea deschizând drumul spre atelier.

— Apropo, s-a vândut şi ultima dintre vechile tale lucrări.

— E bine. Pune-le aici, spuse ea făcând loc lângă perete, pentru suluri.

Kai făcu ce i se spusese, privind în jur la celelalte tablouri pe care le terminase ea.

— Hei, sunt chiar super. O să faci o avere; aşteaptă şi o să vezi.

— Sper, spuse ea zâmbindu-i.

— Ai o lumină grozavă, aici. Kai se apropie de ferestrele uriaşe şi se uită afară, jos în stradă. Apoi se întoarse şi văzu pictura.

Orice urmă de culoare îi dispăru din obraji. Se zgâia la tablou cu gura căscată, cu ochi şocați.

— Dumnezeule, izbucni el.

— Să nu spui la nimeni. Stânjenită, Sweeney se schimba de pe un picior pe celălalt, neputând să-l privească în ochi.

— Când ai… Ai făcut asta într-o zi şi jumătate?

Sweeney se strânse în ea, dar trebuia să iasă cu o explicație rezonabilă pentru pictură şi nu găsea nimic.

— Nu, lucrez la ea de câteva zile.

— Ce? Cum?

— Eu… Mintea i se înceţoşă. Furioasă pe ea că nu ştia să mintă, spuse:

— Jur pe Dumnezeu, Kai, dacă sufli o vorbă despre asta, îți smulg fiecare fir de păr din cap.

— Dacă suflu o vorbă?

Kai se uită de la ea la pictură şi înapoi, ca şi cum nu-i venea să creadă ce vedea.

— Sunt un fel de mediu, lansă ea, brusc.

— Un fel de?

— Am început să pictez lucruri care încă nu s-au petrecut. Când o să-l termin pe ăsta, o să vedem cine a omorât-o.

Sweeney se uită la el.

— Iar pe tine să nu te prind că spui ceva, cuiva, despre asta.

Kai începuse să se îndepărteze cu spatele de ea, spre uşă.

— Nu, spuse el.

— Kai, înțelege-mă. Poliția nu trebuie să afle nimic. Nu, încă.

Kai trase adânc aer în piept.

— Înțeleg. Nu o să le suflu nimic polițiștilor, jur.

Apoi râse, un râs tremurat. Şi spuse:

— Ticălosul. Cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva?!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Crede-mă, l-am văzut eu.

— Imposibil. Te înşeli.

— Cu aşa ceva nu te înşeli, spuse Kai enervat.

— Nu există medii; astea sunt doar vorbe de clacă. Tabloul fusese deja pictat şi când a auzit despre Candra, i-a pus doar chipul ei, acolo.

— Atunci explică-mi de unde a ştiut Sweeney cum era îmbrăcată Candra. Doar am văzut-o pe Candra la petrecere, ți-amințeşti? Ştiu cum era îmbrăcată. Sweeney i-a pictat rochia, pantofii, bijuteriile, totul, întocmai.

— Este de necrezut. Trebuie să fi aflat, într-un fel.

— *Nu* există altă posibilitate. Nu-mi pasă dacă tu crezi sau nu în existența mediilor; pictura există – pentru că am văzut-o eu. Iar tu trebuie să decizi ce dracului ai de gând să faci cu ea.

— Să fac? Ce e de făcut? Eu nu ştiu ce se petrece. Tu însă, pe de altă parte, o să-ți faci datoria civică şi o să spui la poliție despre această foarte interesantă pictură a lui Sweeney, care nu ar fi putut exista decât dacă ea l-a văzut pe criminal sau dacă a fost chiar ea acela. Iar dacă ei îi vor lua tabloul, ea nu-l va mai putea termina.

— Nu crezi că poliţiştii vor fi interesaţi să o lase să termine chipul?

— De ce ar face-o?

Kai avea senzaţia că se izbea cu capul de o stâncă. Începu să enumere pe degete.

— A: La început, poliţia va crede că ea a ucis-o, dar din nefericire nu există altă dovadă în afară de tablou, care să o lege de crimă. B: Ea le va demonstra cum a pictat pânza şi când o vor crede, îi vor studia fiecare tuşă de pensulă.

— Ceva ce nu va fi admis ca probă la proces.

— Nu, dar când vor şti încotro să se îndrepte, chiar crezi că nu vor găsi o mică dovadă, un firicel cu care să te lege ca pe un curcan de Crăciun?

— Nu, nu cred. Orice vor găsi va arăta spre altcineva, iar tu ştii asta.

— Şi cum rămâne cu nenorocitul ăla de chip al tău? spuse Kai printre dinţii încleştaţi. Odată ce-l vor avea, nu crezi că le va trece prin cap să arate tabloul pazei imobilului? Şi atunci ce-o să se întâmple?

În sfârşit, pericolul situaţiei începu să-i devină evident. Se uitară o vreme în tăcere, unul la celălalt.

— Bine, pericolul trebuie evitat. Dar eu tot cred că tu trebuie să mergi la poliţie; asta va îndepărta de tine orice suspiciune. Iar ei nu o vor lăsa să termine tabloul care, astfel, nu va mai putea fi considerat o probă împotriva ei, iar poliţia nu îşi va asuma acest risc.

— Şi dacă şi-l va asuma?

— Atunci vom recurge la plasa noastră de siguranţă. Cu dovezi fizice puternice şi cu banda aceea ca motiv, crezi că poliţia va mai crede într-o pictură stranie? Sigur, el va trebui

să moară şi să lase un bilet de sinucigaş, prin care să spună de ce a făcut-o. Mare păcat.

Kai se relaxă. Logica planului era reconfortantă. Pentru prima oară de când văzuse tabloul în apartamentul lui Sweeney, simţea că va reuşi totuşi să scape din această capcană.

— Şi mai există şi pasul cel mai evident.

— Care? întrebă Kai.

— Cum, care? Uciderea lui Sweeney, desigur. *Înainte* să termine tabloul.

Târziu în aceeaşi după-amiază, Sweeney le deschise din nou uşa detectivilor Aquino şi Ritenour. Cum le văzu privirile reci şi chipurile impasibile, lui Sweeney i se strânse stomacul. Ştia exact ce făcuse Kai.

— Ticălos bârfitor, mormăi ea.

I se adresă detectivul Aquino.

— Domnişoară Sweeney, cu permisiunea dumneavoastră am vrea să ne uităm puţin prin apartament. Dacă insistaţi, într-o oră putem obţine mandat de percheziţie, dar dacă cooperaţi, totul va merge mult mai uşor.

Mai uşor pentru el, adică. Ceea ce era probabil foarte important pentru el; nici el nu părea să fi dormit astăzi.

Sweeney oftă.

— Pictura este în atelier. Vi-o aduc acum.

— Dacă nu vă supăraţi, o să vă însoţim, interveni Ritenour şi amândoi veniră după ea.

Era atât de obosită încât nu-i păsa, sau aproape nu-i păsa. Toată ziua se luptase cu nevoia de a dormi, în speranţa că îşi va petrece şi noaptea aceasta cu Richard, care o va proteja

într-un fel de ce i se va întâmpla în somn. Dar dacă asta se va întâmpla acasă la el, înseamnă că nu va reuşi să picteze, nu? De câte ori însă se gândea să evite terminarea tabloului, intervenea conştiinţa, ca şi cum ar fi plănuit să lase un criminal în libertate. Trebuia să termine pictura. Dar ar fi vrut foarte mult ca Richard să fie cu ea când o va face, să o ajute să treacă prin coşmarul care va urma. Asta însemna că el trebuia să fie aici.

Acum însă, *unde* va dormi era o întrebare discutabilă, iar o vreme, probabil că nu va dormi deloc. Asta dacă următorul ei pat nu va fi la puşcărie.

— Aici, spuse ea îndreptându-se spre tablou. Cei doi detectivi se plasară discret în spatele ei, de o parte şi de alta, în cazul în care ea ar încerca să facă o prostie, cum ar fi să fugă. Nu îi privi, cât timp ei studiară pictura. Ştia exact ce vedeau ei şi ce gândeau ei.

— Domnişoară Sweeney, spuse Ritenour pe un ton indiferent, vreţi să ne spuneţi cum aţi ştiut despre detaliile scenei crimei?

— Nu o să mă credeţi, spuse ea neajutorată.

— Puneţi-ne la încercare.

— Nu am ştiut. Am pictatul totul în somn. Şi Sweeney rămase nemişcată, ca un animăluţ cu un lup adulmecând la intrarea vizuinei lui.

Expresii traduse prin Da, *desigur,* fluturară pe chipurile lor.

— Am vrea să veniţi cu noi la secţie. Tabloul acesta va fi luat ca probă… Aquino continuă să vorbească, dar Sweeney nu-l mai asculta. Încercă să-şi înfrângă panica ce ameninţa să o sugrume. Ei nu puteau dovedi că ea o ucisese pe Candra, pentru că nu o făcuse ea. Încercă să se agaţe de acest gând.

— L-am pictat în somn, repetă ea cu încăpățânare. Uneori merg în somn şi când mă trezesc, descopăr că am pictat ceva. Staţi puţin – mai am un tablou, al unui vânzător de hot dogs care a fost omorât acum câteva zile. Numele lui este Elijah Stokes. Există un martor care a văzut un bărbat fugind de la locul crimei, deci eu nu puteam avea nicio legătură cu uciderea lui.

Sweeney se repezi în debara şi scoase de acolo pictura, având grijă să nu se uite la chipul care purtase întotdeauna cea mai blândă expresie pe care o pusese vreodată Dumnezeu pe faţa cuiva.

Ritenour luă pânza şi o examină încruntat. Spuse:

— Nu-mi este cunoscut cazul. O să verificăm.

Nu credeau nimic din ce le spunea ea. Îşi dădu seama prea târziu că ar putea fi acuzată şi că ar fi participat la uciderea lui Elijah Stokes, dacă nu făcea ceva. Toată ziua îi fusese minunat de cald, dar acum simţi un fior rece străbătându-i spinarea. Începu automat să-şi frece braţele.

— Acesta nu este singurul lucru ciudat care mi se întâmplă.

Dar ei nu o mai ascultau, mintea lor închizându-se faţă de orice explicaţie le-o putea ea da, exceptând evidenţa: ea fusese la locurile faptei. Panica îngheaţă într-o masă rece şi i se fixă în capul stomacului. Totuşi, trebuia să continue să încerce.

— Vă rog, luaţi-vă geanta şi pantofii, îi ceru detectivul Aquino.

Ceea ce şi făcu, dar îşi mai luă şi o haină peste sveter, sub privirile neîncrezătoare ale detectivilor. La amiază fuseseră 27 de grade şi încă mai era cald afară. Totuşi, ea nu putea simţi nicio căldură internă, doar frigul groazei care se difuza în ea. Încercă să se controleze, încercă să rămână calmă, pentru că

doar astfel se putea ajuta.

Aquino îi luă geanta şi se uită prin ea, apoi i-o dădu înapoi şi o luă de braţ.

Sweeney le spuse, cât putu ea de calm:

— Ascultaţi-mă, când o să ne urcăm în maşină, fiţi atenţi la semnalele semafoarelor.

— Întotdeauna suntem, spuse Ritenour ironic, în timp ce o escortau afară din apartament.

Tremurând ca frunza, Sweeney spuse cu voce sacadată:

— Nu, vreau să spun, la ce se întâmplă. Nu va trebui să vă opriţi. Când o să vă apropiaţi, semafoarele vor trece pe verde. Şi veţi găsi un loc gol chiar în faţa secţiei.

Avea senzaţia că spunea prostii, dar nu se putea opri.

Aquino spuse politicos:

— Dacă este aşa, oamenii v-ar plăti o avere numai să mergeţi cu ei în maşină.

O instalară pe bancheta din spate a sedanului anonim.

Observă că portierele din spate nu aveau clanţe, dar barem nu exista o plasă de sârmă în faţa ei. Picturile fură băgate în portbagaj. Se forţă să stea liniştită, impunând o fărâmă de control asupra lumii care se fărâmiţa în jurul ei. Era oare oficial arestată, sau o luaseră doar ca să-i mai pună întrebări? Nu cunoştea procedura, nu ştia ce avea să urmeze. Poate c-ar trebui să sune un avocat, îşi spuse, dar pe cine vroia ea să sune era Richard. Avea nevoie de el. El însă fusese deja chestionat de poliţişti şi a-l suna, însemna să-l târască din nou în toată porcăria asta.

Semaforul din colţul străzii se făcu verde.

— Aţi văzut? S-a făcut verde, spuse ea.

— Da, li se mai întâmplă uneori, spuse Aquino sarcastic. Şi

următorul semafor se făcu verde. Şi următorul. Sweeney rămânea însă tăcută, ne mai subliniind evidența. Or să fie ei atenți şi singuri, acum.

În fața lor traficul se rărea, maşinile îşi schimbau banda de mers, virând spre alte străzi. Şi Sedanul nu trebuia să-şi încetinească viteza, păstrându-şi ritmul constant. Când şi cel de al şaptelea semafor se făcu verde, Ritenour se întoarse şi-i aruncă o privire indescifrabilă, dar nici el şi nici Aquino nu comentară fenomenul.

În timp ce virară spre secție, o maşină ieşi din parcare, exact în fața clădirii. Sweeney avu impresia că Aquino trăsese o înjurătură urâtă în barbă, dar nu era prea sigură.

Secția fierbea de lume. Vopsea verde scorojită, birouri din metal, fişete, strigăte şi înjurături şi râsete, bărbați şi femei, toți înarmați, în uniforme albastre: Sweeney vedea totul ca prin ceață. Se pomeni repede stând pe un scaun foarte inconfortabil, într-o cămăruță întunecoasă, cu gândurile roindu-i prin minte, dar fără nicio idee strălucită care să o scoată din oala asta.

Frigul îi înăsprea pielea şi începu să tremure. Îşi puse haina şi se ghemui în ea. Deci şocul era, aşa cum îi spusese Richard, reacția trupului ei la ceva tulburător. Probabil că în momentele în care picta scenele respective era parțial protejată de somn, dar când se trezea, reacția o izbea brusc.

— Domnişoară Sweeney, unde vă aflați alaltăieri noapte? Ritenour se uita la ea cu ochi duri, cu tonul rece.

Răspunse clănțănind:

— Acasă. Lucrurile astea ciudate au început să se petreacă acum un an. Chestii mărunte. Luminile semafoarelor, locurile din parcări, lucruri dintr-astea. Aşa cum ați spus, semafoarele

mai trec uneori şi pe verde. Şi ocazional, fiecare mai prinde câte un verde. Şi plantele mele, care au început să înflorească în afara sezonului.

Vocea lui Ritenour deveni la fel de dură ca şi privirea lui.

— Domnişoară Sweeney, arăt eu ca unul căruia să-i pese de plante?

Nu, arăta ca unul care ar fi vrut să adauge câteva adjective spurcate, înaintea plantelor.

Sweeney deschise gura să-i spună despre fantome, dar şi-o închise la loc. Nu i-ar ajuta câtuşi de puţin cazul.

— Am început să pictez la tablou acum câteva zile; nu ştiu exact, când. Nu ţin şirul zilelor. Când m-am trezit, am văzut că pictasem pantofii, doi, unul de bărbat şi unul de femeie.

Sweeney strânse din dinţi ca să nu mai clănţănească.

— Vreţi puţină cafea? o întrebă Aquino şi ea încuviinţă recunoscătoare din cap. Aquino părăsi camera şi Sweeney îşi întoarse privirile spre Ritenour.

— După c-câteva zile, am ştiut că p-pictam scena unei c-crime, dar nu ştiam a cui – nu ajunsesem la chip-puri. Ieri dim-mineaţă, când m-am s-sculat, am văzut că o pic-pic-tasem pe C-Candra. Am încercat să o sun, să o avertizez – la galerie, dar nu a răs-spuns nimeni. Numărul de acasă nu este în c-carte. At-tunci l-am sunat pe Richard la birou, să-i aflu numărul şi as-sistenta lui mi-a spus despre C-Candra că m-murise.

Tremura violent, clănţănind din dinţi. Oasele şi muşchii începură să o doară. Mâinile, care stăteau pe masă, deveniseră de un alb-albăstriu transparent, ca şi cum i s-ar fi scurs tot sângele din corp.

— Dacă aşa este, de ce nu ne-aţi spus nimic ieri dimineaţă?

Fără voia lui, Ritenour devenise interesat. La secție veneau tot timpul oameni pretinzând că aveau ceva special, că ştiau despre crime încă necomise, spunând că aveau capacități paranormale şi sperând să le apară numele la ştiri. Din experiența lui, de regulă chiar ei erau făptaşii. Oamenii sunt ciudați.

— Ştiam c-că nu o să mă c-credeți.

Nu, *pe dracu'*. Dădu el să spună, dar se controlă la timp. Ce naiba se petrecea cu ea? Se comporta ca şi cum ar fi ținut-o într-un frigider, înfofolită în haina aia, când aici erau pe puțin douăzeci şi trei de grade. Şi nu se prefăcea; până şi buzele i se albăstriseră.

Se încruntă şi părăsi încăperea. Aquino se întorcea tocmai cu cafeaua. Ritenour îi spuse partenerului său:

— Se petrece ceva cu ea. Îngheață de frig. Încep să cred că va trebui să chemăm medicii, să o trateze de hipotermie.

— La naiba!

Chemarea medicului ar fi oprit interogatoriul. Firește, ea nu trebuia decât să-şi sune avocatul şi ei nu i-ar mai fi putut pune nicio întrebare până la sosirea acestuia, dar din cine ştie ce motiv, ea nu făcuse acest lucru.

— Poate c-o s-o mai încălzească puțin cafeaua.

Reveniră în cameră. Sweeney stătea exact aşa cum o lăsase Ritenour. Aquino îi puse cafeaua în față. Sweeney încercă să ridice cana, dar mâinile îi tremurau atât de violent încât lichidul i se revărsă pe mâini.

— Avem pe aici paie de băut? mormăi Ritenour. Aquino ridică din umeri. O priveau amândoi cuprinzând cana cu ambele mâini, aplecându-se, încercând stângaci să soarbă din cafea, cu ceaşca încă pe masă. Aquino era el un dur, dar

aruncându-i o privire, Ritenour văzu că partenerul lui părea destul de preocupat.

Cafeaua parcă o ajută puțin. După câteva sorbituri reuşi să ridice cana fără să mai împrăştie cafeaua peste ea.

Ritenour începu din nou.

— Domnişoară Sweeney, ştiați că domnul şi cu doamna Worth semnaseră un contract prenupțial?

— Nu, de ce să ştiu? spuse ea uluită.

— Aveți o legătură cu domnul Worth. În mod normal, o femeie este interesată de situația financiară a unui bărbat, mai ales dacă se gândeşte că acesta ar putea pierde la divorț jumătate din tot ce are.

— Eu… Noi…

Sweeney se bâlbâi.

— Noi abia am început să ne vedem. Nu ne-am…

— Sunteți destul de implicați încât să fi petrecut noaptea trecută la el. Banii se află în spatele multor lucruri pe care le fac oamenii, spuse Aquino.

Sweeney îşi ridică privirea spre ei.

— Dar Candra a acceptat să semneze hârtiile. Am dedus că nu era fericită cu înțelegerea, pentru că vroia ca eu să vorbesc cu Richard să-i crească suma stabilită, dar deşi nu ştiam despre ce sumă era vorba, nu putea fi jumătate din tot ce avea el.

Cel puțin asta era logic. Îi putea vedea că erau de acord.

Ritenour îşi frecă bărbia. Avea un ceas interesant, genul celor care îți dau ora exactă la Timbuktu, cu tot felul de butoane şi gadgeturi. Uitându-se la el, lui Sweeney îi veni o idee.

— Cât este ora?

Ritenour se uită la ceas.

— Şase patruzeci şi trei.

— Vă pot dovedi că sunt…

Dar nu putu spune mediu. Se abținu, convinsă fiind că ei ar fi respins în mod automat orice era legat de acest cuvânt.

— Ați văzut ce s-a întâmplat cu semafoarele. Ați *văzut.* Şi asta se întâmplă de fiecare dată. Dar mai am o posibilitate de a vă arăta că eu… cunosc lucrurile înainte de a se întâmpla.

— Da? Cum? Păreau sceptici, dar cel puțin nu respinseseră ideea a priori.

— Există vreun televizor pe aici? în curând începe *Jeopardy!*

— Şi? întrebă Aquino.

— Nu există reluări. Aşa că nu am cum să-l mai fi văzut. De acord?

Ritenour ridică din umeri.

— De acord.

— Ce ziceți dacă o să vă spun totul, înainte de a se anunța?

Sweeney sorbi şi ultimele urme de cafea. Încă mai tremura, dar cel puțin dinții nu-i mai clănțăneau.

— Şi atunci veți putea măcar admite că există posibilitatea ca eu să fi pictat scena aceea în somn?

— Adică vreți să ne demonstrați că aveți abilități paranormale, ha?

Sweeney îşi pierdu cumpătul. Era obosită şi îi era frig şi greață de îngrijorare şi aproape de capătul răbdării. Izbucni:

— Nu, nu asta vreau. Ce vreau eu este să mă duc acasă şi să mă bag în pat, dar mă tem că o să mă scol în somn şi o să pictez din nou ceva. Am obosit să tot fac asta. Dacă vreți să ştiți cine a ucis-o pe Candra, dați-mi înapoi pânza aia

nenorocită şi lăsaţi-mă să o termin, poate la noapte.

O priviră în tăcere. Le întoarse privirea, sfidătoare. Apoi Aquino arătă brusc cu capul spre uşă şi cei doi ieşiră din nou. Sweeney îşi lăsă capul în mâini, întrebându-se cât va mai putea rezista.

Aquino şi Ritenour rămaseră afară, în dreptul uşii.

— Ce zici? întrebă Aquino.

— Şi ce ne doare? Haide să ne uităm la *Jeopardy!*

— Şi ce-o să ne dovedească asta? Că este bună la ghicit răspunsuri?

— Aşa cum spunea, o să ne arate dacă cel puţin are sau nu, ceva abilităţi paranormale. Nu spun că aş crede în prostiile astea. Spun că… Spun că este interesant. Nu trebuie să acceptăm tot ce ne îndrugă ea, dar trebuie să verificăm. Nu că pictura ar fi singurul lucru pe care să ne bazăm; laboratorul analizează acum fibrele şi când vom avea raportul lor, vom şti sigur dacă sau nu fibrele provin din apartamentul ei.

— Cu alte cuvinte zici că-ţi place *Jeopardy,* şi că vrei să vezi show-ul.

Ritenour ridică din umeri.

— Spun că nu ne doare dacă o lăsăm să se uite la el. Să vedem ce poate face.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Apărură cei trei concurenţi şi o voce din off îi prezentă, spunându-le numele şi locul de rezidenţă. Apăru Alex Trebeck şi anunţă că toţi cei trei erau nou-veniţi, pentru că un cvintuplu campion se retrăsese în în timpul showului de ieri.

— Numărul trei, spuse Sweeney inhalând aburii unei alte

ceşti cu cafea, pe care şi-o ținea sub nas. Cei doi detectivi abia dacă se uitară la ea. Stăteau pe nişte jafuri de scaune, cu bucăți de umplutură din spumă de polistiren ieşind prin rupturile vinilinului, într-o cămăruță întunecată, cu ceşti de cafea şi pahare pentru băuturi nealcoolice, aruncate peste tot. O maşină de cafea, un automat pentru dulciuri şi unul pentru răcoritoare ocupau o groază de spațiu şi umpleau încăperea cu zumzetul lor permanent. Televizorul avea o diagonală de treizeci şi trei de centimetri, dar imaginea şi sunetul erau cât se poate de clare.

Nu erau singurii din încăpere. Polițiştii fiind o adunătură zgomotoasă, oricine avea câteva minute libere găsea o scuză să vadă ce se mai petrece pe acolo. Trei uniforme şi încă două costume li se alăturaseră. Când Aquino mârâi că ăsta nu era un afurisit de circ, unul dintre costume ridică din umeri şi spuse:

— Hei, şi nouă ne place *Jeopardy!*

Alex citi categoriile.

— *Inventatori.*

— Cyrus McCormick, spuse Sweeney.

— *„Micile" Filme,* unde ghilimele presupuneau că fiecare răspuns trebuia să conțină cuvântul „mici".

— „Micile Femei", spuse Sweeney.

— Puteam ghici şi eu, spuse un ofițer în uniformă.

— Atunci de ce n-ai făcut-o? îl întrebă un altul.

— Linişte! lătră Aquino.

— *Colegii şi Universități.*

— Tulane, spuse Sweeney strângând mai tare ceaşca. Una era să facă asta în apartamentul ei, alta, să ghicească corect aici, când acest lucru devenea important. Poate că într-adevăr, avea doar *noroc* la răspunsuri.

— *Afaceri şi Industrie.*

— Trei-M.

— *Matematică.*

— Numere prime.

— Şi în sfârşit, *Autostrăzi şi Drumuri secundare.*

— I-Zece şi l-nouăzeci, spuse Sweeney şi aşteptă tensionată ca prima concurentă să aleagă.

— Matematică, pentru o sută, spuse concurenta numărul unu.

Concurenta cu numărul trei încinsese butonul sunând, chiar dacă ceilalţi doi le apăsau şi ei, înnebuniți, pe ale lor.

— Numerele prime, spuse ea.

În încăperea întunecată din secția de poliție se lăsă tăcerea. Una câte una erau anunțate şi celelalte alegeri şi de fiecare dată Sweeney dădea răspunsul corect. Uneori abia avea timp să răspundă, înainte să apară răspunsul pe ecran, dar reuşea de fiecare dată. Concurenta numărul trei era în formă; chiar dacă nu suna prima, era întotdeauna pregătită, în cazul în care una dintre celelalte două se poticnea. Înainte ca prima reclamă să întrerupă concursul, numărul trei câştigase de două ori mai mult decât numărul unu şi doi la un loc.

— Eu cred c-am văzut destul, spuse Aquino ridicându-se în picioare.

— Poate tu, eu unul vreau să văd şi restul show-ului, răspunse unul dintre detectivi.

Tremurând, Sweeney se ridică şi îl urmă pe Aquino afară din încăpere, cu Ritenour imediat în spatele ei.

Din nou în camera de interogatoriu, Aquino mormăi:

— În regulă. Deci poți face asta. Şi chestia cu semafoarele. Sunt impresionat, dar nu convins. Convinge-mă.

Sweeney se uită neajutorată la el.

— Să vă conving? Abia dacă pot crede eu, care trăiesc toate astea. Nu vă pot spune ce-o să se întâmple mâine şi nu vă pot citi gândurile. Eu pictez în somn şi văd stafii – ah, la naiba, termină ea cu voce slabă, văzând privirile acelea pe care i le aruncau din nou. Nu intenționase să le vorbească despre stafii. Nu avea cum să dovedească faptul că le văzuse, pentru că nu avea martori, nu? Dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi avut mai mult autocontrol.

— Stafii! repetă Ritenour.

— Uitați c-am spus asta.

— Ah-ah, o să uit să şi mănânc toată săptămâna.

Îşi dori ca el să nu fi pomenit despre mâncare. Încercase să ignore foamea, care era încă un disconfort adăugat la faptul că îi era frig şi că era moartă de oboseală. Făcu un gest de lehamite.

— Nimeni altcineva nu le vede, deci nu contează. Ele nu supără pe nimeni; de cele mai multe ori nici măcar nu salută. Deşi Elijah Stokes mi-a dat numele fiilor lui, pentru ca eu să le pot trimite schița pe care i-o făcusem.

— Elijah Stokes.

— Vânzătorul de hot dogs, care a fost omorât. Cealaltă pânză. V-ați interesat de cazul acesta?

— O să văd ce pot afla. Probabil că s-a ocupat altă secție de caz. Unde a fost omorât? întrebă Ritenour.

— Nu ştiu, spuse Sweeney căutând în memorie. Dar unul dintre fiii lui vă poate spune. Îi cheamă… Daniel… nu, David. David şi Jacob Stokes. Sunt avocați, amândoi.

Ritenour ieşi din încăpere. Sweeney se lăsă pe speteaza scaunului incomod şi închise ochii, frecându-şi fruntea acolo

unde începea să se formeze o migrenă.

— Mai ştie cineva de tablou? întrebă Aquino şi ea deschise ochii, surprinzându-i privirea sfredelitoare.

— În afară de domnul Stengel, fireşte.

— Ste…? Ah, Kai. Nu-i auzise numele de familie decât de vreo două ori şi de fiecare dată i-l uita.

— Dar domnul Worth? El a fost la dumneavoastră în apartament. A văzut tabloul?

Să nu pomenească de Richard era un lucru; să mintă un poliţist era altceva. Spuse, aproape imperceptibil:

— Da. Ştie despre el de la bun început.

Aquino ridică din sprâncene.

— De la bun început… de acum câteva zile?

— Da.

— Mă întreb de ce nu a considerat de cuviinţă să ne spună şi nouă ceva, ieri...

— Nu a vrut să mă implice. Ştia că va urma asta, şopti Sweeney. Zicea că atunci când voi termina tabloul şi vom şti cine este criminalul, sau vom avea cel puţin o descriere, vă va orienta într-un fel în direcţia bună.

Aquino se înfurie.

— Frumos din partea lui. Nu prea-mi place să-mi spună civilii cum să-mi fac treaba.

Sweeney dădu cu palma în masă, dintr-o dată la fel de furioasă ca şi el.

— Şi ce aţi fi spus, domnule detectiv, dacă Richard ar fi venit şi v-ar fi spus, „Ah, apropo, femeia cu care mă văd are abilităţi paranormale şi tocmai pictează tabloul crimei”? L-aţi fi crezut mai mult decât mă credeţi pe mine?

Aquino îşi puse amândouă mâinile pe masă şi se aplecă spre

ea, agresivitatea citindu-i-se în fiecare linie a matahalei lui de trup.

— Meseria mea nu este să cred tot ce mi se spune.

— Nu, dar este meseria dumneavoastră să recunoaşteți adevărul când vi se strigă în față.

Se aplecă şi ea în față, cu nasul cât mai aproape de al lui.

Spre surprinderea ei, Aquino ridică din sprâncene, spunând cu blândețe:

— Până una alta, înclin să vă cred.

Asta când credea că nu avea vânt la pupa. Sweeney se lăsă pe spate, simțind că se dezumflă, fără urmă de indignare.

— Adevărat?

— Mi-ați demonstrat posibilitatea. Nu am crezut că puteți, dar ați dovedit tot ce ați spus. Luminile semaforului trec pe verde, locurile de parcare se eliberează şi puteți câştiga o groază de bani jucând la *Jeopardy!* Ce faceți este mult peste legea mediei probabilității. Deci dacă puteți face toate astea, atunci…

Aquino ridică din umeri.

— Atunci şi pictura este posibilă.

Sweeney nu ştia ce să spună. O clipă crezu c-o să plângă, dar nu. Era prea obosită pentru un asemenea efort.

— Spuneți-mi ceva. De ce nu v-ați chemat un avocat?

— Aş fi făcut-o, dacă m-ați fi arestat cu adevărat. Dar nu am fost arestată, nu?

— Nu, dar dacă n-ar fi existat *Jeopardy*! … cine ştie.

— Aş vrea să dau un telefon.

— Vreți un avocat, acum?!

— Nu. Vreau să-l sun pe Richard.

— Cred c-o să-l sun chiar eu, spuse Aquino.

În timp ce-l aşteptau pe Richard, Ritenour se întoarse cu o copie a raportului de investigaţie asupra crimei Elijah Stokes, cu diagrama scenei, cu tot. Descrierea îmbrăcămintei se potrivea cu tabloul lui Sweeney, ca şi rana de la cap, locul şi poziţia corpului. Fusese arestat un punk-ist de nouăsprezece ani şi pe o cămaşă ascunsă sub patul acestuia s-a găsit sânge care se potrivea cu grupa sanguină a lui Elijah Stokes.

Detaliile picturii erau straniu de precise şi Sweeney nu ar fi avut nicio altă cale decât cea descrisă de ea, pentru a ajunge la ele.

Richard nu apăru făcând comentarii furioase, zgomotoase; era prea deştept pentru asta. Şi nici nu venise cu cine ştie ce mare avocat după el, deşi Sweeney nu se îndoia că oricând ar fi putut scoate unul din mânecă. Era îmbrăcat în costum cu cravată, ceea ce, având în vedere ora, însemna că fusese împreună cu părinţii Candrei, să se ocupe de ultimele aranjamente, sau poate chiar primind prietenii veniţi să-i prezinte condoleanţe.

Dădu mâna cu cei doi detectivi, dar în tot acest timp nu-şi dezlipi privirea de pe Sweeney şi când o văzu îngrămădită în haină, nu făcu niciun efort să-şi ascundă îngrijorarea. Sweeney se ridicase în picioare văzându-l şi acum Richard se apropie de ea, descheindu-şi haina de la costum. Când o cuprinse în braţe, se simţi învăluită de căldura hainei lui şi-şi petrecu mâinile pe după talia lui, la căldură. Îşi îngropă faţa în curba umărului său, atât de uşurată de căldura şi de prezenţa lui, de conştientizarea faptului că nu mai era singură, încât aproape că se prăvăli pe el.

— Trebuia să mă fi anunţat, îi spuse el încet.

— Iar nouă ar fi trebuit să ne spuneți de ieri, de tablou, spuse Aquino.

— Aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut că aş fi scutit-o de asta.

— Într-adevăr ați văzut pictura în progres, cu câteva zile înainte de a fi fost omorâtă doamna Worth?

— Da. Am văzut-o de la bun început, când pictase doar cei doi pantofi.

Richard îşi ridică privirea spre detectivi.

— Eu nu am fost la locul faptei, dar dumneavoastră mai aveți hainele cu care era îmbrăcată Candra în noaptea aceea, aşa încât îmi puteți spune dacă Sweeney a pictat cu acurateță hainele. Rochia era neagră şi pantofii erau escarpen, cu mici sfere de aur în tocurile înalte. Corect?

— Corect.

El verifica acum tot ce le spusese ea, înțelese Sweeney. Richard nu mai venise la ea de la moartea Candrei, deci nu avea cum să fi văzut pictura, după crimă. Ceea ce tocmai descrisese el era ceea ce pictase ea înainte de crimă. Iar ei ştiau că el nu văzuse hainele nicăieri altundeva.

— Da, da, spuse Aquino frecându-şi ochii roşii. Iar dacă nu ați conspirat împreună să comiteți crima, pentru motive pentru care numai Dumnezeu le poate şti, de vreme ce nu aveți niciun motiv pe care să fi reuşit eu să-l găsesc, domnişoara Sweeney nu mai este suspectă.

— Şi pictura? Nu vreți să o termine? întrebă Richard.

Îi simți mâinile strângând-o mai tare când pusese întrebarea şi ştiu că era îngrijorat pentru tot prin ce trecuse ea, dar nu avea altă opțiune.

După o încuviințare din cap a lui Aquino, Ritenour spuse:

— Oricum, pictura nu este admisă ca probă în instanță, dar

dacă putem identifica individul, vom avea o pistă care să ne ducă unde trebuie.

— Dar dacă niciunul dintre noi nu-l va recunoaşte? întrebă Sweeney.

— Cu o bună descriere fizică, îl vom putea compara cu banda camerei de supraveghere, care ne spune data şi ora. Suprapunând timpul cu registrul de semnături al pazei, îl avem pe tavă.

Richard părea gânditor.

— Dacă aş vedea banda, poate că l-aş recunoaşte.

— Până acum, noi nu l-am recunoscut, spuse Aquino. Am reuşit să obținem fotografii ale aproape tuturor tipilor de pe listă…

— Ce listă? îl întrerupse Sweeney.

Dar toată lumea o ignoră.

— … dar paza nu l-a recunoscut pe niciunul dintre ei şi nu l-am putut identifica pe bandă. Continuăm să ne ocupăm de cei care s-au înregistrat ca vizitatori, dar până acum au plecat cu toții.

— Până una, alta, pictura este singura noastră şansă, spuse Ritenour.

Richard confirmă din cap.

— O să rămân cu ea, peste noapte. Nu am de gând să o las singură. Kai o fi trâmbițat deja vestea în tot oraşul, cu siguranță, şi cine a omorât-o pe Candra, a aflat deja despre pictură. În plus, vă pot suna imediat ce îi va fi terminat chipul.

Ceva în vocea lui Richard trebuie să-i fi alertat pe detectivi. Aquino spuse:

— Domnule Worth, dacă vă gândiți la gesturi eroice, trebuie să vă spun că eu nu cred că este o idee bună. Dacă,

întâmplător, domnişoara Sweeney s-ar afla în pericol, va trebui să vă concentraţi asupra siguranţei ei şi să ne lăsaţi pe noi să ne ocupăm de criminal.

— Prima mea preocupare este să am grijă de ea, spuse Richard şi Sweeney se întrebă dacă detectivii au observat că nu fusese în mod obligatoriu de acord cu ei.

În seara aceasta conducea Edward.

— O ducem pe domnişoara Sweeney acasă.

— Foarte bine, domnule.

Detectivii îi restituiseră ambele pânze şi Edward le luase în faţă, cu el. Picturile îl impresionaseră atât de mult încât efectiv păruse deconcertat o clipă, apoi expresia lui reveni la normal şi se ocupă de ele cu indiferenţă, ca şi cum ar fi fost simple peisaje.

Odată aşezaţi, Richard îi căută mâna lui Sweeney şi-şi împleti degetele cu ale ei.

— Ţi-a fost frig, spuse el.

Sweeney îi strânse mâna.

— Am fost speriată. Dar nu a fost atât de rău ca celelalte episoade. Mi-au tot adus cafea şi m-am descurcat.

— Dacă m-ai fi sunat imediat, multe puteau fi evitate.

— Pe de altă parte, de îndată ce au fost martori la abilitatea mea la *Jeopardy,* au început să mă creadă.

Richard îi aruncă o privire încurcată.

— *Jeopardy!*

— Una din noile mele abilităţi. O să-ţi arăt, odată.

Mâinile lor împletite se odihneau pe coapsa ei dreaptă.

Oasele degetelor lui se mişcau uşor, înainte şi înapoi.

— Părinţii Candrei şi câţiva prieteni de-ai lor sunt la mine

acasă. Am reglat aranjamentele privind serviciul funerar – ei vor să o înmormânteze aproape de unde locuiesc – dar acum se pregătesc să se întoarcă la hotel. O să-l rog pe Edward să-i ducă, iar eu o să-mi iau nişte schimburi, mă sui într-un taxi şi vin la tine.

Dacă ar fi avut un suflet nobil, îşi spuse ea, i-ar spune că ştie câte are pe cap şi că o să se poată descurca perfect şi singură. Doar că nu va fi câtuşi de puțin nobilă, pentru că era obosită să înfrunte nopțile singură şi pentru că vroia să fie cu el.

În plus, nu trecuse neobservată remarca lui Richard cum că ucigaşul Candrei ar putea deja fi la curent cu pictura. O parte din ea nu putea crede că se afla în pericol, dar logica îi spunea că inteligent era să nu-şi asume riscuri inutile. Ea dormea foarte profund; putea să nu audă dacă cineva pătrundea în apartament decât dacă ar fi intrat, ca în filme, spărgând geamul de lângă patul ei. Dar după ce toată noaptea trecută stătuse trează, era atât de epuizată încât niciun geam spart nu ar fi sculat-o.

De parcă i-ar fi urmărit gândurile, aşa cum i se întâmpla adesea, Richard spuse:

— Ai reuşit să dormi puțin, astăzi?

— Nu. Dar tu?

— Eu am dormit câteva ceasuri, după prânz.

Sweeney îi invidie atât somnul cât şi forța; părea neatins de oboseală, la fel de alert ca întotdeauna.

— O să poți dormi la noapte, îi promise el încetişor.

Sweeney îi strânse mâna şi îşi potrivi vocea suficient de jos ca să nu fie auzită de Edward.

— Nu *toată* noaptea, sper.

— Cred că-ți pot garanta asta. Şi Richard îi strânse înapoi

mâna şi Sweeney rămase într-o tăcere mulțumită, tot restul drumului.

De partea cealaltă a străzii, la câteva uşi mai jos de clădirea cu apartamente în care locuia Sweeney, se afla un mic restaurant italian. Restaurantul era popular în cartier, cu un flux constant de rezidenți din apropiere, care veneau să-şi ia mâncare la pachet. Kai reuşi să-şi facă loc la o masă la fereastră, aşezându-se astfel încât să-i poată vedea pe toți cei care intrau în clădire.

Se lăsase implicat în planul uciderii Candrei în parte dintr-un impuls, pentru că era o ticăloasă şi oricum ea plănuia să-l concedieze. Totuşi, tentația cea mai mare o reprezentaseră banii. O sută de mii de dolari nu însemna cine ştie ce pentru mulți oameni şi era al naibii de puțin față de milionul pe care-l pretinsese Candra; dar ar însemna diferența dintre alți câțiva ani de munci prost plătite şi de suplimentare a venitului, făcând modeling pentru cataloage sordide de desuuri, ceea ce implica de obicei regulatul unei hoaşce osoase care se credea sexy pentru că avea putere asupra tinerilor care aveau nevoie de slujbele asigurate de ea.

Cu o sută de mii putea renunța la muncă, îşi putea termina cursurile de arte şi putea începe să-şi facă un nume în pictură. Kai nu avea nicio îndoială că era talentat. Ştia că lucrările lui erau mult mai bune decât cele mai multe rahaturi care se vindeau prin galerie, cu ajutorul lui, iar acum va fi susținut de un nume foarte influent, care îl va expune în cea mai prestigioasă galerie din oraş. El nu avea de gând să înceapă de jos şi să mărească treptat prețurile; el o să ceară o mică afurisită de avere încă de la început; existau mulți proşti bogați

dispuşi să cumpere tablouri scumpe doar pentru că le plăcea ideea că nimeni altcineva nu şi-ar fi permis să le cumpere.

Totul ar fi perfect dacă nu ar exista pictura aia blestemată a lui Sweeney.

Îi părea rău pentru asta. O plăcea pe Sweeney. Era amuzantă şi cinstită şi nu-l privise niciodată ca şi cum nu ar fi fost altceva decât o bucată de carne. Şi era şi cu adevărat talentată, cu o înclinație spre realism, ceea ce însemna că fiecare portret al ei era o fidelă recreare a subiectului. Păcat că a început să aibă şi capacități paranormale.

Aşa că o aştepta acum să se întoarcă acasă. Spre deosebire de un alt anumit partener, care nu era chiar cea mai realistă persoană pe care o cunoscuse vreodată, el nu se aştepta ca poliția să o rețină în baza tabloului. Doar nu erau atât de idioți; fără o dovadă materială, de la locul crimei, care să susțină pictura, ar fi convins greu orice procuror să preia cazul în justiție. Pe de altă parte, dacă ea ar fi reuşit să-i convingă de adevărul spuselor ei, poliția ar fi aşteptat cu sufletul la gură să termine tabloul. Nu era suficient să scape doar de tablou; existența lui nu conta, ci doar dacă avea sau nu să fie revelată şi celălalt chip. Sweeney ar şti imediat cine este şi atunci totul se va duce de râpă.

Ori el nu-şi putea permite să se întâmple aşa ceva.

Fusese floare la ureche să intre în apartamentul ei. Stătuse la pândă până la sosirea polițiştilor; apoi, după ce aceştia plecară cu ea, aşteptă ocazia să se strecoare în clădire împreună cu mulțimea celor care se întorceau acasă de la muncă, în timp ce idiotul ăla de administrator era ocupat să urmărească la televizor nu ştiu ce idiot de joc, ridicând rareori capul.

Îşi acordase timp să controleze clădirea. La etajul

apartamentului lui Sweeney nu exista o fereastră, în hol, care să se deschidă spre scara de incendiu, dar exista un astfel de acces la etajul de mai jos. După ce se asigurase de asta, luase liftul spre etajul de deasupra lui Sweeney, în eventualitatea în care cineva ar fi fost atent la ce etaj se va fi oprit liftul, apoi se repezise în jos pe scări, la nivelul ei.

Nu fusese uşor să pătrundă în apartamentul ei, pentru că Sweeney încuiase ambele yale. Ascultase la uşa vecină şi când se convinsese că nu se auzea niciun zgomot dinăuntru, riscase să sune la sonerie. Nimic, iar vecinii ăştia nici măcar nu se obosiseră să încuie yala suplimentară, având încredere în încuietoarea clanței, pentru deschiderea căreia nu avusese nevoie de mai mult de zece secunde.

Se strecurase înăuntru şi ascultase o clipă, să se asigure că nu era nimeni sub duş sau ceva de genul ăsta. Convins că apartamentul era gol, deşi poate nu pentru multă vreme, întorsese la loc încuietoarea clanței, pentru cazul în care ocupantul îşi va face apariția înainte ca el să-şi fi terminat treaba.

Intrase într-un dormitor minuscul, care se afla pe partea apartamentului lui Sweeney şi ieşise afară pe fereastră, spre scara de incendiu. Ghemuindu-se în fata uneia dintre ferestrele uriaşe care dădeau în atelierul lui Sweeney, folosise un cutter pentru sticlă ca să taie o gaură în geam, imediat lângă încuietoarea acestuia. În cazul în care cineva l-ar fi observat, ar fi pretins că lucra la scara de incendiu, verificându-i îmbinările şi alter rahaturi dintr-astea.

Încuietoarea ferestrei era înțepenită. Folosindu-se de cuțitul lui, reuşise să o forțeze. Apoi lăsase în jos, la celălalt nivel, scara de incendiu. Cineva ar putea observa asta, dar cum scara

nu coborâse până la nivelul străzii, nimeni nu va fi foarte alarmat.

Odată totul reglat, se strecurase înapoi în apartamentul vecinului şi ieşise, la fel de neobservat cum intrase. După care nu mai avea decât să aştepte întoarcerea acasă a lui Sweeney.

Flirtă cu chelneriţa din micuţul restaurant, se prefăcu că citeşte un ziar, îşi mâncă încet pastele şi apoi comandă un desert şi cafea. Răbdarea îi fu răsplătită puţin după nouă, când Mercedesul lui Richard Worth opri încet în faţa clădirii cu apartamente şi amândoi, Sweeney şi Richard, coborâră din maşină. Richard luă de pe bancheta din faţă două pânze şi intră în clădire împreună cu Sweeney. Câteva minute mai târziu ieşi singur şi fără pânze.

Kai plăti nota şi o părăsi pe chelneriţă cu un bacşiş gras şi un zâmbet insinuant, care conta mai mult pentru încrederea în ea, decât o tunsoare bună. Traversă apoi strada şi ocoli blocul până când putu vedea cele două ferestre uriaşe de la atelierul lui Sweeney. Se aprinseră luminile, dar unghiul era prea ascuţit pentru el, ca să poată vedea ce făcea acolo. Apoi luminile se stinseră la loc; nu lucra la pictură. Asta era bine.

Era încă prea devreme pentru ea să se culce, dar Kai decise să intre înapoi în clădire, de îndată ce o va putea face. Trebui să aştepte douăzeci de minute până să apară un cuplu tânăr şi prinse uşa înainte de a se închide la loc. Administratorul se uită în jur când auzi bâzâitul uşii, dar îi văzu pe cei doi tineri şi se întoarse la televizorul lui fără să-l fi observat pe Kai.

Toul a mers cât se poate de lin. Urcă pe acoperiş şi se instală răbdător, urmărind luminile şi traficul, ascultând claxoanele şi sirenele, vocile îndepărtate care erau purtate până sus la el. Oraşul nu era niciodată tăcut, niciodată liniştit. Kai iubea

energia oraşului. Cu cât aştepta mai mult, cu atât mai mic era riscul de a da de probleme. Oamenii vor dormi în paturile lor, liniştiți, în siguranță şi dacă cineva s-ar trezi din întâmplare când el va coborî segmenții scării de incendiu între etaje, ca să îşi poată pregăti fuga în stradă, va ajunge prea târziu la fereastră ca să-l vadă.

Cu siguranță că va ajunge prea târziu ca să o salveze pe Sweeney.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi UNU

Sweeney era atât de obosită încât abia mai putea gândi, dar duşul fierbinte o învie suficient ca să se poată concentra asupra mâncării. După o supă fierbinte şi jumătate de sandviş cu unt de arahide, se simți aproape umană – aproape. Numai faptul că aştepta reîntoarcerea lui Richard o mai ținea trează. Se gândi să se aşeze pe canapea până la venirea lui, dar ştia că ar adormi instantaneu şi n-ar mai auzi soneria.

Se plimbă prin atelier, fără să se mai obosească să aprindă luminile. Cu ferestrele alea imense, în cameră se revărsa suficientă lumină de la iluminatul stradal, de la reclamele cu neon şi de la celelalte clădiri, pentru ca ea să se poată strecura fără probleme printre lucruri. Se plimbă prin cameră, oprindu-se în fața unor pânze, atingându-le pe altele, ca o mamă care-şi culcă seara copii. Se opri în fața tabloului Candrei, aşezat pe şevalet şi se uită multă vreme la el. Încercă să intre în mintea ucigaşului; la ce se gândea, oare, stând aşa deasupra Candrei? Ce fel de om era el, să se bucure de moartea violentă a unei femei?

Ea luase cunoştință, instinctiv, despre alte detalii din tablou,

cum ar fi aspectul pantofilor, dar când încerca să înțeleagă esența criminalului, avea senzația că se izbea de un zid de cărămidă. Era ceva acolo, de partea cealaltă a zidului, doar că ea nu putea ajunge acolo.

Probabil că nu va termina niciodată tabloul, îşi spuse ea. Probabil că îi putea picta în stare de transă doar pe cei pe care-i cunoştea, cei ale căror imagini se aflau deja în banca memoriei ei. Dacă ucigaşul era un străin, probabil că va rămâne pentru totdeauna aşa.

Richard se întoarse în mai puțin de o oră. Lăsă jos un mic pachețel şi se întoarse să încuie uşa. Sweeney stătea nemişcată, uitându-se la el. Se schimbase din costum în jeanşi şi T-shirt negru şi înregistrând fiecare detaliu, Sweeney uită dintr-o dată că era obosită. *Aşa* îl văzuse ea întotdeauna cu ochii minții, nu ascuns după un costum scump. Mânecile scurte, strâmte, se lipeau de brațele muşchiuloase, maxilarul îi era umbrit de barba crescută şi era cel mai tare, cel mai sexi bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

— Asta este. Trebuie să te pictez exact aşa, spuse ea uşor distrată, în timp ce în minte i se şi contura schița.

Se uită în jur ca şi cum şi-ar fi căutat carnetul de schițe. Chiar făcu doi paşi spre atelier, când el îşi petrecu un braț pe după ea şi o ridică în sus, trăgând-o spre el.

— Nu în noaptea asta, *Sweetie*. E timpul să te duci la culcare. Şi Richard începu să o ducă spre dormitor.

Poate pentru că gura lui era atât de aproape de urechea ei; poate că se produsese în sfârşit un declic în mintea ei, Sweeney îşi întoarse capul să se uite la el.

— Mi-ai spus *„Sweetie”*.

Richard ridică din sprâncene.

— Firește. Cum credeai că-ți spun?

— Pe numele meu. Sweeney.

Îi plantă un sărut iute pe gura bosumflată.

— Ți-am spus, refuz să-i spun femeii cu care mă culc, pe numele ei de familie. Cu atât mai mult, femeii pe care o iubesc. Dacă nu-ți place *„Sweetie”,* o să ne gândim la altceva.

O spusese cu atâta gingăşie, iar ea era atât de obosită, încât aproape că adormi acolo.

— Cred că *„Sweetie”* este în regulă, începu ea să mormăie, apoi încremeni în brațele lui. Richard aproape s-o scape. Se opri, o depuse jos, apoi o întoarse astfel încât să fie cu fața la el şi-şi petrecu amândouă brațele pe după ea, ridicând-o din nou.

Sweenie îşi puse mâinile pe umerii lui, făcându-şi curaj.

— Ai spus cumva că mă iubeşti, sau ai aruncat doar cuvintele astea aşa, de dragul conversației?

— Nu, am spus-o în mod categoric.

Era un moment definitoriu în viața ei. După treizeci şi unu de ani de viață, în sfârşit se îndrăgostise, dar nu de un tip oarecare. Nu, se îndrăgostise până peste urechi de un tip tare, sexi şi bogat, care tocmai îi spusese că o iubea. Nimeni altcineva din viața ei nu-i mai spusese aceste cuvinte. Simțea că ar trebui să facă ceva romantic şi dramatic, cum ar fi să bea şampanie şi să lanseze focuri de artificii, ca să marcheze momentul.

— Ah. Şi eu te iubesc, spuse ea, clipind somnoroasă.

— Ştiu, spuse el sărutând-o delicat. O depuse în picioare, lângă pat şi începu să o dezbrace ca pe un copil. Şi-ar fi dorit să aibă o cămaşă de noapte sexi pentru el, dar nu avea decât pijamale din flanel. Cu el în pat, nu ar mai avea nevoie de

pijamale groase ca să-i fie cald.

O bägă în pat, o înveli şi se dezbrăcă şi el, vârându-se apoi lângă ea. Şi-ar fi dorit acum să aibă un pat regesc pentru el, să se simtă mai confortabil. Dar al ei era doar de regină şi suspecta că picioarele lui atârnau afară.

Se întoarseră unul spre celălalt ca un magnet spre oţel, atraşi de o irezistibilă forţă. El îi mângâie sânii, întărindu-i sfârcurile şi tăindu-i respiraţia.

— Trebuie să dormi, şopti el, dar era tare ca stânca.

Îşi închise mâinile în jurul erecţiei lui, mângâindu-l cu aceeaşi atingere uşoară pe care o folosise el pe sânii ei.

— Mai am nevoie de tine, spuse ea.

Richard îşi puse un prezervativ şi se rostogoli peste ea. Sweeney îşi desfăcu picioarele, primindu-l între ele. Richard încercă intrarea în trupul ei, cu tija groasă şi fierbinte.

Sweeney nu aşteptă, nu putea aştepta. Îşi strânse picioarele pe după el şi-şi ridică coapsele pentru ca el să se poată strecura în ea.

Plăcerea părea să se difuzeze încetişor prin trupul ei, fără acuitatea şi urgenţa din noaptea trecută. Loviturile lui erau lente şi profunde, ca şi cum ar fi vrut să savureze fiecare centimetru din ea. Sweeney găsi ritmul şi i se alătură şi în ciuda absenţei nevoii urgente, trecură parcă doar câteva momente înainte ca fierbinţeala şi frecarea să atingă nivele insuportabile. Se agăţă de el, unghiile săpând adânc în spinarea lui şi din beregată îi ieşeau mici strigăte, cu fiecare mişcare pe care o făcea Richard în ea. El îşi împreună braţele sub picioarele ei, aplecându-se peste ea, sprijinindu-şi greutatea în mâini, ţinându-i picioarele larg desfăcute, să aibă acces total în ea şi ca ea să nu mai poată controla nici viteza şi

nici profunzimea loviturilor. Avea senzația că-i intra direct în inimă şi termină la cea de a treia lovitură profundă. El rămase acolo şi se cutremură violent, când propriul lui orgasm îl sfâşie în două.

Sweeney moțăia deja, dar se trezi puțin când el se retrase grijuliu din ea şi se rostogoli afară din pat.

— Unde pleci? murmură ea întinzându-se să-l mângâie pe spate.

— La baie, să-mi iau geanta şi să aprind luminile, spuse el şi răspunsul i se păru atât de prozaic încât o pufni râsul, vârându-şi fața în pernă, când lenea somnului o cuprinse din nou.

Totuşi, nu adormise complet la întoarcerea lui. Se vârî în brațele lui, tremurând puțin când simți aerul rece pe umerii ei goi, în ciuda căldurii care o cuprinsese peste tot, în partea de jos.

— Dă-mi T-shirtul tău, spuse ea somnoroasă şi Richard se întinse peste marginea patului să-l ia de pe jos.

Sweeney se ridică, şi-l trase pe ea şi se instală înapoi în brațele lui.

— Perfect, acum pot să dorm.

— Era şi timpul, mormăi el, dar simți amuzamentul şi mulțumirea fizică din tonul lui şi adormi, simțindu-se mai în siguranță decât fusese vreodată.

Se trezi brusc, cu inima bubuindu-i, cu fiecare muşchi, încordat.

Imposibil să fi dormit mult. Avea senzația că trecuse foarte puțin timp. În orice caz nu mai mult de o oră. Ceva o trezise, ceva ce-i făcuse pielea ca de găină, o reacție asemănătoare cu cea pe care ar fi avut-o dacă ar fi dormit într-o grotă, cu mii de ani în urmă şi s-ar fi trezit la auzul unui tigru amuşinând la

intrare. Ascultă cu atenție, întrebându-se dacă nimerise bine comparația. Să fie cineva în apartament?

Mintea ei repetă zgomotul nefamiliar, nedefinit. Nu fusese imaginația ei. Nu fusese un zgomot puternic, nimic mai mult decât o zgârietură, o şoaptă de sunet. Ca nişte paşi. Ca o fereastră care se ridică în sus. Ori una dintre ele, ori amândouă. Venind dinspre atelier.

Îl scutură pe Richard şi-l simți imediat alert.

— Am auzit ceva, şopti ea.

Richard se rostogoli gol din pat, fără un zgomot, ca uns. Lăsându-se jos, îi făcu semn să i se alăture, ducându-şi un deget la buze să-i indice tăcere, ambele gesturi cât se poate de vizibile în lumina incoloră care venea prin fereastră.

Ea încercă să-i imite mişcarea, fără salturi şi mişcări bruşte, care să facă zgomot. Se dădu jos din pat fără scârțâituri trădătoare de saltea, doar cu şoapta cearşafului marcându-i plecarea. T-shirtul lui, care i se strânsese în jurul taliei, îi coborî peste coapse, fără însă să o protejeze de răceala aerului nopții, care-i învăluia picioarele goale. Remarcă frigul dar uită repede de el, întorcându-şi atenția spre uşa deschisă a dormitorului, aşteptându-se să vadă dintr-o clipă într-alta intrând o siluetă întunecată, amenințătoare.

Richard se lăsă jos lângă geanta mică pe care o adusese cu el, nescăpând o clipă uşa din ochi, în timp ce scormonea în ea. Când se îndreptă, lumina făcu să strălucească stins o armă uriaşă din mâna lui. Richard întinse mâna stângă şi o trase pe Sweeney în spatele lui. Ținând-o strâns de talie, să se asigure că ea rămânea cu şi în spatele lui, alunecă fără zgomot spre o poziție în spatele uşii, dar nu atât de aproape încât aceasta să-l lovească dacă cineva ar fi deschis-o complet, apoi aşteptară.

Pe el nu-l putea auzi respirând, în schimb îşi auzea ca un ecou, în urechi, propria-i respiraţie şi precis că inima îi bătea suficient de tare ca să se audă. Încercă să respire atentă prin gură, ca să elimine cel mai mic zgomot. Şi ascultă.

Auzea ticăitul ceasului din living. Auzi vaietul îndepărtat al unei sirene. Nu mai auzi repetându-se zgomotul acela ca o zgârietură.

Dar Richard nu se relaxă, nu renunţă la poziţia lui de alertă. El era mai aproape de uşă, trupul lui blocându-l pe al ei; auzise el oare ceva şi ea, nu?

Apoi simţi pe cineva chiar de partea cealaltă a uşii, fără să intre în dormitor, doar uitându-se înăuntru.

Uşa se deschise larg spre peretele pe care era poziţionat patul. Din cauza aceasta nu putea vedea mai mult decât partea dinspre picioare, decât dacă ar fi trecut de prag. Sweeney era acut conştientă de patul gol. Se va uita şi va şti că îl auziseră şi că se aflau undeva în apartament, sau va presupune că nu era nimeni acasă şi că ea pur şi simplu nu-şi făcuse patul? Va intra în dormitor, sau…

Uşa se lovi tare de perete, sunetul explodând în tăcerea întunecată.

Richard se lăsă jos, mişcându-se deja, înainte ca uşa să se lovească de perete, strânsoarea lui pe talia ei trăgând-o şi pe ea jos, odată cu el. O orbi, o asurzi o explozie. Încă una, mai aproape, urmând-o atât de strâns pe prima încât sunetele se contopiră parcă într-unul singur. O izbi un şoc ciudat, o mică explozie de aer pe piele.

Împuşcături.

Înţelesese imediat, dar deja nu mai rămăsese nimic în afară de mica reverberaţie din urechile ei şi mirosul iute de cordită,

care-i ardea nările.

Auzul şi vederea începeau să îşi revină. Şi îl văzu acum, căzând moale, în pragul uşii. Îl auzi, un geamăt gutural, inuman. Aerul îi ieşea tremurat din plămâni, ca dintr-un balon care se dezumfla. Şi atunci îi simţi mirosul.

Sweeney se sufocă, dar luptă împotriva bilei care i se ridicase în gât.

— Eşti bine? o întrebă Richard cu vocea sugrumată de groază, întorcându-se în loc să se uite la ea.

— Da, reuşi ea să croncăne. Richard se ridică din poziţia pe vine şi se duse la pat, aprinzând veioza.

Sweeney strânse din ochi, aproape orbită din nou. Înainte ca ochii ei să se adapteze la lumină, Richard era la telefon, cu privirea fixată asupra trupului întins în prag. Spuse, calm, persoanei de la celălalt capăt al firului:

— Aici Richard Worth. Kai Stengel tocmai a pătruns în apartamentul lui Sweeney şi a încercat să ne omoare.

Kai?

Împietrită de uimire, Sweeney clipi de câteva ori şi se uită la cadavru, apoi îşi dori să n-o fi făcut. Kai zăcea cu faţa în jos în pragul dormitorului, cu capul întors spre ea şi cu ochii deschişi, fixaţi în pustietatea morţii. Sub el se strânsese o baltă mică, roşie, dar peretele şi cadrul uşii erau stropite cu sânge.

— Nu-ţi face probleme. L-am împuşcat. E mort, spuse Richard.

În timp ce el punea înapoi receptorul în furcă, Sweeney se ridică în picioare tremurând şi se întoarse spre el, dorind instinctiv să se aciuiască în braţele lui. Îngheţă. De-a lungul braţului şi pieptului lui şiroiau pârâiaşe roşii, izvorând din partea de sus a umărului stâng.

— Ah, Dumnezeule, eşti împuşcat!

Richard se uită la umărul lui.

— Doar puțin, spuse el calm, prinzând-o în clipa în care se năpustea spre el.

Sweeney se eliberă din strânsoare şi îl împinse jos, pe marginea patului şi spuse aprig:

— Nu poți fi împuşcat „doar puțin”. Este ca în cazul unei sarcini: ori eşti, ori nu eşti însărcinată. Stai aici.

Sweeney se răsuci în loc şi fugi. Trusa ei de prim ajutor se afla în baie, în dulăpior. Ca să iasă din cameră trebuia să sară peste trupul lui Kai, dar nu ezită decât o fracțiune de secundă. Richard sângera şi nevoia urgentă de a avea grijă de el depăşea orice altceva. Era atentă unde-şi punea picioarele, dar nu încetini.

Când se întoarse, înarmată cu trusa de prim ajutor şi cu un prosop mare şi cu unul de mâini, Richard îşi trăsese jeanşii şi intra acum în pantofi.

— Ți-am spus să stai jos! aproape că tună Sweeney.

— Nu, nu mi-ai spus. Mi-ai spus să stau aici. Şi sunt aici.

Tonul lui degajat o înfurie. Dar Richard se aşeză la loc pe marginea patului şi o lăsă să-l tamponeze cu un pansament de tifon, pe partea de sus a umărului.

— Este doar o arsură; nici măcar n-are nevoie de copci.

Vocea lui răsună atât de îndepărtată, încât Sweeney îi aruncă o uitătură năpraznică. Fața lui era inexpresivă, ochii reci şi atenți, în timp ce se uita la Kai. Îşi aminti că fusese ranger şi brusc ştiu că el mai ucisese şi altădată, că acesta era modul în care opera, într-un schimb de focuri.

După un timp, îndepărtă pansamentul şi văzu că el avusese dreptate; rana de pe umărul lui era ca o jupuitură lungă,

sângerândă. Se auziră sirenele vuind, mai aproape, tot mai aproape; păreau să fie chiar jos, apoi zgomotul se opri brusc. Sweeney luă prosopelul umed şi începu să spele rana. Richard i-l luă din mână.

— Mă ocup eu de asta, spuse el şi-şi strecură mâna liberă pe sub T-shirt, să o mângâie pe funduleț. Tu mai bine ți-ai pune ceva pe tine, dacă nu vrei ca polițiştii să-ți vadă fundulețul ăsta drăgălaş.

Sweeney se încruntă la el, dar se duse la dressing şi scoase de acolo o pereche de jeanşi, trăgându-i pe ea fără să se mai obosească să-şi pună şi chiloți. Tocmai la timp; primilor polițişti nu le trebuise decât un minut să intre în clădire şi să urce la apartamentul ei. Richard se furişă în timp ce ea îşi trăgea fermoarul şi sări peste Kai, să ajungă la uşa de la intrare înainte ca izbiturile puternice să o arunce la pământ.

În apartament se năpustiră patru ofițeri în uniformă. Sweeney întrezări expresiile avide de pe chipurile vecinilor care se înghesuiau în hol, în fața uşii şi apoi Richard o trase în bucătărie, părăsind amândoi scena, pentru ca polițiştii să-şi poată face treaba.

Următoarele patru ore au fost un tumult. Detectivul Ritenour apăru imediat în urma polițiştilor în uniformă, bătându-i cu două minute pe cei de la Serviciul de Ambulanță. Era îmbrăcat, dar cămaşa era şifonată şi cravata atârna strâmb. Richard îi sunase pe detectivi, nu sunase la 011. Apărură şi alte uniforme, ambulanța şi detectivul Aquino. Apartamentul era plin de lume. Stațiile radio cârâiau. Şi continuau să sosească…

Richard o ținu în bucătărie, aşezată cu spatele la uşă, ca să nu vadă ce se petrecea dincolo. Doi paramedici se uitară la

rana lui de la umăr şi-i aplicară o cremă cu antibiotic şi un pansament. El se termină singur de spălat, în chiuvetă, frecând sângele închegat cu un prosop de hârtie şi refuzând orice al tratament medical.

Aquino şi Ritenour le luară declarațiile. Găsiră fereastra din atelierul ei, pe unde intrase Kai. Nu a fost pusă nicio întrebare despre cum a tras Richard, în autoapărare.

— Cred că o să descoperim că el a omorât-o pe doamna Worth, spuse Aquino. Probabil că a avut un adevărat şoc când a văzut pictura domnişoarei Sweeney. L-a luat prin surprindere, altfel ar fi încercat să scape chiar atunci de dumneavoastră. Apoi, cred că şi-a imaginat că poate arunca totul în spatele dumneavoastră, spunându-ne despre pictură.

— Dar de unde a ştiut că nu m-ați arestat? întrebă Sweeney uluită.

Aquino ridică din umeri. Răspunse Ritenour.

— Poate că a sunat la secție, sau poate că a stat la pândă. Cum, nu are importanță. În mod clar, în seara aceasta a venit aici cu gândul să vă ucidă, doar că dumneavoastră l-ați auzit ridicând fereastra şi nu erați singură.

Aquino se uită caustic la Richard.

— În oraşul New York portul de armă fără permis este ilegal.

Richard ridică din umeri, fără ca fața lui să trădeze cea mai mică urmă a disconfortului cauzat de rană.

— Am permis, spuse el.

Aquino păru şi mai caustic.

— Aşa s-ar părea. Ați făcut o treabă a naibii de bună. O singură lovitură, drept în inimă. Aveți antrenament, nu?

— Militar. Din armată, spuse Richard.

— Da? Ce unitate? Şi eu am fost în armată, spuse Ritenour.

— La Rangeri.

Sweeney văzu cum li se schimbă expresiile şi cei doi se lăsară pe spate, în scaunele lor.

— Ticălosul n-a avut nicio şansă, spuse Ritenour încet.

CAPITOLUL DOUĂZECI Şi DOI

— Eşti la capătul puterilor, spuse Richard brusc, ridicându-i faţa în sus. Sweeney era albă ca hârtia, atât din cauza oboselii cât şi a stresului; ochii ei erau lipsiţi de viaţă şi înconjuraţi de cearcăne atât de negre încât arătau ca nişte vânătăi.

— Ia-ţi nişte haine. Mergem acasă la mine.

Aquino se ridică în picioare.

— Mă ocup eu de totul. Sper că nu vrea să se ducă în dormitor. Aveţi nevoie de ceva de acolo?

Sweeney dădu din cap. În mod normal nu le-ar fi permis unui străini să cotrobăie prin hainele ei, dar acum nu-i mai păsa. Omul avea dreptate; nu vroia să intre în dormitor. Poate că niciodată nu o să mai intre acolo.

— Am o geantă pe raftul de sus, din dressing. Aruncaţi-mi câteva lucruri în ea.

— O să trebuiască să semnaţi o declaraţie, dar asta mai poate dura câteva ore. Dormiţi puţin, dacă puteţi. Ritenour se opri, apoi adăugă:

— Media o să fie peste tot, ştiţi asta.

— Da, ştiu. Richard îşi frecă bărbia. Există vreo posibilitate să ţinem pictura departe de presă?

Deci Sweeney nu va deveni subiect de tabloid, asta vroia el spună.

— Se poate. Nu văd de ce am pomeni-o. Reporterii vor broda probabil pe latura amoroasă, vor face să pară totul ca o ceartă între îndrăgostiți.

Părinții Candrei erau deja destul de loviți de moartea ei, dar acum senzaționalul se va dubla iar relația ei cu Kai va fi analizată şi disecată public.

Ritenour spuse, mai mult pentru el:

— Mă întreb de ce a omorât-o. Poate că n-o să aflăm niciodată.

— Dacă a făcut-o el, spuse Sweeney prin ceața epuizării.

Cei doi bărbați se uitară lung la ea, privirea lui Richard poposind mai mult decât a lui Ritenour.

Detectivul o întrebă:

— Ce te face să spui asta? Dacă nu el a omorât-o pe doamna Worth, atunci nu avea motiv să se îngrijoreze din cauza picturii şi prin urmare nici să încerce să vă omoare pe dumneavoastră.

Sweeney ridică din umeri. Nu ştia de ce spusese asta. Încercă să-şi imagineze chipul lui Kai în pictură, dar zidul de cărămidă era încă acolo, refuzând să-i permită conturarea imaginii.

Aquino reveni peste câteva minute, cu geanta.

— Una dintre polițiste a împachetat astea, spuse el, ca şi cum ar fi vrut ca Sweeney să ştie că nu el se ocupase de desuurile ei.

— Mi-am spus că o femeie ştie mai bine de ce are nevoie o altă femeie.

— Mulțumesc, spuse Sweeney. Se întinse să ia geanta, dar mâna lui Richard ajunse prima la ea. Dacă greutatea genții i-a supărat umărul, pe chipul lui nu se citi nimic.

— Nu are rost să chemaţi un taxi. O să vă ducă o patrulă.

Richard încuviinţă din cap şi o cuprinse pe Sweeney pe după umăr.

— O să vă sun mâine dimineaţă, mai târziu.

— Chiar târziu de tot, răspunse Aquino şi căscă. O să încerc şi eu să dorm puţin. Sfatul meu este să scoateţi telefonul din priză şi să dormiţi cât puteţi de mult.

— Am nevoie de pictură, spuse Sweeney în timp ce Richard începuse deja să o îndrepte spre uşă.

— Draga mea, nu este nevoie…

— Îmi trebuie tabloul, repetă ea, înfigându-se în călcâie şi trăgând de el să-l oprească. Nu putea gândi clar; se clătina pe picioare, dar ştia că nu putea lăsa pânza aici.

— Sunt reporteri afară…

— O s-o înfăşor într-o pânză. Eliberându-se, Sweeney se târî în atelier şi scoase tabloul de pe şevalet. Avea întotdeauna pregătite fâşii de tifon ca să curețe şi să acopere tablourile şi înfăşură pânza într-una. Richard se afla imediat în urma ei, pas după pas, urmărind-o îngrijorat, dar ea era prea obosită ca să-l liniştească. Nu mai avea decât atâta putere cât să facă strictul necesar, ori a lua tabloul cu ea era necesar.

Îi escortă un poliţist prin mulţimea de privitori şi reporteri înghesuiţi în hol. Flaşuri se aprinseră în ochii ei şi întrebări peste întrebări erau urlate spre ei, dar nici Sweeney şi nici Richard nu făcură niciun efort să le răspundă. El a fost recunoscut; cineva îl strigă pe nume. El nu răspunse, atent doar la ea şi la a scăpa de acolo. Ba chiar a înjurat în barbă, dar Sweeney a fost singura care l-a auzit.

Patrula de poliţie reuşi să scape de cei doi reporteri care încercaseră să se ţină după ei şi îi depuse pe Richard şi

Sweeney în fața vilei, fără incidente. Ținând strâns pânza, Sweeney se uită la trepte, întrebându-se dacă va reuși să le urce, ca să nu mai vorbească de toată scara din interior.

— Vino, *Sweetie,* îi spuse Richard cu voce blândă, ademenitoare.

— Nu sunt copil şi mă simt foarte bine, spuse Sweeney încruntându-se la el.

— Sigur că nu eşti.

Acum o alinta. Ura să fie alintată şi era cât se poate de convinsă că putea urca treptele şi fără ajutorul lui. Totuşi, nu vroia să fie nerecunoscătoare, aşa că se sprijini de el, urcându-le.

Richard descuie uşa, intrară, apoi restartă sistemul de alarmă.

— Lasă pânza aici.

— Nu, o vreau sus.

Până la urmă Richard decise că pierdea mai mult timp dacă încerca să o convingă; lăsă geanta la picioarele scării şi o ridică în brațe, cu pictură cu tot.

— Umărul tău! protestă ea, zvârcolindu-se să se dea jos din brațele lui.

— Stai cuminte până nu mă loveşti.

Sweeney încremeni, clipind în sus spre el cu ochi mari, de bufniță şi fără să-şi mişte un muşchi, în timp ce el urca scara. Dacă nu ar fi arătat atât de total obosită, lui Richard i-ar fi venit să râdă.

O depuse în pat şi Sweeney adormi înainte ca el să-i fi scos pantofii.

Îi scoase jeanşii, dar o lăsă în T-shirtul lui. Se dezbrăcă şi el şi în timp ce o învelea, era gata să se prăbuşească alături de ea.

Se urcă în pat prin cealaltă parte şi o strânse la piept, la dreapta lui, decis să uite de durerea din umăr, concentrându-se în schimb asupra bucuriei de a o avea vie în braţele lui şi în patul lui.

Soarele era sus, strălucind vesel, când Sweeney îl trezi cu mişcări agitate. Richard deschise un ochi şi se uită la ceas. Şapte şi jumătate.

— Culcă-te la loc, şopti el. Dar Sweeney nu-i răspunse, continuând să-şi mişte capul şi să tragă de cuverturi. Îl cuprinse un fior când îşi dădu seama că ea *dormea.*

Sweeney se strecură afară din pat, cu mişcări atât de curgătoare încât ajunsese departe de atingerea lui, înainte ca el să poată reacţiona. Rămase în picioare lângă pat, cu ochii deschişi dar straniu de inexpresivi. Părea dezorientată, ca şi cum ar fi vrut să se ducă undeva, dar nu ştia cum să ajungă acolo.

Richard se dădu jos din pat şi-şi puse braţele pe după ea, scuturând-o încetişor, să o trezească.

— *Sweetie.* Trezeşte-te, scumpo. Astăzi nu trebuie să pictezi. Urcă-te înapoi în pat.

A trecut mult până ca ea să-i răspundă, clipind des şi uitându-se în sus la el.

— Ce este?

— Ai avut un moment de somnambulism. Richard îşi păstră tonul calm şi o băgă înapoi în pat. Sweeney recăzu imediat într-un somn greu, stând liniştită în braţele lui. Richard îşi permise să aţipească, dar nu-şi lăsă garda jos. Ea era într-un loc necunoscut şi putea cădea pe scări, dacă începea să umble în somn. Se trezi la fiecare mişcare a ei, readucând-o în braţele lui, în siguranţă.

Pentru că nu vroia să o lase singură în pat, la zece şi jumătate o trezi. Sweeney reuşi să se uite la el printr-un singur ochi, dar spre uşurarea lui era complet trează.

— Sper că m-ai trezit să facem sex, pentru că altfel nu ai avea nicio scuză, mormăi ea.

Ochii lui Richard se aprinseră, oferindu-i mai puțin de o jumătate de secundă de preaviz, înainte de a o întoarce pe spate şi a se urca pe ea.

— Glumeam doar… începu ea, apoi oftă când el împinse tare, cu o lovitură puternică, ce-l trimise până-n prăsele. Aproape că țipă şi sfârcurile i se umflară. Rapida ei excitare îl înnebuni şi mai mult, erecția întărindu-i-se până la punctul durerii.

— Iisuse, gemu el cu voce horcăită, aproape dincolo de sunet. Mai împinse câteva lovituri şi începu să termine, trupul arcuindu-i-se şi cutremurându-se, în timp ce se revărsa în ea. Ea strigă din nou şi muşchii interni începură să i se strângă convulsiv în jurul penisului, ungându-l cu orgasmul ei.

Richard se simți după aceea ca o epavă umană, zăcând întins pe spate, incapabil să se mişte. Nu-şi amintea să i se mai fi întâmplat vreodată să termine atât de repede şi atât de puternic, nici ca adolescent, când îşi imaginea sexul ca o cursă spre linia de finiş. Ea se mişcă înaintea lui, dându-şi de pe ochi o buclă încâlcită şi ridicându-se în capul oaselor.

— Asta nu a fost corect, îl acuză ea, dar vocea ei era răguşită de satisfacție. Fă-o din nou şi fă-o corect, de data asta.

— Poate în visele tale, reuşi el să mârâie, făcând-o să râdă. Bine, poate diseară.

— Este o promisiune. Şi Sweeney sări jos din pat, în timp ce Richard observă în gând că de fapt el făcuse toată treaba.

Sweeney îşi scoase T-shirtul şi se îndreptă spre baie şi vederea curbei fundulețului ei i-a fost de ajuns să-l scoată din pat şi să o urmeze sub duş.

Richard îşi puse un costum şi cravată, ştiind că la secția de poliție va avea de făcut față unei baterii de reporteri. Până acum nu se obosiseră, doar pentru că numărul lui privat de telefon nu era înregistrat, dar îşi spuse că nu-i va lua mult unui reporter întreprinzător să-l obțină. Probabil că telefonul de jos, din birou, suna încontinuu.

O sună pe Tabitha pe intercom şi constată că ghicise corect.

— Spune-le că în două ore o să fac o declarație, la secția de poliție şi că tu nu ştii nimic în plus.

— Nu ştiu, spuse ea nefericită.

— Şi ia un prânz lung, adăugă el.

— În sfârşit, o idee bună.

Îl sună pe Edward şi-l rugă să vină cu maşina, apoi o sărută pe Sweeney care-şi pusese ținuta obişnuită, combinația de jeanşi şi tricou şi stătea acum pe pat, cu picioarele încrucişate, privindu-l.

— O să-mi iau celularul cu mine, spuse el.

— Numărul l-am lăsat acasă.

Richard i-l mai scrise o dată.

— Dacă sună telefonul, nu răspunzi. Dacă te sun eu, o să las să țârâie o dată, închid şi te sun din nou.

— Am înțeles.

— Sper să nu dureze mult. Mă întorc cât pot de repede.

— De ce eşti atât de îngrijorat? Kai e mort.

Nu i se părea real. Teroarea din noaptea trecută parcă se întâmplase altcuiva, nu ei.

Richard o privi lung, cercetător.

— Poate din cauza celor spuse de tine, *dacă* a fost el. Oricum, nu vreau să risc nimic până când nu vor ieşi testele de laborator.

Sweeney se gândi la zidul din mintea ei şi la spațiul rămas gol, acolo unde ar fi trebuit să se afle chipul ucigaşului, dacă ar fi terminat tabloul.

— O să am grijă, promise ea.

Richard plecase de aproape o oră când sună asistenta lui, pe intercom.

— Noi mergem să mâncăm. Nu vrei să-ți aduc ceva, la întoarcere?

— Nu, o să-mi încropesc eu ceva, în bucătărie.

— Păcat că Richard i-a dat zi liberă lui Violet; face cele mai bune omlete pe care le-ai mâncat vreodată. Dar cum Richard urma să lipsească astăzi din oraş, ea se programase să-şi viziteze fiul, la Chicago. Când a apărut toată povestea asta şi ea şi-a contramandat plecarea, a insistat ca ea să se ducă, totuşi.

— Găsesc eu ceva, spuse Sweeney.

În fond, cea mai mare parte a vieții se hrănise singură.

Îşi făcu pâine prăjită şi ouă jumări, deşi masa aceasta simplă îi luă mai mult să o pregătească, în bucătăria necunoscută. Trebuise să caute totul, inclusiv toasterul şi filtrul de cafea, care nu stăteau afară, pe un bufet, acolo unde ar trebui să stea toate toasterele şi filtrele de cafea.

Găsi, în sfârşit, tot ce avea nevoie şi după ce termină de mâncat, constată că nu mai avea ce face. Dacă ar fi fost acasă la ea, s-ar fi apucat de lucru, dar aici nu avea nimic de făcut. Exploră casa, vârându-şi capul în fiecare cameră şi terminând înapoi în dormitor. Se simțea cu mult mai bine decât în ziua

precedentă, dar totuşi, încă nu dormise suficient şi începuse să se gândească să tragă un pui de somn, când privirea i se opri pe pânza făcută sul, proptită de un scaun.

După tot ce se întâmplase, parcă nu-i venea să o deschidă. Nu vroia să privească încă o dată scena aceea de violență. Dar un impuls irezistibil o făcu să scoată pânza din tifonul protector.

Nimic nu se schimbase. Spațiul gol continua să o persifleze pentru imposibilitatea de a termina tabloul. Nu i se întâmplă niciodată să nu aibă asupra ei creioane de cărbune, aşa că scotoci în geantă după ele şi trase câteva linii preliminare pe pânză, încercând să blocheze între ele capul lui Kai. Degetele îi erau stângace şi liniile păreau toate greşite. Părul lui Kai fusese des şi lucios, cu o textură aproape asiatică, doar cu o idee de onduleuri. Încercă să-i capteze privirea, dar liniile îi ieşeau mult prea fine şi stilul era greşit…

Se dădu puțin înapoi, uitându-se la pictură. Liniile în cărbune arătau grosolane în comparație cu precizia picturii în ulei, dar imaginea era clară. Părul era moale şi deschis la culoare, curbându-se dedesubt, într-un breton cochet. Era ceva familiar în schiță, ceva care o sâcâia, dar nu putea pune degetul. Dintr-o dată încremeni, holbându-se la pânză. Se întoarse în loc şi se duse la telefon, tastând cifrele mobilului lui Richard.

Richard răspunse imediat. Se auzea multă gălăgie în fundal şi se întrebă dacă nu-l surprinsese în mijlocul unei declarații de presă.

— Este o femeie, spuse ea tremurând.

— *Ce?* întrebă el.

— Este o femeie, l-am făcut părul – doar o schiță brută, dar

aşa este. Şi… Am mai văzut coafura asta elegantă.

— La naiba. N-aş fi zis niciodată trebuie să-i spun lui Aquino; el nu se uită decât la bărbaţii de pe banda camerei video de supraveghere. Ţine uşa încuiată şi nu da drumul nimănui în casă.

— Nu, spuse ea, dar un zgomot indistinct o opri.

— Sweeney!

— Cred că am auzit ceva. Ceva, jos, spuse ea.

— Uşile sunt încuiate?

— Da, firește.

— Unde sunt Tabitha şi Martin?

— Au plecat la masă.

— Fir-ar!

Sweeney simți în telefon urgența din vocea lui.

— Scumpo, încuie uşa dormitorului. Trage mobilă în dreptul ei; ceva care să-ți câştige timp, înțelegi?

— Da.

— Nu închide telefonul. Rămâi pe linie. Eu sunt deja pe drum.

Sweeney lăsă receptorul jos şi se duse la uşă. Nu era sigură că auzise ceva şi s-ar fi simțit ca o proastă dacă locuința era goală sau dacă sunetul auzit de ea fusese făcut de întoarcerea Tabithei sau a lui Martin. Nu se vedea nimeni; holul era gol şi de unde stătea ea, nu vedea pe nimeni pe scară.

Se apropie în vârful picioarelor de balustradă să se uite jos, în hol. Nimic.

Apoi auzi un sunet vag, ca un hârşâit, venind dinspre bucătărie.

Văzu cu ochii minții cuțitul în mâna înmănuşată a siluetei care stătea deasupra Candrei şi ştiu exact ce însemna zgomotul

acela: fusese scos din suportul din bucătărie unul din cuțitele acelea mari.

În fața ochilor, jos, apăru un cap blond.

Era Margo McMilian.

Sweeney se retrase brusc, amorțită de şoc. Se împletici spre uşa dormitorului, nepăsându-i de zgomotul pe care-l făcea şi trânti uşa. Întoarse uşor încuietoarea. Trase un scaun şi-l fixă sub clanță, dar părea fragil şi nu era sigură că va rezista forței. Câtă forță putea avea Margo? Era slabă, dar probabil că era mai puternică decât părea şi uşile interioare nu erau concepute să reziste unui impact puternic, ca acelea exterioare.

— Fir-ar, fir-ar, fir-ar, înjură ea repezindu-se la telefon.

— Richard!

— Sunt aici. Vocea lui era sugrumată şi o sirenă aproape că o acoperi. Era într-o maşină de poliție, îşi spuse ea, speră ea.

— Este Margo.

Dinții începură să-i clănțăne, în timp ce o cuprindea frigul.

— M-Margo McMilian. Este aici.

— Înăuntru? întrebă el tare.

— Da. Are în mână un cuțit din bucătărie. Uşa este încuiată, dar…

— Dacă este nevoie, du-te la baie şi încuie şi uşa aia. La nişte prosoape şi înfăşoară-ți-le în jurul brațelor. Foloseşte orice, ca să o obstrucționezi. Aruncă-i prosoape în față şi încearcă să i le înfăşori în jurul cuțitului, ca să nu se poată folosi de el. Stropeşte-o cu deodorant în față. Scumpo, există arme într-o baie; tot ce trebuie să faci, este să le foloseşti.

— Înțeleg, spuse ea şoptit, pentru că mai tare nu putea, deşi probabil că el nu o auzea din cauza sirenei.

Clanța zornăi. Sweeney sări şi lăsă telefonul jos, ducându-se

la uşa băii.

Ceva zgâria încuietoarea. Margo o forța.

Încuietoarea băii nu putea fi mai rezistentă decât cea de la uşa dormitorului. Sweeney alergă în baie şi înşfăcă un braț de prosoape, deopotrivă cu deodorantul. Făcând cum îi spusese Richard, îşi înfăşură câte un prosop gros în jurul fiecărui braț. Ştia de ce. Trebuia să-şi folosească brațele înfăşurate ca să contracareze loviturile de cuțit. Îşi aminti de rănile de pe brațele Candrei.

Uşa dormitorului se deschise, împingând scaunul într-o parte. Margo se repezi înăuntru, fără să spună ceva. În mână îi strălucea cuțitul.

Sweeney înşfăcă un prosop gros şi-l lansă spre femeie, cu toată forța ei. Ca să o dezechilibreze. Margo țipă când prosopul i se înfăşură pe braț, dar lovi şi lama cuțitului străpunse materialul gros. Sweeney îi simți sărutul arzându-i tricepsul stâng.

Ea nu ştia cum să lupte. Niciodată în viața ei nu se mai luptase. Dar se răsuci, intrând în interiorul arcului cuțitului şi îi arse lui Margo un pumn în nas. Sângele țâşni şi văzu şocul pe chipul lui Margo, în ochii ei înfuriați, ca şi cum n-ar fi crezut că cineva ar putea îndrăzni să dea în ea. Totul i se păru lui Sweeney atât de ridicol, încât o lovi din nou şi din nou, înfigându-şi picioarele în covorul gros şi împingând, folosindu-se de toată greutatea şi forța ei ca să o împingă pe Margo în spate.

— Târfă! strigă Margo încercând să-şi elibereze cuțitul.

Sweeney văzu balustrada scării din spatele lui Margo şi împinse mai mult, mai mult, mai mult. Cuțitul muşcă prin prosopul înfăşurat în jurul mâinii ei stângi şi durerea

sfâşietoare declanşă în ea o furtună de furie. Se auzi strigând, iară şi iară şi împinse mai tare. O expresie de uluială traversă scurt faţa însângerată a lui Margo, o secundă doar; apoi rezistenţa trupului ei cedă în faţa atacului lui Sweeney şi se rostogoli peste balustradă, ca să aterizeze pe dalele de jos.

Clătinându-se, Sweeney se prăvăli cu mâinile şi genunchii de balustradă, cu inima bubuind şi o clipă crezu că va leşina. De-a lungul braţului ei stâng se prelingea sângele, în firicele subţiri, îmbibând prosopul. O să aibă nevoie de copci, îşi spuse ea, absurd iritată de gândul ei. Niciodată nu i se mai puseseră copci. Probabil că o să doară. La gândul acesta, buza de jos începu să-i tremure.

Acest mic tremur o făcu să-şi dea seama că era în pragul isteriei. Inspiră adânc de câteva ori, încercând să se concentreze, deşi îi era incredibil de greu să gândească. Inspiratul adânc o ajută şi Sweeney se aşeză pe jos. Nu se putea întări, să se uite peste balustradă; Margo aterizase cu o bufnitură înfiorătoare, strivitoare. Dalele de ardezie nu sunt amabile cu oasele şi carnea.

Richard. Numele lui îi inundă creierul, gândul la el galvanizând-o, readucându-i energia în picioare. Se ridică greoi de jos şi alergă – poticnindu-se, de fapt – în dormitor, să smulgă receptorul de jos.

Îl apucă stângaci, lovindu-se cu el de pometul obrazului.

— La naiba, mormăi ea şi chiar dacă nu-l ţinea încă apăsat de ureche, putea auzi tunetul lui Richard.

— Sweeney!

— Sunt bine, spuse ea repede. Mă rog, aproape. Margo a căzut peste balustradă. Încă nu m-am uitat.

— Nu te uita, spuse el aproape strangulat. Dumnezeule…

Şi Richard se întrerupse, dar îi auzea totuşi, chiar peste sunetul sirenei, respirația grea.

— În cinci minute ajungem acolo. Sunt pe drum şi alte patrule de poliție. Eşti rănită?

— Puțin. Două tăieturi la braț, nimic serios.

Nu cred. Nu se uitase la tăietura de la triceps sau la cea de pe antebraț, unde cuțitul pătrunsese prin prosop. Şi nici nu avea de gând să-şi scoată prosopul; nu vroia să vadă răul. Ştia că o durea şi asta era suficient.

— Închid acum. Cred că o să vomit. Sweeney nu aşteptă răspunsul, închise şi îşi vârî mâinile între genunchi, inspirând adânc şi luptându-se cu greața care amenința să o copleşească.

Sunetul era atât de slab încât nu era sigură că îl auzise, îşi înălță capul, cu sângele alergându-i prin vine ca şi cum s-ar fi pregătit din nou de luptă, dar nu văzu pe nimeni. Clipi des, derutată, apoi îl auzi din nou: un geamăt slab, venind de jos.

Sweeney se repezi prevăzătoare spre scară şi se uită peste balustradă. Margo zăcea pe burtă. Cu piciorul stâng îndoit sub piept, într-un unghi imposibil, din carnea sfâşiată ieşind aşchii albe de oase. Brațele ei… ah, Doamne, probabil că încercase să se cuprindă cu ele. Margo se mişcă aproape imperceptibil, încercând să se întoarcă şi un alt geamăt slab străbătu casa.

Cu picioarele tremurânde, Sweeney coborî scările. Orice ar fi, nu o putea lăsa pe Margo acolo, în starea aceea, fără să încerce să o ajute, deşi habar n-avea ce ar putea face cu asemenea răni.

Îngenunche lângă Margo şi spre uimirea ei, femeia îşi îndreptă ochii înceţoşați spre ea.

— Am căzut, şopti Margo.

— Nu vorbi. Vin oamenii…

— Vreau să… să-ți spun. Ca să știe cineva. Margo tuși și din gură îi țâșni sânge, revărsându-se pe jos.

— Candra… Candra îl șantaja… pe Carson. Tre… Trebuia să o opresc. Kai a avut o… cheie de la apartamentul ei. Eu… am închiriat un apartament în clădire și am așteptat-o.

Margo se chirci de durere și tuși din nou.

— Nu am putut… găsi banda… sau pozele. Eu m-am îmbrăcat în hainele lui Carson… așa, dacă se întâmplă ceva, el… el avea să fie acuzat. Sângele ei… pe pantofii lui. Apoi tu… pictura…

Sweeney înțelese.

— Kai a văzut pictura și ți-a spus.

— Era… așa de frumos. Margo continuă în șoaptă, cu privirea tot mai distantă.

— L-am… iubit. O prostie. Destul de bătrână… să-i fi fost mamă. Din cauza lui Carson… este mort. Spune-le… Spune-le despre Carson. Găsește… pozele.

Buzele i se strâmbară într-un zâmbet amar, dezgustător.

— Înfundă-l.

— Le poți spune chiar tu, spuse Sweeney repede, dar ochii lui Margo erau deja ficși, expresia i se stingea și din plămâni îi ieși cu un oftat ultima respirație, fără să mai fie vreodată înlocuită.

O sirenă începu să se audă mai tare și mai tare, pe măsură ce se apropia. Ca paralizată, Sweeney se ridică în picioare și se duse să deschidă ușa, în clipa în care două mașini de poliție opreau cu scârțâit de frâne în fața casei.

Stătea așezată pe treapta de jos a scării când, câteva clipe mai târziu, se năpusteau înăuntru Richard și detectivii Aquino și Ritenour. Richard era alb ca varul, cu pielea brutal de

întinsă peste pomeți. Privirea lui se opri direct asupra ei. Nici măcar nu se uită la Margo. Cu pas controlat, țeapăn, traversă spre scară şi fără un cuvânt se aplecă şi o ridică în brațele lui, strângând-o la piept.

— O duc la spital, spuse el răguşit. Tremura din tot trupul.

— Într-un minut sosesc paramedicii… spuse Aquino.

Richard îl ignoră şi o purtă pe Sweeney afară. Sweeney strânse din ochi ca o cârtiță, în soarele strălucitor. Era clar că Edward urmase îndeaproape maşina poliției, pentru că Mercedes-ul era parcat chiar în spatele acesteia. Richard urcă pe bancheta din spate împreună cu Sweeney, ținând-o în poala lui şi lătrând instrucțiuni către Edward.

Cu vocea tremurândă, Sweeney începu să-i relateze ce-i spusese Margo înainte de a muri. Richard o opri, punându-i două degete pe buze, spunând ferm:

— Nu-mi pasă. Doar – doar taci şi lasă-mă să te țin. Doamne, ce spaimă am tras. Vocea i se frânse şi îşi îngropă fața în părul ei.

A rămas cu ea tot timpul cât i s-au pus copci la braț. Tăietura de la antebraț era cea mai rea, necesitând douăzeci şi şase de copci, dar niciuna dintre tăieturi nu fusese destul de adâncă să-i atingă nervii sau tendoanele.

— Dacă nu mi-ai fi spus de prosoape…

— O să vă dau o rețetă pentru un medicament împotriva durerilor, îi spuse doctorița, ajutând-o să coboare de pe scaun şi zâmbindu-i lui Sweeney.

— Într-o săptămână să vă duceți la medicul de familie să vă scoată copcile.

Apoi se duse la următorul caz şi Richard o ridică din nou pe Sweeney în poala lui, spunându-i cu voce tremurată:

— Te iubesc. Mi-a fost atât de teamă că o să te pierd. Vrei să te măriți cu mine?

Întrebarea o zdruncină aproape la fel de mult ca atacul lui Margo.

— S-să m-mă m-mărit? se bâlbâi ea.

— Să te măriți. Îi cuprinse fața în mâini, scrutându-i trăsăturile cu ochii lui negri, intenşi, lăsând-o să-i vadă emoțiile.

— Ştiu că îți faci gânduri; te înțeleg. Dar nu voi încerca niciodată să te împiedic să pictezi; eşti prea talentată pentru ca să poată să te oprească cineva. Mi-am făcut deja planuri să lichidez totul şi să părăsesc piața bursei, să cumpăr undeva un ranch, dar dacă tu…

— Unde? întrebă ea întrerupându-l.

— Încă nu am căutat cu adevărat; fie în sud, fie în sud-vest. Dar cum spuneam, dacă tu vrei să rămâi aici, pot uita de ranch şi…

Sweeney îl întrerupse din nou:

— Atâta vreme cât va fi undeva mai cald, nu-mi pasă… Deşi câțiva palmieri ar da bine.

Richard tăcu, uitându-se în jos la ea. Ea îi întoarse privirea, apoi spuse:

— Tic-tic-tic.

— Ce e asta?

— Este ceasul meu biologic. Cred că este pe cale să sune alarma.

Fața lui Richard se schimbă, umplându-se de atâta pasiune şi căldură încât pentru o clipă Sweeney crezu că o să facă dragoste cu ea chiar acolo, în spital.

— Eşti sigură? întrebă el cu voce tremurată.

— Sunt terifiată, recunoscu ea, cu glasul ia fel de tremurat, acum că avusese timp să se gândească la ceea ce tocmai spusese. Vreau să spun că aş putea fi o mamă la fel de rea cum a fost mama mea. Dar te vreau… te vreau pe tine şi vreau copiii tăi, termină ea înghiţind.

Richard râse încetişor.

— Atunci, *Sweetie,* ai tăi suntem, cu toţii.

EPILOG

Un an mai târziu

Richard îşi ridică privirea din cartea pe care o citea.

— La ce oră din zi te-ai născut? întrebă el curios.

Surprinsă, Sweeney îi aruncă o privire intrigată.

— Ce citeşti? îl întrebă ea bănuitoare.

— Răspunde-mi doar la întrebare.

— Nu ştiu exact. Dar parcă mi-o amintesc pe mama spunând că m-am născut puţin după apusul soarelui, la ce oră o fi fost apusul ăla. De ce?

Richard zâmbi şi ridică puţin cartea. Sweeney citi: *Fantome şi Alte Spirite.*

— Şi ce-i cu asta?

Richard îşi coborî privirea în carte şi citi:

— „*Iar cei ce se nasc la apusul anumitor zile sunt cei ce vor fi binecuvântaţi cu puteri magice şi vor fi dăruiţi cu abilitatea de a vedea spirite.”*

SFÂRŞIT

La treizeci de ani, Paris Sweeney este o pictoriță talentată, care a cunoscut succesul - tablourile ei se vînd într-o galerie exclusivistă din New York, iar popularitatea ei este la cote maxime.

La galerie, se îndrăgostește cu pasiune de bărbatul de care prietena ei este în divorț - milionarul Richard Worth, un om fermecător și puternic. Odată cu el, intră în viața ei vise tulburătoare și neliniști profunde, iar ea pictează nopțile, tot mai detaliat, scena unei crime.

Iar cînd viața reală îi imită creațiile, Sweeney este principala suspectă...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00